

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Heinlein_Robert_A-Mezi_planetami.PDB

PDB Name: Heinlein_Robert_A-Mezi_planetam

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 4.4.2004

Modification Date: 4.4.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Robert A. Heinlein

MEZI PLANETAMI

Kapitola I

Nové Mexiko

"Nikam se nežeň, hochu, zpomal!"

Don Harvey přitáhl svému obtloustlému poníkovi uzdu. Jmenoval se Lench a obvykle dělal svému jménu čest, ale dnes se zdálo, že se rozhodl uvidět kus světa. Don se mu ani moc nedivil. Byl to den, jaké jsou k vidění pouze v Novém Mexiku - obloha dočista vymetená nedávnou krátkou přeháňkou, země už stačila oschnout, ale v dálce ještě visela duha. Obloha byla až příliš modrá, vrcholy skal až příliš červené a vzdálené obzory až příliš zřetelné na to, aby to vypadalo opravdově. Nad zemí se vznášel neuvěřitelný pocit míru a s ním i bezdeché očekávání něčeho krásného, co se už musí stát.

"Máme celý den," upozornil Don Lenocha, "tak se zbytečně nežeň. Čeká nás ještě pořádný krpál."

Jel sám, a proto Lenocha osedlal velkolepým mexickým sedlem, které mu rodiče nechali udělat k narozeninám. Bylo nádherné, mělo na sobě stříbra jako filmová hvězda, ale rodiče si neuvědomili, že se do školy na ranči bude hodit asi jako oblek s cylindrem ke značkování dobytka.

Byl na sedlo pyšný, jenže ostatní hoši jezdili na obyčejných, a tak si z něj okamžitě začali nemilosrdně utahovat; od chvíle, kdy se s ním poprvé objevil, mu také místo "Donald James" říkali "Don Jaime".

Lenoch se znenadání vyděšeně roztancoval. Don se rozhlédl, všiml si pohybu na zemi, tasil a vypálil. Pak sesedl, přehodil otěže koni přes hlavu, aby se nikam nezatoulal, a šel si prohlédnout svůj úlovek. Ve stínu kamene sebou ještě škubal poměrně velký chřestýš se sedmi chřestítky na ocase. Hlava ležela vedle těla, a Don se musel smířit s tím, že si chřestítka nenechá jako trofej. Zasáhnout tak přímo hlavu, přinesl by hada hrdě jako důkaz své mušky; střelil ale vedle a musel pohnout paprskem do strany, aby chřestýše dostal. Kdyby přinesl na ranč takhle nešikovně zabitého hada, někdo by se určitě nezapomněl zeptat, proč si na to místo pistole nevzal kulomet.

Nechal tělo ležet, a zatímco nasedal, uklidňoval koně: "To byl jen chřestýš. Lekl se tě víc než ty jeho." Zamlaskal a vyrazili. Po pár stech metrech se Lenocho znovu roztancoval, tentokrát kvůli nečekanému zvuku. Don přitáhl otěže.

"Ty hlupáku," vynadal mu přísně, "kdy už konečně přestaneš vyvádět, kdykoli zazvoní telefon?" Poněk škubl ramenními svaly a odfrkl si. Don vytáhl z hlavice sedla mobil: "U telefonu Don Harvey."

"Tady je Reeves, Done," ozval se ředitel ranče Ranchito Alegre. "Kde zrovna jsi?"

"Stoupám na stolovou horu Tulákův hrob, pane."

"Vrať se co nejrychleji domů."

"Ehm, co se děje, pane?"

"Radiogram od rodičů. Jestli už se kuchař vrátil, pošlu pro tebe vrtulník - a taky někoho, kdo by přivezl zpátky koně."

Don zaváhal. Nerad by nechal jet na Lenochovi někoho cizího; ještě by ho mohl uhnat a pak nenechat pořádně vychladnout. Na druhou stranu, vzkaz od rodičů byl asi důležitý. Žili na Marsu a psali mu pravidelně, každou raketou, která letěla na Zem, ale radiogramy dostával jen na Vánoce a k narozeninám.

"Pospíším si, pane."

"Dobře!" Ředitel Reeves zavěsil. Don otočil koně a zamířil zpět stezkou. Lenocho vypadal zklamaně, čas od času se ohlédl a vyčítavě se na něj zadíval.

Byli už jen asi kilometr od ranče, když je vrtulník našel. Don jim odmítavě zamával a sám dovedl Lenocha domů. Přemohl zvědavost a nejdřív koně pořádně vytřel a napojil, teprve pak odešel do ředitelny. Reeves už tam čekal, gestem jej pozval dál a podal mu vzkaz:

SYNKU LISTEK MAS ZAJISTEN NA VALKYRE PRES CIRCUM-TERA DVANACTEHO DUBNA ZDRAVI MAMA S TATOU.

Don zamrkal a chvíli trvalo, než mu ten jednoduchý vzkaz došel. "Ale to je hned teď!"

"Ano. Tys to nečekal?"

Don se zamyslel. Tak trochu počítal s tím, že jej zavolají domů - pokud tak lze nazvat planetu, na kterou v životě nevstročil - ale až na konci školního roku. Kdyby mu tak zařídili lístek na Vanderdeckenu za tři měsíce...

"No, ne tak docela. Neumím si vysvětlit, proč by pro mě poslali ještě před koncem semestru."

Reeves pomalu sepal ruce konečky prstů k sobě. "Řekl bych, že je to očividné."

Don se zatvářil překvapeně. "Chcete říct že... Pane Reevesi, snad si opravdu nemyslíte, že budou nějaké problémy?"

"Nejsem věstec, Done," odpověděl ředitel vážně, "ale řekl bych, že tví rodiče jsou dost vystrašení na to, aby tě chtěli dostat z potenciální válečné zóny co nejdříve."

Nějak si na to pořád nemohl zvyknout. O válkách se učilo ve škole, už se dávno nevedly. V hodinách světového přehledu se samozřejmě bavili o současné krizi v koloniálních záležitostech, ale i to se zdálo jako něco vzdáleného - dokonce i Donovi, který toho dost procestoval - něco pro diplomaty a politiky, ne něco reálného.

"Podívejte, pane Reevesi, oni se možná bojí, ale já ne. Rád bych jim poslal radiogram, že přiletím další raketou, jen co skončí škola."

"Ne, nemůžu tě nechat jednat proti výslovným instrukcím rodičů. A za druhé, ehm—" zdálo se, že ředitel těžko hledá slova. "Chci říci, Donalde, že v případě války by se tvá situace tady mohla stát, dejme tomu, nepohodlnou..."

Zdálo se, jako by se do ředitelny někudy dostal studený vítr. Don se náhle cítil osamělejší a starší, než by měl. "A proč?" zeptal se mrzutě.

Reeves se zadíval na své ruce a pomalu se zeptal: "Máš jasno v tom, na které straně stojíš?"

Don se přinutil nad tím zamyslet. Jeho otec se narodil na Zemi, matka byla Venušanka druhé generace. Ale ani jedna z těchto planet se nestala jejich domovem; setkali se a vzali na Měsíci a pak žili v mnoha sektorech Sluneční soustavy, všude kam je zavedla jejich práce planetárních archeologů. Don se narodil ve vesmíru a jeho rodný list vydaný Federací nechal kolonku státní příslušnosti prázdnou; po rodičích mohl získat dvojí občanství. Necítil se ale jako Venušan; bylo to tak dávno, co Venuši naposledy navštívili, že už to místo ani nevypadalo v jeho paměti úplně opravdově. Na druhou stranu, na Zemi poprvé vkročil až ve svých jedenácti letech. "Jsem občanem Soustavy," vyhrkl nakonec.

"Aha... To je krásná fráze a možná to někdy bude něco znamenat. Zatím ale, pokud mohu hovořit jako přítel, musím souhlasit s tvými rodiči. Mars nejspíš vyhlásí neutralitu a budeš tam v bezpečí. A opět tě jako přítel musím varovat, že lidé, jejichž přesvědčení není jasné, tady asi budou mít poněkud drsný život."

"Nikdo nemá co zpochybňovat mou loajálnost! Podle zákona se počítám za rodilého pozemšťana!"

Ředitel neodpověděl a Don vybuchl: "Je to celé pitomost! Kdyby se Federace nesnažila vyždímat Venuši jako citrón, nemluvilo by se o válce!"

Reeves se postavil. "To by stačilo. Nebudu se s tebou hádat o politice."

"Vždyť je to pravda! Píše o tom Chamberlain v Teorii koloniální expanze!"

Reeves byl zaskočen. "Jak ses k té knize dostal? Rozhodně ne ve školní knihovně."

Don neodpověděl. Knihu mu poslal otec, ale důrazně mu kladl na srdce, aby ji nikde neukazoval. Byla to jedna ze zakázaných knih - alespoň na Zemi.

"Done, zamíchal ses nějak s pašeráky knih?"

Don stále mlčel.

"Tak odpověz!" Nakonec se Reeves zhluboka nadechl. "To je jedno. Jdi do svého pokoje a sbal se. V jednu tě vrtulník hodí do Albuquerque."

"Ano, pane." Začal odcházet, když ho ředitel zavolal zpět.

"Ještě něco. V zápalu našeho, ehm, rozhovoru jsem ti málem zapomněl předat druhý vzkaz."

"Ještě jeden?"

Don pohlédl na pásku:

NEZAPOMEN SE PŘED ODLETEM ROZLOUCIT SE STRYCEM DUDLEYM MAMA.

Tohle ho do jisté míry překvapilo ještě víc než první vzkaz. S obtížemi si uvědomil, že matka tím zřejmě myslí doktora Dudleyho Jeffersona, který byl sice přítelem jeho rodičů, nebyl však příbuzný a s Donem neměl nic společného. Nicméně se nezdálo, že by Reeves na vzkazu viděl něco divného, a tak ho zastrčil do riflí a odešel.

Byl už na Zemi dost dlouho, ale k balení přistoupil jako pravý vesmírný cestovatel. Věděl, že si s sebou bude moci zdarma vzít jen dvacet kilo bagáže, tak začal rychle rozdělovat věci do dvou hromad a za chvíli byl hotov. Malá hromádka na jeho posteli obsahovala nutné oblečení, pár kazet s nafocenými filmy, přenosný počítač, pero a vreethu, marťanský nástroj ve tvaru flétny, na který už dlouho nehrál, protože si spolužáci stěžovali. Zbytek věcí tvořil mnohem větší hromadu na posteli spolubydlícího.

Zvedl z hromádky vreethu, vyzkoušel si pár melodií, a pak ji dal na větší hromadu. Vozit ji na Mars by bylo jako nosit dříví do lesa. Zrovna v té chvíli se objevil jeho spolubydlící Jack Moreau. "Co se děje? Úklid?"

"Odjíždím."

Jack si zašťáral prstem v uchu. "Asi ňák hluchnu. Přisahal bych, že jsi řek', že odjíždíš."

"Taky že jo." Don mu ukázal vzkaz a vysvětlil, co se děje.

Jackovi se to zjevně nelíbilo. "Co je to za blbost? Je to samozřejmě náš poslední rok, ale nečekal jsem, že si to ještě zkrátíš. Asi teď bez tvého uklidňujícího chrápání ani neusnu. Co se děje?"

"Fakt nevím. Říď a si myslí, že naši mají vítr z války a chtějí dostat své dítě do bezpečí. Ale to je blbost, ne? Lidi jsou už dnes dost civilizovaní na to, aby začali válku."

Jack neodpověděl. Don chvíli počkal a pak vypálil: "Tak souhlasíš, ne? Nemůže být válka."

"Nevím," odpověděl pomalu Jack, "může a nemusí."

"Ale prosím tě."

"Chceš pomoci s balením?" změnil téma spolubydlicí.

"Není s čím."

"A co tyhle věci?"

"Ty jsou tvoje, co z toho chceš. Prober se tím a zbytek pak předhod' ostatním."

"Cože? Hele, Done, nechci tě obírat o majetek. Zabalím to a pošlu to za tebou."

"Už jsi někdy něco posílal meziplanetárně? Proděláš na tom kalhoty."

"Tak to prodej. Uděláme po večeri aukci."

"Není čas," zavrtěl Don hlavou, "odlítám v jednu."

"Cože? Bereš to teda hopem. Vůbec se mi to nelíbí."

"Jinak to nejde." Začal si balit věci.

Zastavilo se pár kamarádů, aby se rozloučili. Don sám nic neoznamoval a nečekal, že by o tom ředitel mluvil, ale nějak se to rozneslo. Pozval je dál, ať si vyberou, co Jack nechce.

Po nějaké době si všiml, že se nikdo neptá, proč vlastně odjíždí. Vadilo mu to víc, než kdyby o tom chtěli mluvit. Hrozně rád by všem lidem řekl, že je nesmysl pochybovat o jeho loajalitě - a že válka stejně nebude.

Objevila se hlava Rupe Saltera, kluka z vedlejšího bloku. "Zdrháš, co? Slyšel sem a tak jsem si řek', že bych se mohl mrknout."

"Pokud tím myslíš, jestli odjíždím, tak ano."

"To sem taky řek'. Hele, Done Jaime, co s tím cirkusáckým sedlem? Za dobrou cenu se ho ujmu, ať ho máš z krku."

"Není na prodej."

"Cože? Tam, kam jedeš, stejně nejsou koně. Nadhod' cenu."

"Už patří tady Jackovi."

"A není na prodej," připojil hned Jack.

"Jo tak! No, jak myslíte." Salter se nedal vyvést z míry. "Ještě něco - už jsi odkázal to své zvíře?"

Až na pár výjimek jezdili hoši na školních koních, ale maturanti si odedávna chránili privilegium "odkázat" svého koně někomu z mladších studentů. Don rychle vzhlédl; až doted' na Lenocha ani nepomyslel. Náhle pocítil smutek, že si toho malého tlustého komedianta nemůže vzít s sebou - a že se ani nepostaral o jeho budoucnost. "To už je zařízený," řekl. Aspoň co se týče tebe, pomyslel si ještě v duchu.

"Kdo ho dostane? Nebylo by to zadara. Není to zrovna skvělejší kůň, ale pořád lepší než ten kozel, co na mě zůstal."

"Už je to rozhodnutý."

"Měj rozum. Můžu zajít za říd'ou a dostanu ho stejně. Odkázání koně je právo maturantů a ty mizíš předčasně."

"Vypadni!"

"Seš nějaká netýkavka," ušklíbl se Salter. "Typickej mlhožrout, moc fajnovej na to, aby věděl, co je pro něj dobrý. Však vám brzo ukážou."

Don byl už předtím naježený, ale teď dostal takový vztek, že se neodvažoval promluvit. "Mlhožrout" bylo hovorové označení pro kolonisty z Venuše, věčně zahalené do mraků, většinou jen takové popíchnutí, o nic urážlivější než "Yankee" nebo "Němčour" - pokud ovšem nebylo z tónu a kontextu zjevné, jako teď, že jde o záměrnou urážku. Ostatní kluci v pokoji na něj hleděli a čekali, jestli se rozhodne poprat.

Jack rychle vstal z postele. "Padej, Saltere. Máme moc práce na to, abysme se s tebou párali. Běž se servat někam jinam." Salter se podíval na Dona, pak na Jacka a pokrčil rameny: "Já mám zas málo času na to, abych ho tu s váma utrácel... ale nějak by se určitě našel, kdyby byl zájem."

Polední gong z jídelny přetrhl napětí. Pár studentů se odlouvalo ven a Salter se k nim přidal. Don se chvíli zdržel. "Tak jdem na fazole!" pobídl ho Jack.

"Jacku?"

"Hm?"

"Nechceš Lenocha?"

"Rád bych ti pomoh', Done, ale co bych si pak počal s Lady Maude?"

"Máš pravdu. Co mám dělat?"

"No..." Jack se rozzářil: "Pamatuješ na Šilhouna Morrise? Toho novýho prcka z Manitoby? Ještě mu nepřidělili koně, zatím se střídá na chromajzlících. O Lenocha se dobře postará; vím to, protože už jsem mu jednou půjčil Maude. Má jemný ruce."

Donovi se zjevně ulevilo. "Zařídíš to? Promluvíš s Reevesem?"

"Co? Vždyť ho uvidíš u oběda."

"Na oběd nejdu, nemám chuť. A s říd'ou se mi moc mluvit nechce."

"Proč ne?"

"No, nevím. Když si mě ráno zavolal, netvářil se zrovna přátelsky."

"Co ti řek'?"

"O to ani tak nešlo, spíš jak se celkově choval. Možná jsem netýkavka - ale měl jsem pocit, že je rád, že vypadnu."

Don čekal, že se ho Jack pokusí přesvědčit, že se mu to jen zdálo. Ten místo toho chvíli mlčel, a pak tiše řekl: "Neber si to moc k srdci, Done. Říd'a je taky nervózní. Víš, že dostal povolávák?"

"Jakej povolávák?"

"To jsi snad věděl, že je důstojník v záloze, ne? Přihlásil se a oni mu poslali povolávací rozkaz, rukuje na konci semestru. Školu povede Reevesová - dokud neskončí válka."

Don měl pocit, že se snad zbláznil. Dokud neskončí válka? Jak to můžou říct, když ještě ani žádná není?

"Je to nabeton," pokračoval Jack, "mám to přímo od kuchaře." Chvíli počkal, pak dodal: "Hele, jsme kámoši, ne?"

"Co? No, jasně, jasně."

"Tak mi řekni pravdu: opravdu letíš na Mars nebo se jdeš přihlásit k Venušanům?"

"Kdes na něco takovýho přišel?"

"Tak na to zapomeň. Věř mi, že by to pro mě nic neznamenal. Můj tatík říká, že když zavolá povinnost, je nejdůležitější být dost chlap, aby se jí člověk dokázal postavit." Chvíli se Donovi díval do tváře a pokračoval: "Je to tvoje věc, jak se rozhodneš. Víš, že mám za měsíc narozeniny?"

"Cože? No jo, máš pravdu."

"Přihlásím se na pilotní výcvik. Proto jsem chtěl vědět, co chceš dělat."

"Aha—"

"Ale nic to neznamená - pro nás dva, teda. A stejně, ty letíš na Mars."

"Jo, to letím."

"Skvělé!" Jack se podíval na hodinky. "Musím pádit, jinak moji porci zbaští prasata. Opravdu nechceš?"

"Ne."

"Měj se..." a vyrazil.

Don chvíli stál a snažil se srovnat si všechno v hlavě. Jack to musí brát hodně vážně, když se chce vzdát studií na Yale kvůli pilotáku. Ale určitě se mýlí - musí se mýlit.

Nakonec se vydal do corralu. Lenoch přiběhl na zavolání a začal mu vrážet čumák do kapes. "Promiň, kámo," omluvil se smutně, "nemám cukr, dokonce ani kus mrkve. Zapomněl jsem." Přitiskl tvář k Lenochově hlavě, škrábal ho za ušima a potichu mu všechno vysvětlil, jako by mu kůň mohl rozumět.

"A tak jsme na tom," uzavřel nakonec. "Musím pryč a nemůžu tě vzít s sebou." Vzpomněl si na den, kdy

se prvně setkali. Lench byl tehdy ještě skoro hříbě, ale Don se ho stejně dost lekl. Vypadal jako velké, nebezpečné a zcela jistě masožravé zvíře. Před příchodem na Zemi koně nikdy neviděl, Lench byl první.

Najednou se zalhl a nemohl dál mluvit. Objal koně kolem šíje a vyhrkly mu slzy. Lench tiše zařehal, protože vycítil, že se něco děje, a začal do něj šťouchat nosem. Don zvedl hlavu. "Měj se, kamaráde. Dávej na sebe pozor." Rychle se otočil a rozběhl se zpátky do pokoje.

Kapitola 2

"MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN" (Daniel 5.25)

Školní vrtulník ho vysadil na albuquerském letišti. Letová kontrola jim přikázala vzít to obloukem, aby se vyhnuli pokusné střelnici v Sandii, a tak teď musel spěchat, aby stihl svou raketu. Když si nechával vážit zavazadlo, narazil na nové bezpečnostní opatření. "Máš v tom foťák, chlapče?" zeptal se muž od váhy, když posílal dál jeho tašku.

"Ne. Proč?"

"Protože to prozařujeme a zkazili bychom ti film."

Ale žádné bomby v jeho ponožkách neobjevili a zavazadla mu vrátili, takže mohl nastoupit do okřídlené rakety Stezka do Santa Fé, která pendlovala mezi Jihozápadem a Nových Chicagem. Přitáhl si pásy, uvelebil se v polstrování a čekal.

Když odstartovali, tak mu zprvu hřmot vadil víc než přetížení. Řev motorů se ale vytratil, jen co překročili rychlost zvuku, zatímco přetížení narůstalo; nakonec ztratil vědomí.

Vzpamatoval se, když loď přecházela do setrvačného letu, aby tak vykroužila oblouk vysoko nad pláněmi. V lodi nastal beztlížný stav a on okamžitě pocítil ohromnou úlevu, že už se mu nesnesitelná tíže nepokouší rozmačkat žebra, uštvat srdce a proměnit svaly v želé. Než si toho ale stačil užít, zaregistroval další pocit: žaludek se mu snažil vyšplhat krkem ven.

Nejprve se dost vyděsil, protože si tenhle nečekaný a nesnesitelně nepříjemný pocit neuměl vysvětlit. Náhle mu hlavou blesklo podezření - mohlo by to být ono? Ale ne, to snad... nevolnost z beztlíže, a jemu? Vždyť se v beztlíži narodil, nevolnost je pro pozemské krysy, pro hlínoplazy!

Ale podezření se měnilo v jistotu; léta snadného života na planetě ho rozmazlila a ztratil odolnost. Sám před sebou se styděl, když si přiznal, že se zachoval jako hlínoplaz. Nenapadlo ho požádat o injekci proti nevolnosti, ačkoliv cestou do rakety prošel kolem okénka s červeným křížem.

Jeho tajná ostuda se brzy stala veřejnou a jen tak stihl popadnout pohotovostní pytlík. Cítil se pak mnohem lépe, i když trochu zesláblý, a jen tak na půl ucha poslouchal ze záznamu popis oblastí, nad kterými prolétali. Poblíž Kansas City se černá obloha znovu změnila v růžovou, křídla zabrala a cestující opět pocítili svou váhu, jak raketa plachtila bez motoru směrem na Nové Chicago. Don si zvedl opěradlo a napřímil se.

O dvacet minut později se přiblížili k letišti, radar odpálil trysky v lodní přídi a Stezka do Santa Fé přistála.

Cesta trvala méně než let vrtulníkem ze školy do Albuquerque - necelou hodinu východně po téže trase, která zabrala vystěhovalcům na západ ve vozech s volským spřežením osmdesát dnů, pokud měli štěstí. Přistáli na letišti hned vedle města, kousek od ohromné, stále ještě mírně radioaktivní pláně, jež byla zároveň hlavním kosmodromem planety a místem, kde bývalo Staré Chicago.

Don se nikam nehrnul a nechal nejdřív vystoupit rodinu Navahů. Z lodi vysunuli jezdicí chodník; postavil se na něj a nechal se unášet do stanice. Tam ho hned ohromila a popletla její rozloha a panující shon, patro za patrem nad zemí i pod zemí. Stanice Gary totiž sloužila nejen pro Stezku do Santa Fé, Dálnici 66 a další rakety létající na Jihozápad, ale i pro tucet dalších místních spojů, stejně jako pro zaoceánské lety, nákladáky a kosmické lodi létající na stanici Circum-Tera - a tedy i pro dopravu na Měsíc, Venuši, Mars a Jupiterovy měsíce; byla to páteř více než celosvětové říše.

Dan si zvykl na široké a prázdné pouště Nového Mexika a předtím na ještě širší rozlohu vesmíru, takže

se teď v hlasitém kolotajícím davu cítil stísněný a byl z toho dost rozmrzelý. Asi by to nebyl schopen takto vyjádřit, ale zažíval pocit ztráty důstojnosti, který člověka postihne, vždycky když se chová jako mravenec. Musel se s tím ale vyrovnat. Rozhlédl se, našel trojitý glóbus Meziplanetárních linek a následoval svítící šipky do jejich kanceláře.

Znuděný muž za okénkem jej ujistil, že nemají žádný záznam o rezervaci na jeho jméno na Valkiře. Don trpělivě vysvětlil, že rezervace byla provedena z Marsu, a ukázal radiogram. Úředník si otráveně uvědomil, že přece jen bude muset něco dělat, a uvolil se zavolat na stanici Circum-Tera, odkud mu rezervaci potvrdili. Zavěsil a otočil se zpět: "Tak jo. Platit můžete hned tady."

Donovi změkla kolena. "Já myslel, že to už bylo zapláceno?" Měl u sebe otcův šek, ale na cestu na Mars by to nestačilo.

"Co? Ne, o placení předem nic neříkali." Don ho s vypětím všem sil přesvědčil, aby ještě jednou zavolal na stanici. Ano, bylo to placeno předem, protože lístek objednali z druhého konce linky; nezná snad vlastní předpisy? Poražen na všech frontách, úředník znechuceně vystavil Donovi lístek na místo 64 v raketě Cesta slávy, odlétající ze Země na Circum-Teru v 9:03:57 následujícího rána.

"A bezpečnostní propustka?"

"Cože? Co to je?"

Konečně zde byl legitimní důvod, proč nakonec lístek přece jen nevydat, a úředník jej se zjevným potěšením shrábl z pultu. "Nesledujete zprávy? Vaše doklady."

Don mu neochotně podal svůj průkaz; úředník jej projel čtečkou a vrátil. "Teď otisky prstů."

Don vyhověl. "Je to vše? Dostanu teď svůj lístek?"

"Prý, Je to vše? Zítra se laskavě dostavte o hodinu dřív, lístek si pak můžete vyzvednout - pokud vám to F. B. I. povolí."

Úředník se odvrátil a Don také. Cítil se osamělý a nevěděl, co by měl dál dělat. Řekl řediteli Reevesovi, že přenocuje v Hiltonu, což byl jediný hotel, který znal jménem, protože tam jeho rodiče kdysi spali. Na druhou stranu by se měl pokusit najít doktora Jeffersona - "strýce Dudleyho" - když o to matka tolik stála. Bylo pořád ještě odpoledne, a tak se rozhodl dát zavazadla do úschovny a začít hledat.

Vystál si prázdnou telefonní budku, našel doktorovo číslo a vytákal ho. Odpověděl záznamník, který zdvořile zalitoval, že doktor Jefferson není doma, a požádal o vzkaz. Sotva Don začal, přerušil jej přívětivý hlas.

"Pro tebe doma jsem, Donalde. Kdepak jsi, hochu?" Obrazovka se rozzářila a spatřil matně povědomou tvář doktora Dudleyho Jeffersona.

"Na stanici, doktore - stanice Gary. Právě jsem dorazil."

"Tak si chyt' taxík a hned se u mě ukaž."

"No, nechci vám být na obtíž, doktore. Zavola jsem, protože si máma přála, abych se s vámi rozloučil." Ve skrytu duše zadoufal, že na něj doktor Jefferson nebude mít čas. Města sice neměl rád, ale nemínil strávit poslední noc na Zemi výměnou zdvořilostních frází s rodinným přítelem; hodlal se trochu porozhlédnout, jaká rozptýlení tenhleten moderní Babylon nabízí. Otcův šek ho pátil v kapse a bylo záhodno trochu mu pustit žilou.

"Žádná obtíž! Už ať jsi tady. Já mezitím vyberu dobře vykrmené tele a porazím ho. Mimochodem, dostal jsi můj balík?" Doktor náhle vypadal soustředěně.

"Balík? Ne."

Doktor zamumlal cosi nelichotivého o poštovní službě.

"Možná mě tady ještě chytí," nadhodil Don, "bylo to důležité?"

"Ani ne. Promluvíme si o tom později. Nechal jsi ve škole novou adresu?"

"Ano, pane, Hilton."

"Tak práskni do koní a uvidíme, jak rychle sem dorazíš. Nebe bez mraků!"

"A dobré přistání, pane." Oba zavěsili. Don vyšel z budky a začal hledat stanoviště taxíků. Stanice se zdála přecpanější než předtím a hodně lidí bylo v uniformách - nejen piloti a letušky, ale i vojenské uniformy všemožných jednotek a samozřejmě taky všudypřítomná ostraha. Procpal se davem dolů po rampě, pak projel tunelem s housenkovou podlahou a konečně našel, co hledal. Stála tam fronta na taxíky a on se přidal.

Vedle fronty leželo rozvalené ohromné plazí tělo ve-nušského "draka". Když se řada posunula a Don se dostal na jeho úroveň, zahvízdal zdvořilý pozdrav.

Drak upřel jeho směrem jednu z očních stopek. Na tvorově "hrudi" byla mezi předními tlapami, hned pod manipulačními chapadly - aby na ni dobře dosáhl - připevněna malá skříňka. Chapadla zatancovala po klávesnici a Veneřan mu namísto pískání vlastním jazykem odpověděl mechanickým hlasem hlaseru: "I vám přeji dobrého dne, mladý muži. Je vskutku velmi příjemné slyšet zvuky, které slychávám už od vejce."

Don potěšené zaznamenal, že hlaser má zřetelný přízvuk předměstí Londýna.

Pískáním poděkoval a vyjádřil naději, že drak zemře příjemným způsobem.

Veneřan mu díky oplatil, zase skrze svůj hlaser, a dodal: "Váš přízvuk je vskutku roztomilý, nicméně mohl byste mi prokázat laskavost a hovořit vašim jazykem? Potřebuji se procvičit."

Don měl silné podezření, že jeho výslovnost je tak hrozná, že mu Veneřan stěží rozumí, a tak hned přešel na svou rodnou řeč. "Jmenuji se Don Harvey," odpověděl a znovu zapískal, tentokrát své veneřanské jméno "Mlha nad vodami"; vybrala mu je matka a neviděl na něm nic směšného.

Nic směšného na něm neviděl ani drak. Poprvé zapískal, aby se představil, a pak dodal hlaserem: "Říkají mi 'Sir Isaac Newton'." Don věděl, že když se Veneřan takto nazval, následoval tím dračí zvyk půjčovat si pro zjednodušení komunikace lidské jméno nějakého pozemšťana, kterého obdivoval.

Don se chtěl zeptat, jestli "Sir Isaac Newton" náhodou nezná rodinu jeho matky, ale fronta se hýbala a drak ne; musel ho opustit, aby nepřišel o místo. Veneřan jej následoval jedním okem a zapískal své přání, ať i Don umře příjemně.

Najednou se v plynulém poježdění taxíků vpředu něco zadrhlo, k stanovišti přicouval nákladák a spustil šikmou rampu. Drak se postavil na šest masivních nohou a nastoupil. Don se zahvízdáním rozloučil - a náhle si uvědomil, že ho jeden policista z ostrahy soustředěně pozoruje. Byl rád, když nastoupil do taxíku a zavřel střechu.

Vytáhl adresu a rozvalil se v křesle. Jeho malé auto sebou trhlo, chvíli stoupalo po nájezdu, propletlo se tunelem pro nákladní dopravu a najelo do výtahu. Don se zpočátku snažil udržet přehled o tom, kde je a kam jede, ale cesty se po tom mraveništi jménem Nové Chicago kroutily tak zběsile, že by to zamotalo hlavu i topologovi; nakonec to vzdal. Zdálo se, že auto ví, kam má namířeno, rozhodně to musel vědět centrální počítač, který mu dodával informace. Zbytek cesty strávil tím, že se trápil kvůli tomu, že ještě nemá lístek, kvůli nevíтанé pozornosti policisty a taky kvůli balíčku od doktora Jeffersona. To poslední ho ani tak netrápilo, jako spíš šťvalo; neměl rád, když se mu zatoulala pošta. Doufal, že pan Reeves pochopí, že co za ním nepošle ještě dnes odpoledne do hotelu, bude už muset odeslat na Mars.

Pak chvíli myslel na "Sira Isaaca". Bylo příjemné potkat takhle někoho z domova.

Nakonec se ukázalo, že byt doktora Jeffersona je hluboko pod zemí v luxusní čtvrti. Don k němu málem nedorazil; taxík zastavil před dveřmi bytu, ale když zkusil vystoupit, dveře se nechtěly otevřít. Vzpomněl si, že nejprve musí zaplatit částku na taxametr - a hned zjistil, že jako nějaký vesnický buran vlezl do automatického taxíku bez mincí na zaplacení přesné částky. Bylo mu jasné, že auto by se při své inteligenci nesnížilo k tomu, aby si k otcově šeku třeba jen čichlo. Když už čekal, že ho taxík každou chvíli odveze na nejbližší policejní stanici, zachránil ho doktor Jefferson.

Zaplatil za něj a pozval ho dál. "Nic si z toho nedělej, hochu, mně se to stává tak jednou týdně. Náš místní seržant má vždycky plný šuplík mincí, aby mě mohl vykoupit z otroctví od našich mechanických příšer. Co čtvrt roku mu to proplácím i s všimným. Posad' se. Sherry?"

"Ehm, ne, děkuji, ne, pane."

"Tak tedy kávu. Smetanu a cukr máš po ruce. Co dělají rodiče?"

"Jako obvykle. Oba se mají dobře, hodně pracují a tak." Zatímco odpovídal, Don se rozhlédl. Místnost byla ohromná, pohodlná, ba dokonce luxusní, i když její pravou hodnotu částečně maskovaly vodopády knih povalující se nespořádaně po policích, stolech i židlích. V rohu hořelo něco, co vypadalo jako opravdický oheň, a skrz otevřené dveře zahlédl několik dalších pokojů. V duchu udělal vysoký, ale stále ještě hluboce podceněný odhad, kolik asi takového hnízdo v Novém Chicagu stojí.

Seděl přímo naproti oknu, které mělo vést do vnitřností města, ale zračil se v něm jedlový les s horským

potokem. Zrovna když se díval, vodu rozčeřil pstruh.

"To věřím, že mají moc práce," odpověděl jeho hostitel. "Oni jsou vždycky takoví. Tvůj otec se snaží během jednoho krátkého života rozlousknout všechna tajemství nahromaděná za miliony let. Zcela nemožné - ale nedaří se mu špatně. Uvědomil sis někdy, chlapče, že když tvůj otec začínal, tak se nám ani nesnilo, že by v Soustavě existovala nějaká První říše? Pokud byla první," dodal zamyšleně, a pokračoval: "Teď už jsme si osahali trosky ze dna dvou oceánů a dali si je dohromady se záznamy ze čtyř dalších planet. Samozřejmě tvůj otec to všechno neudělal sám - dokonce ani většinu ne - ale jeho práce byla nenahraditelná. Tvůj otec je velký člověk, Donalde - a matka samozřejmě taky. Když mluvím o jednom z nich, vždycky vlastně myslím celý tým. Nabídní si chlebiček."

"Děkuju," vzal si a zakousl se do něj, čímž se vyhnul odpovědi. Bylo velmi příjemné slyšet chválu na své rodiče, nicméně měl pocit, že by nebylo vhodné nadšeně souhlasit.

Ale doktor byl schopen vést konverzaci samospádem.

"Samozřejmě je možné, že se odpovědi na některé otázky nikdy nedočkáme. Jak se mohla nejvznešenější planeta ze všech, srdce říše, rozbít a změnit v kosmické smetí? Tvůj otec strávil čtyři roky v pásu asteroidů - tys tam byl vlastně také, že? - a nikdy nenašel jasnou odpověď. Byla to planeta s měsícem, jako Země, a rozbily ji slapové vlivy? Nebo to byl výbuch?"

"Výbuch?" nesouhlasil Don. "To je teoreticky nemožné, ne?"

Doktor Jefferson námitku hravě zamítl: "Vše je teoreticky nemožné, dokud to někdo neudělá. Šlo by napsat knihu o historii vědy citováním vážně míněných prohlášení největších autorit svých dob o tom, co je nemožné a co nelze udělat. Studoval jsi trochu matematickou filosofii, Done? Setkal ses s teorií nekonečných svazků vesmírů a otevřených postulátových systémů?"

"Uhm, obávám se, že ne, pane."

"Jednoduchý nápad a velice lákavý. Všechno je možné - a opravdu myslím všechno - a všechno se stalo. V jednom vesmíru jsi přijal nabízené víno a zlískal se jak čuně. V jiném se pátá planeta nikdy nerozpadla. V jiném jsou atomová energie a atomové zbraně tak nedostupné, jak si to o nich mysleli naši předkové. Tenhle poslední by měl jistou přitažlivost, alespoň pro změkčilce. Třeba pro mě."

"Nepřecpi se těmi chlebičky, Done," vstal. "Vezmu tě do restaurace, kde bude jídlo - mimo jiné - a to jídlo, jaké Zeus slíbil bohům - a pak nedokázal sehnat."

"Nechci vám zabrat tolik z vašeho času, pane." Don ještě pořád doufal, že se mu podaří vyrazit samotnému do města. Už si zklamaně představoval formální večeři v nějakém upjatém klubu bohatých, následovanou rádobou kultivovaným hovorem. A tohle má být jeho poslední noc na Zemi.

"Čas? Co je čas? Každá hodina je zbrusu nová, stejně jako byla ta, kterou jsme zrovna prožili. Už ses přihlásil v Hiltonu?"

"Ne, pane, jen jsem si uložil zavazadla na stanici."

"Skvěle. Tak dneska přespíš tady, a pro zavazadla pošleme." Doktor se náhle zatvářil vážněji. "Poštu ti pošlou do hotelu?"

"Ano."

Dona překvapilo, že doktorovi tohle zjevně dělalo těžkou hlavu. "No, na to se podíváme později. Ten balíček, co jsem ti poslal - poslali by ho hned za tebou?"

"To vážně nevím, pane. Pošta obvykle chodí dvakrát denně. Pokud přišla po mém odchodu, normálně by si ji tam nechali až do dalšího rána. Pokud by to ale ředitele napadlo, mohl by ji poslat vrtulníkem do města, abych ji tady dostal ještě před zítřejším odletem."

"To nemáte do školy potrubní spojení?"

"Ne, pane, ranní poštu bere kuchař s nákupem, odpolední nám shazují padákem z vrtulníku na lince do Roswellu."

"Úplný opuštěný ostrov! No... kolem půlnoci to vyzkoušíme. A jestli to nedošlo - tak nic." Nicméně se zdálo, že mu to vrtá hlavou, a cestou na večeři skoro nepromluvil.

Restaurace se zcela nepatříčně jmenovala Doupe a nebyla nijak označena, šlo prostě o jednu z mnoha dveří v postranním tunelu. Spousta lidí o ní ale zjevně věděla a snažila se dostat dovnitř, v čemž jim bránil důstojně vyhlížející pán s přísným obličejem, vyzbrojený hedvábnou stuhou přehrazující dveře. Doktora Jeffersona hned poznal a zavolal maitre d'hôtel. Doktor udělal gesto rozpoznatelné vrchními všech dob,

provaz byl rozpojen a oba byli uvedeni v královském procesí ke stolu hned vedle jeviště. Když Don viděl, kolik byl úplatek, málem mu vypadly oči z důlků. Měl tak už dopředu připravený výraz pro chvíli, kdy spatřil servírku.

Názor na ni si utvořil okamžitě; byla to ta nejkrásnější bytost, co kdy viděl, jak vzhledem, tak oblečením. Doktor si všiml jeho výrazu a usmál se: "Nevyčerpej všechno nadšení, synku. Ty, za jejichž přítomnost jsme zaplatili, budou támhle," mávl k jevišti. "Dáš si pro začátek koktejl?"

Don poděkoval a odmítl.

"Jak chceš. Už jsi dospělý a jedno ochutnání zakázaného ovoce by tě nemělo zkazit. Ale objednat večeři mi snad dovolíš?"

Don souhlasil. Zatímco se doktor domlouval nad jídelním lístkem s jejich unesenou princeznou, Don se rozhlédl. Místnost se tvářila jako zahradní restaurace za pozdního večera a nad hlavou jim zrovna začínaly vycházet hvězdy. Celý prostor obíhala vysoká cihlová zeď a vytvářela tak přechod mezi podlahou a nebem, čímž maskovala, že zahrada nemá okolí. Nad zdí se skláněly jabloně a kývaly se ve vánku. Na opačném konci místnosti daleko za stoly stála staromódní pumpa s rumpálem. Další z "unesených princezen" k ní právě došla, zatočila klikou a vytáhla stříbrné vědro se zabalenou lahví.

U jeviště naproti nim jeden stůl chyběl, místo něj tam stála ohromná průhledná schránka na kolech. Don ji nikdy dřív neviděl, ale poznal, k čemu slouží: byl to marsovský "perambulátor", přenosná klimatizační jednotka zajišťující Mart'anovi uvnitř chladný, řídký vzduch, na který byl zvyklý. Rýsoval se tam jen neurčitě - křehké tělo podporované kovovou pohyblivou konstrukcí s posilovači, jež mu pomáhala vyrovnat se s vysokou přitažlivostí třetí planety. Jeho pseudokřídla zplihle visela a nehýbal se. Donovi ho přišlo líto.

V dětství se s Mart'any setkal na Měsíci, ale tamní gravitační poleje slabší než marsovské; Mart'ani se tam neměnili v mrzáky, paralyzované tíhou příliš vysokou na to, čím je evoluce vybavila. Pro Mart'any bylo těžké i nebezpečné přiletět na Zemi; Don by se docela rád dozvěděl, co sem mohlo přitáhnout tohohle. Snad nějaká diplomatická mise?

Doktor se rozloučil se servírkou, vzhlédl a všiml si, jak Don zírá na Mart'ana. "Zrovna jsem uvažoval, proč je tady," omlouval se Don, "určitě ne kvůli jídlu."

"Možná se chtěl podívat na krmení zvíře. To je také trochu můj důvod. Pořádně si to prohlídni, možná už nic takového neuvidíš."

"Asi ne. No, rozhodně ne na Marsu."

"Tak jsem to nemyslel. Sodoma a Gomora, chlapče -prohnilá až na kořen a sunoucí se do propasti.,—a naši herci, jak jsem ti řekl... roztáli v nicotu—' a tak dále. Možná dokonce i ,samotná zeměkoule'. Moc mluvím. Užij si to, nebude to dlouho trvat."

Don vypadal zmateně. "Doktore, líbí se vám vůbec žít na Zemi?"

"Mně? Já jsem stejně dekadentní jako tohle město, je to mé přirozené prostředí. Ale to mi ještě nebrání, abych nerozeznal zdravé od nemocného."

Celou tu dobu hrál odněkud tiše orchestr. Teď náhle zmlkl a ozvalo se: "Zvláštní zprávy!" Zároveň se hvězdná obloha zatměla a přes strop začala ubíhat slova: Bermudy (oficiální zpráva): Ministerstvo kolonií právě ohlásilo, že Prozatímní výbor venušské kolonie zamítl jejich notu. Zdroje blízké předsedovi Federace tvrdí, že jde o očekávaný krok a není důvod ke znepokojení.

Světla se zase rozsvítila a hudba navázala, kde skončila. Doktor se nevesele usmíval. "Jak vhodné. Jak skvěle načasované. Varování na zdi."

Don k tomu chtěl něco poznamenat, ale nestihl to, protože začala show. Během zpráv se jeviště vedle nich někam nenápadně propadlo a z díry teď vyletěl mrak osvětlovaný zevnitř barvami purpuru, ohně a růží. Pak se rozplynul a jeviště bylo zpět, teď už ale s tanečnicemi, a v pozadí strměla hora.

Doktor měl pravdu, tyhle opravdu stály za podívání. Don se do toho tak zabral, že si ani nevšiml, kdy se před nimi objevilo jídlo. "Sněz něco, než mi tady omdlíš," šťouchl jej hostitel do lokte.

"Cože? Aha, jasně, pane." A dal se do jídla, rychle a s chutí, ale jeho oči neopustily tanečnice. Byl mezi nimi i jeden tanečník, který představoval Tannhäusera, Donovi to ale bylo srdečně jedno; zaregistroval ho pouze ve chvílích, kdy zakrýval výhled. Snědl asi dvě třetiny toho, co měl na talíři, aniž si všiml, co

vlastně jí.

"Dobré?"

Don si to musel nechat dvakrát projít hlavou, než mu došlo, že doktor mluví o jídle a ne tanečnicích.

"Ano, je to hrozně dobré." Pak si jídlo prohlídl podrobněji. "Co že to vlastně je?"

"Nepoznáš? Mláďata gregariánů."

Trvalo pár vteřin, než mu došlo, co jsou to gregariáni. Jako dítě vídal stovky těchto drobných dvounožců podobných satyrům - faunas gregariaus veneris Smythii - ale nespojil si hned tohle běžně používané jméno s těmi přátelskými a hloupoučkými tvory, kterým on, jeho kamarádi i všichni kolonisté na Venuši říkali "uhňáci" pro jejich zlovyk, kdy se v ohromných počtech tlačili na lidi, chytali se nohou, sedali na chodidla a jinými způsoby demonstrovali svou nenasytnou touhu po fyzickém kontaktu.

Jíst mládě uhňáka? Připadal si jako kanibal a podruhé v jednom dni se cítil jako hlínoplaz ve vesmíru. Ztěžka polkl a podařilo se mu ovládnout dávení, ale ztratil jakoukoliv chuť k jídlu.

Podíval se zpět na pódium. Venusberg zmizel a nahradil jej muž s unavenými očima, který pálil jeden vtip za druhým, zatímco žongloval s pochodněmi. Dona to moc nebavilo, a tak klouzal očima po místnosti. O tři stoly dál se setkal s očima jiného muže, který vzápětí uhnul zrakem jinam. Don se zamyslel, pozorně si dotyčného prohlédl a ujistil se, že ho poznává.

"Doktore?"

"Ano?"

"Neznáte náhodou venušského draka, který si říká ‚Sir Isaac Newton‘?" Don přidal hvízdanou verzi jeho jména.

"Nedělej to!" zastavil ho ostře doktor.

"Co?"

"Neroztrubuj takhle bezdůvodně svůj původ, zvlášť ne teď. Proč se ptáš na toho, ehm, ‚Sira Isaaca Newtona‘?" Mluvil potichu a téměř nehýbal rty.

Donald doktorovi řekl o náhodném setkání na stanici Gary. "Byl jsem si tenkrát jistý, že mě jeden policajt z ochranky pozoruje. A ten chlap je teď tady, ale v civilu."

"Určitě?"

"Myslím, že jo."

"Hmmm... možná ses spletl. Nebo si sem prostě mohl zaskočit po práci - i když chlap z ochranky by si to asi nemohl dovolit. Víš co - už se na něj nedívej a taky o něm nemluv. Taky už nemluv o tom drakovi a vůbec o věcech z Venuše. Prostě se tvař, že se ohromně baviš. Ale dávej pozor na to, co budu říkat."

Don se snažil chovat podle instrukcí, ale bylo těžké myslet na zábavu; dokonce i když se znovu objevily tanečnice, stejně se mu chtělo otočit a prohlédnout si znovu toho chlápka, který jim zkazil večer.

Pečeného gregariána odnesli a doktor mu namísto toho objednal věc zvanou "Etna". Měla dokonce tvar sopky a z vrcholku vycházela pára. Zabořil do toho lžíci a zjistil, že je to oheň a led, útočící mu zcela rozdílnými chutěmi na jazyk. Jak tohle někdo může jíst? Ze zdvořilosti si ještě párkrát opatrně vzal. Najednou zjistil, že snědl všechno a je mu líto, že ještě není víc.

Během přestávky se snažil vytáhnout z doktora, co si opravdu myslí o tom plašení s válkou. Ten však vždy neochvějně obrátil rozhovor k práci jeho rodičů a pak se rozpovídal o minulosti i budoucnosti Soustavy.

"Netrap se přítomností, chlapče. Problémy, drobné problémy - nutná předehra ke konsolidaci systému. Za pět set let si na to historici ani nevzpomenou. Bude tady Druhá říše - v té době už šestiplanetární."

"Šesti? Vážně myslíte, že budeme schopni něco udělat s Jupiterem a Saturnem? Aha, jasně, máte na mysli Jupiterovy měsíce..."

"Ne, mluvím o šesti planetách. Přitáhneme Pluto a Neptun blíž k ohni a odtáhneme Merkur, ať trochu vychladne."

Nápad, že by šlo stěhovat planety, Dona překvapil. Znělo to jako naprostá nemožnost, ale nechtěl se hádat, protože jeho hostitel zjevně věřil, že všechno je možné.

"Tahle rasa potřebuje prostor," pokračoval doktor. "Mars i Venuše mají stejné vlastní inteligentní obyvatele, a tak se nás tam nemůže moc nacpat, aniž bychom nezačali genocidu - a není zcela jasné, kdo by tohle vyhrál, dokonce ani u Mart'anů. Ale předělání soustavy je jen inženýrství, vlastně je to lehké ve

srovnání s další věcí, která nás čeká. Za pět set let bude víc lidí mimo systém než v něm. Budeme se rojit kolem každé hvězdy třídy G v okolí. Víš, co bych udělal, kdybych byl ve tvém věku? Sehnal bych si místo na Průkopníku"

Don přikývl. "To bych taky bral." Průkopník byla kosmická loď stavěná jen pro cestu jedním směrem už od dob, kdy se narodil. Brzy odstartuje a snad všichni z Donovy generace snili o tom, že na ní budou.

"Musel bys ovšem mít ženu," dodal hostitel a ukázal na scénu. "Třeba tahle blondýna. Zamlouvá se ti? Rozhodně přímo kypí zdravím."

Don se usmál a připadal si jako světák. "Asi ji to moc nepotáhne pryč. Připadá mi tady spokojená."

"To nebudeš vědět, dokud se jí nezeptáš. Hele."

Doktor přivolal maitre d'hôtel a peníze změnil majitele. Za chvíli se blondýna objevila u jejich stolu, ale nesedla si. Byla to zpěvačka a s pomocí orchestru zpívala Donovi do ucha o pocitech, které by ho přivedly do rozpaků, i kdyby byli sami. Už se vůbec necítil jako světák, naopak mu hořely tváře a potvrdil si svůj názor, že tuhle by s sebou ke hvězdám nebral. Ale líbilo se mu to.

Kapela zrovna opouštěla pódium, když světla zablikala a znovu se ozvaly amplióny: "Poplach! Nálet! Poplach!"

A světla zhasla.

Kapitola 3

LOVNÁ

Nastala tma a ticho nerušené ani bzučením ventilace, které trvalo nekonečně dlouho. Pak se uprostřed pódia objevilo světélko a v něm hlavní bavič večera. "A příští zvuk který uslyšíte búúúúééé..." protáhl záměrně nemožným nosovým hlasem, "...rána osudu!" Zachichotal se a rychle pokračoval. "Jen pěkně sed'te, lidičky, a hlídejte si své peníze, protože někteří z obsluhy jsou z příbuzenstva našeho vedení. Tohle je jen cvičný poplach. A i kdyby, visí nám nad hlavou třicet metrů betonu - a ještě solidnější hypotéka. A teď abych vás přivedl do nálady pro další vystoupení - to jest pro moje - jednu rundu na podnik." Předklonil se a zavolal: "Gertie! Vydoluj ten patok, co jsme nedokázali prodat ani na Silvestra!"

Don cítil, jak v místnosti povoluje napětí, a sám se uvolnil. Byl proto dvojnásob překvapen, když se mu kolem zápěstí sevřela dlaň. "Tiše!" zašeptal mu doktor do ucha.

Nechal se odvést tmou. Doktor se zjevně v restauraci dobře vyznal, protože se dostali ven, aniž narazili do stolu, jen jednou se o někoho otřeli. Zdálo se, že šli dlouhou chodbou, černou jako vnitřek kotle, pak zahrnuli za roh a zastavili se.

"Ven ale nemůžete, pane," ozval se hlas. Doktor tiše promluvil, příliš potichu na to, aby Don rozuměl. Něco zašustilo a zase se pohnuli, prošli dveřmi a zahrnuli doleva.

Pokračovali tunelem, o kterém byl Don přesvědčen, že je to ona veřejná chodba před restaurací, jen se mu zdálo, že se ve tmě otočila o pravý úhel. Doktor ho stále beze slova vlekl za sebou za zápěstí. Znovu zatočili a šli po schodech.

Tam byli další lidé, i když ne mnoho. Jednou někdo Dona ve tmě popadl. Ten se divoce rozmáchl, vrazil pěst do něčeho měkkého a zaslechl tlumené zasténání. Doktor ho začal táhnout rychleji.

Konečně se zastavili, jeho průvodce jako by ve tmě něco hledal. Odněkud se ozvalo ženské vyjeknutí. Doktor rychle ucouvl a kousek popošli, pak se zase zastavili.

"Tady," řekl nakonec, "vlez dovnitř." Přitáhl Dona dopředu a položil mu na něco ruku. Don to osahal a poznal zaparkovaný taxík s otevřeným poklopem. Nastoupil a doktor za ním, načež za sebou zavřel střechu. "Tak, a můžeme mluvit," řekl klidně. "Někdo nás předběhl s tím prvním. Ale nikam nepojedeme, dokud zase nepůjde proud."

Don si náhle uvědomil, že se chvěje vzrušením. Když měl pocit, že se dost uklidnil, zeptal se: "Doktore, myslíte, že je to opravdu útok?"

"Silně pochybuji. Téměř určitě se jedná o cvičný poplach - alespoň doufám. Ale poskytlo nám to

příležitost nenápadně se vytratit."

Don nad tím chvíli přemýšlel. "Co tě žere?" zeptal se doktor. "Placení? Mám u nich otevřený účet."

Že odešli bez zaplacení Dona vůbec nenapadlo. Přiznal to a dodal: "Takže jsme odešli kvůli tomu policajtovi, co jsem ho poznal?"

"Bohužel."

"Ale - myslím, že jsem se spletl. Sice vypadal přesně jako on, jenže nechápu, jak by bylo v lidských silách mě sledovat, i kdyby naskočil hned do dalšího taxíku. Jasně si pamatuju, že nejméně jednou byl můj taxík jediný ve výtahu. Čímž je to jasné; pokud to byl opravdu on, byla to jen náhoda, ne že by šel po mně."

"Možná šel po mně."

"Cože?"

"Ale nic. Co se týče toho, že sledovali tebe, nemusel lézt do žádného taxíku. Stačilo mu zavolat na centrálu a oznámit číslo tvého stroje. Hned by si ho našli v centrálním počítači taxislužby. Pokud bys náhodou tou dobou už nebyl v cíli, vytáhli by si, kam jedeš, přímo z počítače. Tam už by pak čekal tajný a dál by to byla hračka. Když jsem zavola taxíka, už by sledovali mé číslo a hned by věděli, jaký taxík si беру. Ten první polda mohl sedět u stolu v Doupěti, ještě než jsme přijeli. To byla jejich jediná chyba, znovu nasadili muže, kterého už jsi viděl - ale musíme je omluvit, jsou poslední dobou přepracovaní."

"Ale co by si počali se mnou? I kdyby si mysleli, že jsem, tento, neloajální, nejsem nijak důležitý."

Doktor zaváhal, pak začal: "Done, nevím, jak dlouho budeme moci mluvit. Ted' můžeme mluvit volně, protože je výpadek elektřiny omezuje zrovna jako nás. Jakmile ji ale zase nahodí, máme utrum, a já ti toho musím říci hodně. Až to zapnou, není možné otevřeně mluvit - ani tady."

"Proč ne?"

"Obecně se to tají, ale všechny taxíky mají mikrofony. Spojení s řídicím počítačem je modulováno, aby neslo řeč, aniž by to rušilo řízení. Takže jakmile začne jít šťáva, nejsme v bezpečí. Ano, souhlasím, je to hanebné. V restauraci jsem se neodvážil mluvit, ani když hrála hudba, protože mohli mít směrový mikrofon."

A ted' mě pořádně poslouchej. Musíme sehnat ten balíček, co jsem ti poslal, opravdu musíme. Chci, abys ho doručil svému otci... přesněji řečeno to, co je uvnitř. Za druhé: musíš chytit svou raketu, i kdyby trakaře z nebe padaly. Za třetí: dnes se mnou přeci jen nebudeš moci zůstat. Je mi líto, ale myslím, že to tak bude lepší. Za čtvrté: až zapnou proud, budeme chvíli jezdit kolem, bavit se o blbostech a hlavně nezmiňovat žádná jména. Dohlédnu na to, abychom se dostali k nějaké veřejné budce, odkud zavoláš do Hiltonu. Pokud už je balíček tam, rozloučíme se, vyzvedneš si zavazadla na stanici, zajdeš se zapsat do hotelu a vyzvedneš si poštu. Zítra ráno nasedneš a odletíš. Nevolej mi. Je ti to jasné?"

"Myslím, že jo." Don zaváhal a pak vyhrkl: "Ale proč? Možná mi do toho nic není, ale mám pocit, že bych měl vědět, proč tohle děláme."

"Co chceš vědět?"

"No... co je v tom balíčku?"

"Uvidíš. Můžeš ho otevřít, prohlédnout, pak se rozhodni sám. Jestli se rozhodneš ho nedoručit, máš na to právo. Co se týče zbytku - jaké je tvé politické přesvědčení, Done?"

"No... těžko říct, pane."

"Hmm - no, já ve tvém věku taky nevěděl. Řeknu to takhle: byl bys ochoten zatím stát na stejné straně jako tví rodiče? Než se sám rozhodneš, kde je tvé místo?"

"Přirozeně!"

"Nezdálo se ti divné, že tvá matka naléhala, abys mě navštívil? Jen se nestyd' - já vím, že když mladý kluk přijede do velkoměsta, tak zrovna nešílí nadšením, když má jít na zdvořilostní návštěvu. Takže pro ni asi bylo důležité, abys mě viděl, ne?"

"Asi ano."

"Stačí ti to? Věci, které nevíš, nemůžeš vyzradit - a nedostanou tě do průšvihů."

Don se nad tím zamyslel. Co říkal doktor, se zdálo dávat smysl, ale stejně mu bylo silně proti srsti, že po něm chtějí, aby něco udělal, aniž v tom měl jasno. Na druhou stranu, kdyby ten balíček prostě dostal ještě na ranči, určitě by ho otci předal, aniž by nad tím nějak dumal.

Chtěl se ještě na něco zeptat, když se rozsvítilo a vůz začal tiše přist. "No konečně!" vyhrkl doktor, předklonil se a rychle vytřukal cíl. Taxík se rozjel. Don chtěl promluvit, ale doktor zavrtěl hlavou.

Propletli se několika tunely, sjeli po rampě a zastavili na ohromném podzemním náměstí. Doktor zaplatil a táhl Dona přes náměstí. Bylo narvané a z lidí sálalo napětí vyvolané poplachem. Museli se protlačit davem namačkaným před velkou obrazovkou ve středu plochy. Don byl rád, když se dostali do osobního výtahu, i když i ten byl plný k prasknutí.

Doktor měl namířeno na stanoviště taxíků na náměstí o několik pater výš. Do jednoho nasedli, několik minut se projížděli a pak zase změnili taxík. Don byl zcela zmaten a nevěděl, zda jedou na sever, na jih, nahoru, dolů, východně nebo západně. Když zase vystupovali z taxíku, doktor pohlédl na hodinky: "Už jsme zabili dost času. Tady," a ukázal na budku.

Don našel číslo Hiltonu. Mají tam pro něj nějakou poštu? Ne, nemají. Vysvětlil, že ještě není zapsán; úředník se znovu podíval, ale ne, bohužel, pane.

Don vystoupil z budky a referoval doktorovi. Ten si chvíli kousal ret. "Synku, udělal jsem závažnou chybu." Rozhlédl se: kolem nikdo nebyl. "A zbytečně jsem plýtvat časem."

"Mohu být nějak nápomocen?"

"Cože? Ano, myslím, že můžeš - jsem si jist, že ano." Na chvíli se zamyslel. "Půjdeme zpátky do bytu. Musíme. Ale nezůstaneme tam. Najdeme nějaký hotel - ne Hilton - a budeme muset bohužel dělat celou noc. Cítíš se na to?"

"Jasně!"

"Mám nějaké prášky pro povzbuzení, měly by pomoci. Podívej, Done, ať se stane cokoli, zítra ráno prostě musíš raketu chytit. Jasně?"

Don přikývl. Měl v úmyslu tu loď chytit tak jako tak a neuměl si představit důvod, proč by ji zmeškal. Začalo mu trochu vrtat hlavou, jestli má doktor všech pět pohromadě.

"Dobře. Pojd'me, není to daleko."

Ušli necelý kilometr tunelem, pak dolů výtahem a byli tam. Když zatočili do tunelu, ve kterém měl být, doktor se rychle rozhlédl na obě strany; byl prázdný. Rychle jím prošli, doktor otevřel dveře a vstoupili. V obýváku seděli dva cizí muži.

Doktor na ně pohlédl: "Dobrý večer, pánové." Pak se otočil k Donovi a pokračoval: "Dobrou noc, Done. Rád jsem se s tebou viděl a nezapomeň ode mne pozdravovat rodiče." Potřásl Donovi rukou a přitom ho tlačil ke dveřím.

Dva cizí pánové se postavili. "Trvalo vám dost dlouho, než jste dorazil domů, doktore," prohlásil jeden.

"Zapomněl jsem, že máme schůzku, pánové. Tak nashle, Done, a nezmeškej raketu." Doktor mu při tom stiskl dlaň ještě silněji.

"Ehm, dobrou noc, doktore. A díky."

Otočil se, že odejde, ale dva muži se rychle postavili mezi něj a dveře.

"Momentíček, prosím."

"Ale pánové," ozval se doktor, "není důvodu jej tu zdržovat. Nechte ho jít, ať se můžeme v klidu věnovat našim záležitostem."

Muž, který tu asi velel, odpověděl nepřímě. "Elkinsi! Kingu!" zavolal a další dva muži vyšli z pokojů. "Vemte tohoto kluka do ložnice a zavřete dveře."

"Tak pojd', kámo."

Don se zatím rozhodl mlčet a snažil se zjistit, co se děje, ale teď se naštvál. Měl silné podezření, že tihle jsou od policie, i když neměli uniformy - ale vyrostl v důvěře, že poctivý občan se nemá čeho bát.

"Počkat!" ozval se, "Nikam nejdu. O co tady jde?"

Muž, který jej vyzval, aby šel s ním, přistoupil a vzal ho za paži. Don jej setřásl. Velitel gestem zastavil své muže. "Done Harvey—"

"Ano?"

"Mohl bych ti nabídnout mnoho odpovědí. Jedna z nich je tohle—" ukázal v dlani odznak, "ale ten může být falešný. Nebo, kdybych na to hodlal obětovat čas, mohl bych tě uspokojit oštemplovanými papíry, řádně vyvedenými, zcela legálními a podepsanými důležitými lidmi."

Don si všiml, že jeho hlas zní klidně a kultivovaně.

"Ale jak už to tak bývá, jsem unavený, spěchám a nechce se mi slovíčkařit s mladými chuligány. Postavím to tedy jednoduše: jsme čtyři a máme zbraně. Takže: půjdeš dobrovolně, nebo chceš, abychom tě nejdřív trochu otloukli a pak tě tam odnesli?"

Don se už už chystal hrdě odmítnout, jako by šlo o nějaké silácké přetlačování ve škole, když se do toho vložil doktor: "Udělej, co chtějí, Donalde!"

A tak zavřel pusu a následoval svého muže dále do bytu. Ten jej zavedl do ložnice a zavřel za nimi dveře.

"Posad' se," vybídl ho vlídně, ale Don se nehnul. Policista přistoupil, položil mu dlaň na hrud' a zatlačil. Don si sedl.

Muž zmáčkl knoflík na ovládacím panelu postele a ta se zvedla do pozice na čtení, pak si lehl. Zdálo se, že usnul, ale pokaždé, když se na něj Don podíval, jejich oči se setkaly. Don se snažil zaslechnout, co se děje vedle, ale nemělo to cenu; tahle místnost byla ložnice, a tedy samozřejmě zvukově izolovaná.

A tak tam seděl jako na jehlách a snažil se najít nějaký smysl v tom, co se dělo. Zdálo se mu skoro nemožné, že ještě dnes ráno stoupal s Lenochem k Tulákovu hrobu. Přemýšlel, co asi teď jeho kůň dělá a jestli se tomu nenažranému darebákovi stýská. Asi ne, přiznal si smutně.

Pohlédl na svého hlídače a přemýšlel, jestli by fungovalo, kdyby se připravil, posunul nohy pod sebe co nejdál...

"Nezkoušej to," zavrtěl hlavou muž.

"Co?"

"Nepokoušej se mě překvapit. Mohl bys mě dostat do úzkých a pak bych ti musel ublížit - hodně." Muž pak zase jakoby usnul.

Don rezignoval. I kdyby se mu podařilo tohohle překvapit a třeba ho omráčit, venku zbývali další tři. A i kdyby se s nimi nějak vypořádal, kam by se poděl v cizím městě, které mají oni pod palcem?

Jednou našel za stáji kočku, jak si hraje s myši. I když jeho sympatie byly na straně myši, nějakou dobu to fascinovaně sledoval, než se do toho vložil a myš dorazil, aby se netrápila. Kočka nikdy nenechala myš utéct dále, než mohla doskočit. A on byl teď ta myš...

"Vstávat!"

Don překvapeně vyskočil a chvíli nevěděl, kde je.

"Chtěl bych mít tak čisté svědomí," poznamenal hlídač obdivně. "Je ohromná výhoda, umět si kdykoliv dát šlofíka. Pojd', šéf tě chce."

Don jej následoval do obýváku, ale tam byl jen partner muže, který ho hlídal. "Kde je doktor Jefferson?" zeptal se.

"Nestarej se," odpověděl muž. "Poručík nesnáší, když musí na někoho čekat." Vydal se ke dveřím.

Don zůstal stát. Druhý muž ho jakoby mimochodem vzal za paži; Donovi najednou projela ostrá bolest až po rameno a šel s nimi.

Venku měli manuální auto, o něco větší než automatický taxík. Jeden muž vklouzl za pult a druhý vtačil Dona do prostoru pro cestující. Když si sedl, chtěl se otočit - a zjistil, že to nedokáže. Nebyl dokonce ani schopen zvednout ruce. Jakýkoliv pokus o jiný pohyb než dýchání byl doprovázen pocitem, že se snaží přetlačit váhu příliš mnoha pokrývek.

"Klídek, nebo si natáhneš šlachu," poradil mu strážný. "Stejně si proti silovému poli nijak neporadiš."

Don se nechtě přesvědčil, že je to tak. Ať už ta neviditelná pouta fungovala jakkoli, čím víc se snažil, tím pevněji ho svírala. Když se ale uvolnil, necítil vůbec nic.

"Kam mě vezete?" reptal.

"Nevíš? Přece do městské úřadovny F. B. I."

"Proč? Nic jsem neudělal."

"V tom případě tam dlouho nepobudeš."

Auto zajelo do ohromné podzemní garáže. Vystoupili, došli ke dveřím a Don měl pocit, že si je někdo prohlíží. Brzy se dveře otevřely a oni vešli.

Budova smrděla papírováním. Šli dlouhou chodbou kolem nekonečné řady kanceláří naplněných úředníky, stoly, počítači, kartotékami. Výtah je dovezl do vyššího patra, prošli dalšími chodbami a zastavili se u dveří.

"Jdi dál!" Don vstoupil, dveře se za ním zavřely a oddělily ho tak od strážných venku.

"Posad' se, Done." Byl to velitel oné čtyřčlenné skupiny, teď na sobě měl uniformu ochranky a seděl za stolem tvaru podkovy.

"Kde je doktor Jefferson?" dožadoval se Don, "co jste s ním udělali?"

"Řekl jsem, aby ses posadil." Don se nehnul a poručík pokračoval: "Proč si to chceš komplikovat? Víš, kde jsi, a taky víš, že bych tě mohl znehybnit mnoha způsoby, podle momentální nálady - a některé jsou dost nepříjemné. Co kdyby sis tedy radši sedl a ušetřil nás problémů?"

Don si sedl a hned se ozval: "Chci mluvit s právníkem."

Poručík pomalu zavrtěl hlavou, až vypadal jako učitel ve škole.

"Chlapče, četl jsi příliš mnoho dobrodružných knih. Kdybys místo toho studoval dynamiku historie, dozvěděl by ses, že právní kultura se v dějinách střídá s kulturou násilí podle toho, jak se která společnost vyvíjí. Každý druh společnosti má svou vlastní kulturu. Chápeš?"

Don zaváhal a muž pokračoval: "To je jedno. Hlavní je, že tvá žádost o právníka se zpozdlila tak o dvě stě let. Jazyk pokulhává za skutečností. Nicméně až skončím s výsledkem, můžeš dostat právníka - nebo lízátko, cokoliv si budeš přát. Být sebou, rozhodnu se pro lízátko. Je výživnější."

"Bez právníka nebudu mluvit," odpověděl Don odhodlaně.

"Ne? To je mi líto. Když jsem plánoval tenhle rozhovor, Done, vyhradil jsem jedenáct minut na nesmysly. Už jsi čtyři využil - ne, vlastně pět. Až těch jedenáct minut uplyne a ty zjistíš, že pliveš zuby, chci, aby sis pamatoval, že proti tobě osobně nic nemám. Co se týče toho, jestli budeš nebo nebudeš mluvit, to se dá zařídit mnoha metodami a každá má své oddané fanoušky. Například drogy - rajský plyn, skopolamin, pentotal sodný, nemluvě už o novějších, subtilnějších a méně jedovatých derivátech. Rovněž alkohol býval občas používán s úspěchem. Osobně nemám drogy v lásce; mají nepříznivý vliv na intelekt vyslychaného a já ztrácím spoustu času posloucháním balastu, který je mi k ničemu. Kdybys to musel poslouchat, Done - jako musím já - určitě by tě překvapilo, kolik nesmyslů se nahromadí v lidském mozku.

Pak je tu hypnóza a její varianty. Taky umělá stimulace neodolatelné žádosti, například návyku na morfium. A taky je tu ta staromódní metoda - bolest. Náhodou znám jednoho umělce - myslím, že je zrovna dokonce přítomen v budově - který dokáže úspěšně vyslechnout i ty nejzatvrzejší případy, a to během krátké doby a pouze holýma rukama. Do téhle kategorie patří také ten starý trik, kdy se bolest neaplikuje na osobu vyslychanou, ale na někoho jiného, koho nesnese vidět trpět, například ženu nebo dítě. Zběžně bych odhadl, že na tebe tohle asi bude těžké použít, protože tví jediní příbuzní jsou mimo planetu." Pohlédl na hodinky a dodal: "Už máme jenom třicet vteřin na blbosti, Done. Začneme?"

"Co? No, počkat! Ten čas jste vyplýtl vy, já skoro nic neřekl."

"Bohužel, nemám čas být spravedlivý. Promiň. Mimochodem, ta námitka ohledně poslední metody na tebe vlastně nemusí platit. Během krátké doby, kdys' nebyl v bytě doktora Jeffersona při vědomí, jsme zjistili, že zde je jakási... osoba, která by vyhovovala. Budeš mluvit, raději než abys jí nechal ublížit."

"Co tím myslíte?"

"Poník jménem Lenocho."

Tohle vůbec nečekal a na chvíli ho to zcela šokovalo. Muž rychle pokračoval: "Pokud na tom trváš, můžeme si dát tak tříhodinovou přestávku a já sem nechám tvého koně dopravit. To by mohlo být zajímavé, protože pokud vím, dosud nikdo tuhle metodu neaplikoval na koně. Jejich uši jsou prý dost citlivé. Asi bych tě ale měl varovat, že když už si dáme tu práci ho přivézt, těžko ho budeme chtít ještě odvázet zpátky a prostě ho pošleme na jatka. V Novém Chicagu by byl kůň stejně přežitek, co říkáš?"

Don byl tak zmaten, že nedokázal odpovědět, ještě ani nevstřebal všechno, co zrovna slyšel. "To nemůžete!" vyhrkl nakonec. "To byste neudělali!"

"Tvůj čas uplynul, Done."

Don se zhluboka nadechnul a pak zavadnul. "Tak jo," řekl dutě. "Ptejte se."

Poručík zapnul počítač a podíval se na monitor. "Jméno, prosím."

"Donald James Harvey."

"A tvé veneřanské jméno?"

Don zapískal "Mlha nad vodami".

"Narozen?"

"Na lodi Vesmíran, během letu z Měsíce na Ganymed." A otázky pokračovaly. Jeho inkvizitor už měl zjevně všechny odpovědi na obrazovce před sebou, protože párkrát chtěl po Donovi více podrobností nebo jej opravil. Když prošli jeho minulost, chtěl slyšet podrobnosti o všem, co se dělo od chvíle, kdy obdržel vzkaz od rodičů.

Don vynechal jedinou věc, a to doktorovy poznámky o balíčku. Nervózně čekal, že jej poručík zastaví a zeptá se na to, ale jestli o tom vyslýchající věděl, nedal to najevo.

"Takže doktor Jefferson si myslel, že ten takzvaný agent ochranky tě sledoval? Nebo jeho?"

"Nevím. Myslím, že ani on si nebyl jistý."

"Utíkají bezbožní, ač jich žádný nehoní," zacitoval poručík. "Řekni mi, co přesně jste dělali poté, co jste odešli z Doupěte."

"Opravdu mě ten muž sledoval?" zeptal se Don. "Na mou duši, toho draka jsem nikdy předtím neviděl, jen jsem byl zdvořilý a chtěl si zkrátit čekání."

"Věřím ti. Ale ptát se budu já. Tak povídej."

"No, asi dvakrát jsme vyměnili taxíka - možná třikrát. Nevím, kde všude jsme byli; neznám tohle město a hodně jsme se točili. Ale nakonec jsme se vrátili k doktorově bytu." Nezmínil se o svém telefonátu do Hiltonu, a pokud si toho byl vyšetřující vědom, nedal to najevo.

"No, tím jsme se dostali do současnosti." Poručík vypnul monitor a chvíli jen seděl a zíral do prázdna.

"Chlapče, nemám pochybnosti o tom, že jsi potenciálně neloajální."

"Proč si to myslíte?"

"Na tom teď nesejde. Nemáš ve své minulosti nic, co by tě vázalo k naší straně. To ale není nic tak důležitého; člověk na mém místě musí být realistický. Ty se chystáš zítra odletět na Mars."

"To rozhodně ano!"

"Výborně. Nemyslím, že ses mohl do něčeho namočit, ve svém věku a izolovaný na ranči. Teď ses ale dostal do špatné společnosti. Nezmeškej tu raketu, protože jestli tu ještě zítra budeš zaclánět, tak nejspíš změníš názor."

Poručík se postavil a Don jej následoval. "Rozhodně to stihnu!" zapřísahal se, a pak se zarazil.

"Leda—"

"Leda?" zeptal se ostře poručík.

"No, zadrželi můj lístek kvůli bezpečnostní prověrce," vyhrkl.

"Jo tohle? To je rutinní záležitost, postarám se o to. A teď můžeš jít. Nebe bez mraků!"

Don si odpustil obvyklou odpověď.

"Netrucuj. Bylo by pro mě jednodušší tě prostě zmlátit do krvavá a pak se vyptávat. Ale neudělal jsem to; sám mám syna ve tvém věku. Taky jsem nikdy nechtěl ublížit tvému koni - popravdě řečeno, sám je mám rád, pocházím z venkova. Ještě se zlobíš?"

"No... asi ne."

Poručík nabídl ruku a Don sám sebe překvapil tím, že ji přijal - dokonce zjistil, že je mu ten člověk sympatický. Rozhodl se odvážit ještě jedné otázky: "Mohl bych se rozloučit s doktorem Jeffersonem?"

"To bohužel opravdu nepůjde," a poručík se náhle tvářil jinak.

"Proč ne? Byli byste při tom, ne?"

Policista zaváhal. "No, vlastně není důvod, proč bys to nemohl vědět. Doktor Jefferson nebyl v nejlepším zdravotním stavu. Rozrušil se, dostal infarkt a ještě dnes večer zemřel na srdeční selhání."

Don němě zíral.

"Vzmuž se!" řekl muž ostře. "Tohle se může stát každému!" Zmáčkl tlačítko na stole, vešel strážný a dostal pokyny vyprovodit Dona ven. Vzali to jinudy, ale Don byl příliš zaměstnán vlastními myšlenkami, aby si toho všiml. Doktor a mrtvý? Zdálo se to nemožné. Člověk tak plný energie, tak očividně zamilovaný do života - vypustili jej do jednoho z hlavních veřejných tunelů, zatímco pořád ještě přemýšlel.

Náhle si vybavil větu, kterou slyšel od jednoho ze svých učitelů biologie: "Když se to tak vezme, všechny způsoby smrti lze klasifikovat jako selhání srdce."

Don zvedl pravou ruku a chvíli na ni zíral. Umyje si ji, jen co se naskytne příležitost.

Kapitola 4

CESTA SLÁVY

Ale nemohl tam stát celou noc, měl toho hodně na práci. Nejprve zajde na stanici pro zavazadla. Přemýšlel, jak by se tam dostal, protože pořád ještě neměl mince na taxi, a mezitím zalovil v ledvince. Nemohl najít lístek z úschovny, a tak nakonec ledvinku vyprázdnil. Bylo tam všechno: otcův šek, osobní průkaz, vzkazy od rodičů, Lenchova fotka, rodný list a spousta dalších hloupostí, které se časem nashromáždí - ale lístek z úschovny chyběl. Přitom si pamatoval, že ho tam dával.

Přemýšlel, zda by se neměl vrátit za svým strážcem; byl si jist, že mu ho vzali, zatímco spal. Taky je dost divné, že zrovna v takovou chvíli mohl usnout. Že by ho nějak uspali? Nakonec se rozhodl, že zpět nepůjde. Nejenže neznal jméno důstojníka, který jej vyslýchal, ani ho nedokázal nijak identifikovat, ale hlavně měl pocit, že se tam nechce vrátit ani za všechna zavazadla ze stanice Gary. Však o nic nejde - před odletem si může nějaké ponožky a trenýrky koupit.

Rozhodl se, že místo toho půjde do Hiltonu. Napřed musí zjistit, kde vlastně je. Pomalu se procházel a přitom vyhlížel někoho, kdo by nevypadal příliš zaměstnaně nebo důležitě, aby se ho mohl zeptat. Nakonec si vybral pouličního prodáváče losů na další křižovatce.

Ten si ho prohlédl: "Být tebou, tak tam nejdu, sportovče. Jestli chceš, něco pěkného ti najdu," mrkl.

Don se nenechal zvíkat a muž pokrčil rameny: "Tak jo, kámo. Jdi rovně, dokud nedojdeš na náměstí se světelnou fontánou, pak nastup na chodník na jih. Někoho se zeptej, kde z něj vystoupit. Který měsíc ses narodil?"

"Červenec."

"V červenci? Tak to máš štěstí - zrovna mi zbyl lístek s tvým šťastným číslem podle horoskopu. Na." Don neměl v úmyslu lístek koupit a chtěl říci prodáváči, že mu horoskopy případnou stejně srandovni jako kráva s brýlemi - ale nakonec zjistil, že si za svou poslední minci lístek koupil. Strčil jej do kapsy a cítil se jako hlupák.

"Je to asi kilometr od začátku chodníku," dodal ještě muž. "A než vejdeš, vyklep si slámu z bot."

Don našel chodník bez problémů a zjistil, že je to expres, za který se platí. Automatu se jeho lístek do loterie nelíbil, a tak šel pěšky po servisním chodníčku podél něj. Hotel nemohl přehlédnout, světlo z jeho zdobeného vchodu ozařovalo ulici na sto metrů daleko.

Když vešel, nikdo si ho nevšiml. Došel k recepci a požádal o pokoj. "Postaral se vám už někdo o zavazadla, pane?" zeptal se pochybovačně recepční. Don vysvětlil, že žádná nemá.

"No... tak to bude dvacet dva padesát, platí se předem. Tady podepsat, prosím."

Don se podepsal, otiskl palec a vytáhl otcův šek.

"Můžu si tady nechat tohle proplatit?"

"Na jakou je to částku?" Úředník na šek pohlédl a pokračoval: "Zajisté, pane. Mohl bych vidět váš průkaz, prosím?"

Don mu jej podal a úředník ho vložil s čerstvým otiskem palce do srovnávacího přístroje. Mašinka souhlasně pípla a recepční mu vrátil průkaz.

"V pořádku, pane." Pak odpočítal peníze a odebral poplatek za hotel.

"Kdy očekáváte svá zavazadla, pane?" Jeho chování naznačovalo, že Donovo sociální postavení v jeho očích stouplo.

"Zavazadla nečekám, ale možná pro mě přijde nějaká pošta." Pak vysvětlil, že ráno odlétá na Cestě slávy.

"Hned se zeptám naší pošty." Odpověď byla záporná a Don se zatvářil zklamaně. "Dají si k vám značku, pane. Pokud něco dorazí před odletem vaší lodě, určitě vám to doručíme, i kdybychom měli poslat poslíčka na kosmodrom."

"Děkuji."

"To je v pořádku. Služba!" Když jej odváděli na pokoj, Don si náhle uvědomil, že se cítí pod psa. Velké hodiny v hale mu řekly, že už je zítřka, dokonce několik hodin. Za svou postel vlastně platil asi sedm padesát na hodinu, ale cítil se tak, že by zaplatil i mnohem víc za jakoukoliv díru, kam by mohl zalézt.

Nešel hned do postele. Hilton byl luxusní hotel a i "levné" pokoje poskytovaly základní civilizační pohodlí. Nastavil vanu na horké proudění s bublinkovou lázní, shodil šaty a počkal, až se v lázni uvolní. Po chvíli změnil nastavení a jen se vznášel ve vlažné vodě.

Náhle se s trhnutím probral a vylezl z vany. O deset minut později byl suchý, měl za sebou masáž a cítil se skoro jako znovuzrozený. Škola na ranči byla záměrně trochu klášterní, obyčejné starobylé postele a sprchy; už jen takhle koupel stála za cenu pokoje.

Vstoupil do ložnice a uviděl, že kontrolka u poštovní schránky září zeleně. Uvnitř našel tři věci. Byl tam větší balíček zatavený v igelitovém pouzdře, označený HILTON VÁS VÍTÁ; v něm našel zubní kartáček a pastu, prášek na spaní, prášek proti bolení hlavy, videokazetu pro stropní promítačku nad postelí, poslední výtisk místních novin a jídelní lístek zítřejší snídaně. Dále tam byl pohled od spolubydlícího z ranče a to třetí byl malý balíček, standardní válcovité pouzdro potrubní pošty. Rychle přelétl pohled:

Ahoj, Done; odpoledne ti přišel balík. Ukecal jsem říd'u, aby mé s tím nechal zaletět do Alb-Q-Q. Šilhoun si bere Lenocha. Musím končit, abych přistál s touhle kraksnou. Hodně štěstí, Jack.

Skvělý kámoš, pomyslel si a popadl poštovní pouzdro. Podíval se na zpáteční adresu a trochu rozechvěle si uvědomil, že tohle musí být onen balíček, o který se doktor Jefferson tolik strachoval a který ho asi stál život. Zíral na něj a přemýšlel, jestli je opravdu možné, aby člověka někdo vytáhl z vlastního domu a pak s ním jednal tak, že umře. Opravdu byl ten, se kterým jen před pár hodinami večerel, mrtvý? Nebo mu ten policajt z bezpečnostního z nějakého důvodu lhal?

Něco z toho musela být pravda; na vlastní oči přece viděl, jak čekají na doktora, a on sám byl zatčen, vyhrožovali mu a vyslýchali ho, dokonce mu ukradli zavazadla, a to pro nic za nic! Neudělal nic, ani tu nejmenší věc, prostě si hleděl svého.

Náhle si uvědomil, že se třese vztekem. Nechal sebou vláčet; teď si přísahal, že už to podruhé nedovolí. Náhle viděl pultuctů příležitostí, kdy se měl zatvrdit. Kdyby se jim od počátku vzepřel, doktor by byl možná ještě naživu - pokud je tedy opravdu mrtev, opravil se.

Ale nechal se převálcovat tím, že jich proti němu bylo hodně. Rozhodl se, že odted'ka si už nebude všímat, proti čemu stojí, ale jen toho, oč jde.

Uklidnil se a otevřel balíček, načež se zatvářil zmateně. Nebylo v něm nic vyjma mužského prstýnku, levné umělohmotné cetky, jakou člověk koupí u každého stánku se suvenýry. Do čelní plochy bylo vlisováno gotické H v kruhu a vyplněno bílým smaltem. Vypadalo to švihácky, ale byla to docela obyčejná hračka poněkud vulgárního vkusu, a naprosto bezcenná.

Don prsten odložil a podíval se na papír, do kterého byl zabalen. Nic na něm nebylo, žádný vzkaz, obyčejný balicí papír. Don se zamyslel.

Jelikož kolem prstýnku by rozhodně nikdo nedělal tolik rozruchu, zbývaly dvě možnosti. Buď ochranka zaměnila balíčky - v kterémžto případě nemohl nic dělat - nebo to byl ten pravý balíček, ale pak nešlo o prstýnek, důležitý byl obal, i když vypadal jako čistý papír.

Nápad, že by mohl doručit tajný vzkaz napsaný neviditelným inkoustem, jej rozrušil, a začal přemýšlet, jakým způsobem by ho šlo přečíst. Teplem? Nějakými chemikáliemi? Radiací? Jak tak dumal, s lítostí ho napadlo, že i kdyby tam takový vzkaz byl, tak vlastně není jeho starost, co v něm stojí; měl ho zkrátka doručit otcí.

Uvědomil si také, že ale s největší pravděpodobností jde o falešný balíček poslaný policií. Nemohl vědět, co se jim podařilo dostat z doktora Jeffersona. Čímž si připomněl, že by měl ještě zkusit jednu věc, i když je to asi zbytečné; přistoupil k telefonu a spojil se s doktorovým bytem. Doktor mu řekl, ať už se nekontaktují - jenže okolnosti se změnilly.

Musel chvíli počkat, pak se obrazovka rozsvítila - a on se náhle díval na poručíka, který ho vyslychal. Policista na něj chvíli unaveně zíral. „Ach jo," vzdychl pak. "Takže mi nevěříš? Mazej do postele, za

hodinu vstáváš."

Don beze slova zavěsil.

Takže doktor byl buď mrtvý nebo v rukou policie. Dobrá; bude tedy předpokládat, že balíček je od něj - a on ten papír doručí, ať už se ti slizce zdvořilí gestapáci z Nového Chicaga snaží, jak chtějí. Inspirován doktorovým trikem přemýšlel, jak to zaonačit, aby ten papír vypadal nenápadně. Nakonec vyndal tužku, papír uhladil a začal psát dopis: Ahoj, mamí a tatí; Dnes ráno jsem dostal váš radiogram a už se hrozně těším domů. A tak pokračoval velkými písmeny, dokud nepokryl stránku, která vlastně ani nevypadala jako balicí papír; snad doktor použil normální dopisní papír. Skončil tím, že jestli ho ještě něco napadne, tak to připiše, a každopádně dopis odešle, jakmile bude jeho raketa v radiovém dosahu Marsu. Přeložil papír, vložil do peněženky a tu dal zpátky do ledvinky.

Pak se podíval na budík. Propána! Za hodinu musí vstávat; vlastně skoro ani nestálo za to jít spát. Ale zatímco ho to napadlo, oči se mu samy zavíraly. Všiml si, že na budíku je knoflík s hodnotami od "jemného připomenutí" po "zemětřesení", a hned věděl, co si vybere. Pak zalezl do postele.

Něco s ním házelo, záblesk mu oslepil oči a siréna ječela od vysokých tónů po nízké a zpět. Don si po chvíli uvědomil, kde je, a vylezl z postele. Ta se uklidnila a hřmot ustal.

Snídani na pokoji se rozhodl vynechat, protože se bál, že by zase usnul. Místo toho se nasoukal do šatů a našel hotelovou kavárnu. O čtyři šálky kávy později, s pořádným jídlem v břiše a mincemi na taxíka, se odhlásil z hotelu a zamířil na stanici Gary. U okénka Meziplanetárních linek požádal o svůj lístek. Úředník ho chvíli hledal. "Nemohu jej najít. Není u bezpečnostních propustek."

Ted' už mám toho opravdu dost, pomyslel si Don. "Zkuste se pořádně podívat. Někde tady musí být!"

"Ale - počkat!" Muž zvedl papírek. "Donald James Harvey? Vy si máte vyzvednout lístek v místnosti 4012, v mezipatře."

"Proč?"

"Nemám ponětí, já jsem jen pokladní. Takhle mi to tu napsali."

Don našťavaně našel příslušnou místnost, na dveřích kromě cedulky VSTUPTE nebylo nic. Tak vstoupil - a stanul před důstojníkem z předchozí noci.

"Schovej si ten znechucený výraz pro někoho jiného, Done," vzhledl od stolu poručík, "já jsem se taky moc nevyspal."

"Co ode mě chcete?"

"Svlékni se."

"Proč?"

"Osobní prohlídka. Nemyslel sis snad, že tě necháme odletět bez ní, že ne?"

Don se rozkročil. "Už toho mám dost. Jestli chcete moje šaty, tak si je budete muset sami sundat."

Policista se zamračil. "Mohl bych ti na to dát pár dobrých odpovědí, ale nemám už tu trpělivost. Kelly! Arte! Svlékněte ho!"

O tři minuty později měl Don monokla a pohmožděnou ruku. Po chvíli usoudil, že zlomená asi není. Poručík se svými pomocníky zmizeli s oblečením a ledvinkou ve vedlejší místnosti. Napadlo ho, že vstupní dveře asi nejsou zamčené, ale pak to vzdal; nemělo smysl utíkat přes stanici nahý. Navzdory porážce se cítil mnohem lépe než za posledních bůhvíkolik hodin.

Nakonec se poručík znovu objevil a hodil mu jeho věci. "Chytej! A tady je tvůj lístek. Pokud na sebe chceš čisté šaty, tvá zavazadla jsou tady pod stolem."

Don si je tiše vyzvedl, ale rozhodl se pro své staré věci, aby ušetřil čas. "Kdes vzal ten prsten?" zeptal se náhle muž, zatímco se Don oblékal.

"Poslali mi ho ze školy."

"Ukaž."

Don ho stáhl a hodil po policistovi. "Nechtě si ho, vy zloději."

Poručík plastový "šperk" chytil. "Ale no tak, není v tom nic osobního," podotkl smířlivě. Pozorně si prsten prohlédl a pak mu ho hodil nazpět. Don tretku chytil, nasadil zpátky na prst, vzal své bágly a odcházel. "Nebe bez mraků," pozdravil poručík.

Don ho ignoroval.

"Řekl jsem ,nebe bez mraků!"

Don se otočil, podíval se muži přímo do očí a řekl: "Doufám, že se někdy potkáme, až budete v civilu." Pak odešel. Tak nakonec si ten papír vzali; všiml si, že chybí, když se oblékal.

Tentokrát si pohlídal, aby si před startem nechal píchnout injekci proti nevolnosti. Byla tam taková fronta, že se pak stěží stihl zvážit. Zrovna se chystal nastoupit do výtahu, když viděl něco povědomého, jak se valí na nákladní výtah poblíž - "Sir Isaac Newton". Alespoň to vypadalo jako ona letmá známost z předešlého dne, i když si musel přiznat, že rozdíly mezi jednotlivými draky byly pro lidské oko téměř nepostřehnutelné.

Děni posledních hodin ho zbavilo naivity a naučilo opatrnosti, takže se zdržel pískaného pozdravu. Přemýšlel nad posledními událostmi, zatímco jej výtah vezl nahoru podél trupu rakety. Zdálo se neuvěřitelné, že ještě neuplynulo ani čtyřiaadvacet hodin od chvíle, kdy dostal radiogram. Spíš mu to připadalo jako měsíc a on sám se cítil o dobrých deset let starší.

S hořkostí si pomyslel, že se jim ho nakonec podařilo převézt. Ať už onen kus papíru skrýval cokoliv, bylo to pryč. Nebo, což by bylo ještě horší, možná to pryč nebylo.

Sedadlo 64 bylo jedno z necelého pŕltuctů na třetí palubě, ostatní byla zjevně odmontovaná. Don si začal upoutávat zavazadla k držákům u sedačky, když za sebou zaslechl sytou britskou angličtinu; otočil se a zahvízdal na pozdrav.

"Sira Isaaca Newtona" zrovna šest mužů opatrně přivádělo na palubu z nákladového prostoru o patro níž. Zahvízdal zdvořile zpět, zatímco svým hlasem koordinoval obtížnou operaci nalodování: "Pomalů, kamaráde, tak, to je ono. A teď jestli by dva z vás mohli položit mou levou střední nohu na žebřík, když už si na ni nevidím - jo! Pozor na prsty! Tak. Myslím, že dál už to zvládnu. Má můj ocas v cestě něco, co by se mohlo rozbít?"

"Všechno v pohodě, šéfe," odpověděl parták stěhováků. "Hup nahoru!"

"Pokud tím myslíte, co si myslím, pak ,Připravit... pozor... teď!"" Ozvalo se sténání mučeného kovu, cinkot rozbitého skla a ohromný plaz se vyvalil z průlezu. Pak se opatrně otočil a uvelebil se ve volném prostoru na palubě. Nakládači vešli za ním a připoutali jej k palubě popruhy. "Rozumím tomu dobře, že jste náčelníkem této tlupy?" zakýval okem na partáka.

"Jo, šéfuj u tomu."

Veneřanova chapadla opustila klávesnici hlaseru, chvíli se hrabala v kapsáři vedle a odtud vyňala svazek bankovek. Drak je položil na podlahu a vrátil se k hlaseru: "Pak mi bude potěšením, když přijmete tento důkaz mé vděčnosti za dobře vykonanou obtížnou službu a rozdělíte se s pomocníky spravedlivě a dle místních zvyklostí, ať už jsou jakékoliv."

Muž sebral peníze a zastrčil je do kapsy. "Jasný, šéfe. Díky."

"Potěšení je na mé straně." Muži odešli a drak se otočil k Donovi, ale než stihl prohodit slovo, na palubu přišli shora zbývající lidští cestující. Byla to rodina vedená ženou, která nahlédla dovnitř a zděšeně zaječela.

Vypálila zase nahoru po žebříku, čímž na něm zablokovala svého muže a potomky na cestě dolů. Drak za ní otočil dvě oči, zatímco zbytkem zamával na Dona.

"Vskutku šokující," vytůkal. "Myslíte, že by pomohlo, kdybych tu dámu ujistil, že se lidmi neživím?"

Don byl na rozpacích; přál si, aby se mohl nějakým způsobem vzdát té ženy coby své pokrevní sestry a příslušnice stejné rasy.

"Je to jen hloupá ženská. Nevšímejte si jí, prosím."

"Obávám se, že pouhý negativní přístup není řešením."

Don zapískal nepřeložitelnou dračí frází pohrdání a pokračoval: Necht' je její život dlouhý a jednotvárný.

"Ale, ale," odpověděl drak. "Její reakce je možná zaostalá, její strach je nicméně reálný. ,Pochopit znamená odpustit,' řekl jeden z vašich filosofů."

Don ten citát neznal a tak jako tak mu připadal poněkud extrémní. Byl si jistý, že některé věci nikdy neodpustí, ať už by jim rozuměl jakkoli dobře - namátkou některé nedávné události. Zrovna se o tom chystal promluvit, když jejich pozornost upoutaly zvuky z průlezu. Dva či možná více mužských hlasů

rozmlouvalo s pronikavým ženským altem, který je hravě překonal hlasitostí a občas zcela přehlušil. Vypadalo to, že:

- a) chce mluvit s kapitánem
- b) má prvotřídní vychování a s takovýmhle zacházením se ještě nesetkala
- c) neměli nikdy dopustit, aby tahle nestvůrná monstra dorazila až na Zem a měli je vyhubit
- d) kdyby byl Adolf alespoň trochu chlap, nestál by tu jak dřevo a nedovolil by, aby s ní takhle nakládali
- e) rozhodně napíše stížnost a její rodina není bez vlivu a
- f) že vyžaduje, aby si mohla okamžitě promluvit s kapitánem.

Don chtěl něco říct, aby to překryl, ale začalo ho to fascinovat. Nakonec hlasy zmizely z doslechu; průlezem přišel lodní důstojník a rozhlédl se. "Vše v pořádku?" zeptal se "Sira Isaaca Newtona".

"Zcela, děkuji za optání."

"Popadni své bágly a pojď se mnou, mladíku," otočil se na Dona. "Kapitán rozhodl, že téhle hoře masa vyhradí jednu soukromou palubu."

"Proč? Mám lístek na sedadlo 64 a docela se mi tu líbí."

Důstojník se poškrábal na bradě, pak se otočil na Veneřana: "Vám to nevadí?"

"Rozhodně ne. Budu poctěn společností tohoto mladého muže."

Muž se otočil zpět k Donovi. "No... tak jo. Kdybychom tě měli dát jinam, asi bys už musel sedět na křídle." Podíval se na hodinky a zaklel. "Jestli to nepoženu, uteče nám startovací okno a strávíme tu další den." Zatímco to říkal, zmizel z paluby.

Z ampliů se ozvalo poslední znamení před startem a následoval chraptivý hlas: "Všichni na palubě, dávejte pozor! Připoutejte se! Připravte ke startu—" načež následovala dechová část Le Compteho Vypusťte loď!. Donovi se zrychlil puls a jeho rozčilení rostlo. Cítil ohromnou radost, nemohl se dočkat, až bude zase ve vesmíru, kam patřil. Zmatené, nepříjemné události posledního dne mu vyšuměly z hlavy, dokonce i vzpomínka na Lenocho a ranč pobledla.

Hudba byla tak načasovaná, že se vrchol závěrečného sboru spojil s řevem startovacích raket; Cesta slávy se probudila, nadzvedla - a pak vyrazila vstříc otevřenému nebi.

Kapitola 5

CIRCUM-TERA

Přetížení při startu nebylo o nic horší než den předtím se Stezkou do Santa Fé, ale teď trvalo více než pět minut, které se zdály jako věčnost. Když překročili rychlost zvuku, v kajutě se udělalo relativní ticho. Donovi se po značné námaze podařilo otočit hlavu. Velké tělo "Sira Isaaca Newtona" leželo rozplácené na podlaze, až měl Don nepříjemnou asociaci s žábou přejetou na silnici. Oční stopky visely smutně jako zvadlý pórek a drak působil mrtvě. Don nabral dech a zavola: "Jste v pořádku?"

Veneřan se ani nehnul. Jeho mluvící přístroj byl zakryt záhyby krku, ale i kdyby byl volný, drak by ho asi nedokázal ovládat. Neozval se ani hvízdáním.

Don by se k němu rád vydal, ale přetížení jej znehybnilo stejně dokonale jako hráče, který leží pod hromadou soupeřů při ragby. Otočil zase hlavu do normální polohy, takže ho dýchání nestálo tolik sil, a čekal.

Když tah raket skončil, žaludek udělal na protest jeden kotoul a pak se uklidnil; buď zabrala injekce, nebo už se mu vracely jeho kosmické návyky - možná obojí. Nečekal na povolení, odpoutal se a spěchal k Veneřanovi. Zastavil se ve vzduchu a přidržel se jedné z ocelových obručí, jimiž byl připoután jeho společník.

Drak už neležel rozplácený na podlaze a jen pouta mu bránila, aby nepoletoval po kajutě. Vzadu se volně vznášel ocas, drhnul o lodní pláty a čas od času odštípl kus laku. Oční stopky byly ještě zvadlé a oči působily skelně. Drak se hýbal samovolně, jako tráva v proudu potoka, nic nenasvědčovalo tomu, že je

ještě živ. Don zabušil zaťatou pěstí na jeho pancéřovou lebku: "Slyšíte mě? Jste v pořádku?"

Ale odměnila ho jenom odřená ruka; Sir Isaac neodpověděl. Don chvíli visel ve vzduchu a přemýšlel, co dělat. Byl si jistý, že jeho známému něco je, ale jeho výcvik první pomoci nezahrnoval pseudoještěry. Snažil se vyhrabat něco ze svých dětských vzpomínek.

Stejný lodní důstojník jako prve před startem se teď objevil "vzhůru nohama" v horním neboli "předním" průlezu. "Všechno v pořádku?" zavolal rutinně a chystal se odplout.

"Ne!" zakřičel Don. "Máme tu šok z přetížení."

"Cože?" Důstojník připlaval do kajuty a podíval se na draka. Nepříliš vynalézavě zaklel a začal se tvářit ustaraně. "Tak tohle je zcela mimo mě; ještě nikdy jsem s ničím takovým neletěl. Jak má člověk dávat umělé dýchání tak velké potvoře?"

"Nijak," odpověděl Don. "Má plíce schované v pancéřové schránce."

"Vypadá jako mrtvý. Myslím, že už ani nedýchá."

Vzpomínka se vynořila Donovi v hlavě a on se jí hned chopil. "Nemáte cigaretu?"

"Cože? Teď s tím neotravuj, stejně je ještě zakázáno kouřit."

"Tak jsem to nemyslel. Jestli nějakou máte, zapalte ji. Můžete vyfouknout kouř na jeho nosní plát a uvidíme, jestli dýchá."

"Aha. Možná je to dobrý nápad." Důstojník vytáhl cigaretu a zapálil si.

"Ale opatrně," varoval Don, "nesnesou nikotin. Jen jednou fouknout a pak ji zase uhaste."

"No, možná to pak není zas tak dobrý nápad. A vůbec, vy jste kolonista z Venuše?"

Don zaváhal, tohle nevypadalo jako vhodná chvíle na politiku. "Jsem občanem Federace." Přesunul se k drakově tlamě, zapřel se proti podlaze a zatlačil, čímž obnažil nosní plát, schovaný v záhybech krku pod hlavou. Normálně by se mu to nepovedlo, hlava by byla moc těžká, ale byli ve stavu beztlíže.

Muž vyfoukl kouř k otvorům. Dým se pomalu kroutil vpřed, pak trochu vplynulo dovnitř: drak byl ještě naživu.

Velmi naživu. Oční stvoly se napružily do pozoru; čumák sebou trhl i s visícím Donem, a pak Veneřan mocně kýchl. Závan Dona roztočil ve vzduchu. Chvíli se zmítal, dokud se nezachytil žebříku u průlezu.

Důstojník si třel zápěstí. "Ten parchant mě praštil," stěžoval si. "Tohle hned tak zkoušet nebude. No, zdá se, že je v pořádku."

Sir Isaac smutně zapískal a Don mu odpověděl. "Ty tomu rozumíš?" podíval se na něj muž.

"Trochu."

"Zato já vůbec. Řekni mu, ať použije to své kecátko."

"Sire Isaacu, použijte svůj hlaser," zapískal Don.

Veneřan mu zkusil vyhovět. Jeho chapadla nahmatala klávesnici a rozběhla se po ní, ale nic se neozvalo. Drak otočil jedno z očí na Dona a zapískal několik frází.

"S lítostí nám sděluje, že duch tohoto zařízení nás opustil," přeložil Don.

Důstojník vzdychl. "Proč já jenom nezůstal prodávčem? No, jestli se nám to podaří odpojit, zeptám se radisty, jestli by s tím neuměl něco udělat."

"Zkusím to," nabídl se Don a vmáčkl se do prostoru mezi drakovou hlavou a palubními pláty. Zjistil, že hlaser je připevněn ke čtyřem kruhům přinýtovaným k drakovým hrudním plátům. Nedokázal ho odpojit. Chapadla mu jemně odsunula ruce stranou, odpojila přístroj a podala mu ho. Vysoukal se ven a předal hlaser důstojníkovi.

"Vypadá to, jako by se na tom vyspal," okomentoval stav přístroje.

"Na maděru," souhlasil muž. "No, řekni mu, že pokud to půjde, spravíme to, a že jsem rád, že je mu dobře."

"To mu můžete říct sám, rozumí anglicky."

"Cože? Aha, no samozřejmě." Otočil se k Veneřanovi, který se dlouze rozhvízdal.

"Co to říká?"

[

Don poslouchal. "Říká, že oceňuje vaši laskavost, ale musí bohužel nesouhlasit; není mu dobře. Říká, že nutně potřebuje—" Don se zarazil a zahvízdal veneřanský ekvivalent fráze "mohl byste to zopakovat, prosím?"

Sir Isaac odpověděl a Don pokračoval. "Říká, že potřebuje sirup - vodu s cukrem."

"Cože?"

"Tak to říká."

"No teda - a kolik chce?"

Následovala další výměna hvízdů a Don odpověděl: "No, říká, že potřebuje asi tak čtvrt - tohle se nedá přeložit, je to asi tak množství půlky sudu, řekl bych."

"To jako že chce půl sudu sladký šťávy?"

"Ne, ne, čtvrtinu z toho — takže asi osminu sudu. Kolik by to zhruba dělalo litrů?"

"Teď jsem tak zblblý, že na to bez kalkulačky ani nechci myslet. Ani nevím, jestli vůbec máme sirup s sebou." Sir Isaac se zoufale rozhvízdal.

"Ale i kdybychom neměli, povím kuchaři, aby mu něco namíchal. Řekni mu, ať se drží a bere to s klidem." Zamračil se na draka a rychle odešel.

Don se připoutal k jednomu z ocelových držáků. "Jak se teď cítíte?"

Drak zdvořile odpověděl něco v tom smyslu, že se musí na nějakou dobu vrátit do vejce. Don zmlkl a čekal.

Objevil se sám kapitán, aby se postaral o nemocného pasažéra. Loď teď letěla setrvačností ke kosmické stanici, a tak jej nebylo třeba u řízení až asi do oběda chicagského času, mohl se tedy projít po lodi. S ním přišel lodní doktor a muž manévrující před sebou ocelovou nádrží.

Zprvu Dona ignorovali a radili se o drakovi. Nikdo z nich ale neuměl hvízdavý jazyk dračího rodu, a tak se na něj museli obrátit. Jeho prostřednictvím Sir Isaac znovu naléhal, že potřebuje sirup jako povzbuzující prostředek. Kapitán vypadal ustaraně: "Někde jsem četl, že se z cukru opijí, zrovna jako lidi z alkoholu."

Don přeložil Veneřanovu odpověď: Žádal pouze o malé množství z ryze zdravotních důvodů.

"Tak co vy na to, doktore?" obrátil se kapitán k důstojníkovi. Ten hleděl upřeně na stěnu. "Tohle je zcela mimo rámec mých povinností, asi jako stepování."

"Krucinál, chlape, chci od vás odborný názor!"

Doktor se k němu otočil: "Dobře, pane — jak já to vidím, kdyby tento cestující umřel a ukázalo se, že jste mu něco odepřel, byl byste na tom asi dost bledě."

Kapitán si skousl ret. "Máte pravdu, pane. Ale neskáču zrovna nadšením při představě, že se mi několikátunový nality drak bude promenovat po palubě. Nu, dejte mu jeho dávku."

"Já, pane?"

"Vy, pane."

Díky beztlížnému stavu bylo samozřejmě nemožné sirup prostě vylít a nechat draka, aby ho vylízal, nebyl také fyzicky vybaven k použití dudlíku, kterým pili tekutiny lidští pasažéři. Ale s tím se počítalo; sirup přinesli v nádrži používané v kuchyni k zacházení s polévkou či kávou za beztlížného stavu, která byla vybavena ruční pumpou a hadicí.

Nakonec se rozhodli - a Sir Isaac souhlasil - že bude nejlepší zastrčit konec hadice hluboko do drakova krku,

ale nedostávalo se dobrovolníků. Draco Vencris Wilsonii je samozřejmě civilizovaná rasa, nicméně strkat horní část trupu mezi ty dvě řady dlouhých zubů působilo dojmem, že by podobné bezhlavé počínání mohlo i velice bezhlavě skončit.

Don se nabídl a jeho pomoc byla naneštěstí přijata. Siru Isaacovi důvěřoval, nicméně si vzpomněl, že i Lench mu občas nechť šlápl na nohu. Doufal, že drak nemá žádné nešťastné nepodmíněné reflexy, protože omluva je mrtvému platná jako... mrtvému zimník.

Zastrčil hadici do krku a držel ji tam, přitom zadržoval dech a byl blahem bez sebe, že si vzal injekci proti nevolnosti. Siru Isaacovi sice nepáchlo z tlamy na draka nijak zvlášť, ale draci mají v tomto ohledu poněkud jiná měřítka. Když bylo po všem, s radostí vylezl.

Sir Isaac jim Donovým prostřednictvím poděkoval a ujistil je, že se teď rychle vzpamatuje. Zdálo se, že uprostřed hvízdání usnul. Doktor zvedl víčko na jednom oku a posvítíl na ně. "Už to zabralo, řekl bych. Necháme ho, ať se vyspí, a budeme doufat, že to dobře dopadne."

Pak všichni odešli. Don si prohlédl svého přítele, usoudil, že nemá smysl u něj sedět, a vyšel za ostatními. Jeho kajuta neměla průhledy a on se chtěl podívat na Zemi, dokud byli ještě blízko. Našel je o

tři paluby výš.

Zatím byli jen asi dvě stě padesát tisíc kilometrů daleko a Don musel přitisknout oko ke sklu, aby viděl celou planetu. Musel přiznat, že je moc pěkná, a bylo mu docela líto, že ji opouští. Téměř to bralo dech, jak se vyjímal na pozadí sametově černého vesmíru a hvězd podobných špendlíkovým hlavičkám, zaléváná slunečním svitem tak jasným, až z toho bolely oči.

Hranice noci teď byla v západním Pacifiku až za Havají a celá Severní Amerika se nabízela jeho pohledu. Severozápad byl zakryt bouřemi, ale Středozápad byl docela jasný a Jihozápad se rýsoval velmi ostře. Snadno rozpoznal Nové Chicago, viděl i Grand Canyon a odtud už dokázal odhadnout, kde asi tak je ranč. Byl si jist, že kdyby měl dalekohled, tak by ho našel.

Užíval si příjemně melancholického stesku po domově, ale pak mu začaly lézt na nervy některé poznámky spolucestujících - ne nadšené kýčovitosti turistů, ale vševědoucí výklady lidí, kteří už letěli podruhé, a tak se pasovali na veterány. Nakonec se tedy místa u okna vzdal a vydal se ke své palubě.

Lekl se, když ho někdo zavolal jménem. Otočil se a viděl, jak k němu pluje první důstojník, kterého viděl po startu, a nese s sebou hlaser Sira Isaaca. "Zdalo se, že si rozumíte s tím přemoudřelým krokodýlem u vás v kajutě, mohl byste mu to vzít?"

"Samozřejmě."

"Radista říkal, že to potřebuje generálku, ale zatím to nějak rozchodil." Don popadl přístroj a vydal se na zád'. Zdalo se, že drak spí, pak na něj ale zamávalo jedno oko a Sir Isaac zapískal na přivítanou.

"Nesu váš hlaser," potěšil jej Don. "Chcete, abych vám ho přidělal?"

Sir Isaac zdvořile odmítl. Don podal přístroj chapadlům a drak si ho připevnil. Pak na zkoušku projel po klávesnici, což znělo, jako by kolem proletělo hejno poplašených kachen. Tím byl uspokojen a přešel na angličtinu: "Jsem obohacen o dluh, který jste mi svěřil."

"To nic nebylo. O pár palub výš jsem narazil na důstojníka a on mě požádal, abych vám to donesl."

"Nemluvím o tomto mechanickém hlase, ale o vaší pomoci, když jsem byl v nouzi a nebezpečí. Bez vaší pohotovosti, bez vaší ochoty sdílet bláto s neznámým cizincem a - když už jsme u toho - bez vaší znalosti pravdivé řeči, bych možná přišel o příležitost dosáhnout šťastné smrti."

"Krucí," reagoval Don a cítil, jak rudne. "Bylo mi potěšením." Všiml si, že drak mluví trochu rozvláčně a mazlivě, jako by jeho chapadlům cosi chybělo do jejich obvyklé obratnosti. Mimoto byl jeho projev ještě pedantičtější než obvykle a předměstský přízvuk až bil do uší. Don si byl jistý, že pozemšťan, který Sira Isaaca učil mluvit, se musel narodit na doslech Big Benu.

Všiml si také, že se jeho přítel nedokáže pořádně rozhodnout, kterým z očí se na něj má dívat. Střídal jedno za druhým, jako by hledal jedno, které dokáže lépe zaostřit. Odhadl Sir Isaac léčebnou dávku správně?

"Dovolte mi samotnému posoudit hodnotu pomoci, kterou jste mi poskytl," pokračoval Veneřan, stále s velebnou důstojností. Pak změnil téma. "To slovo kruci - nedokáží rozpoznat, jaký má význam."

Don se pokusil vysvětlit, jak málo a jak mnoho mohou "kruci" znamenat. Drak nad tím chvíli přemýšlel a pak to zkusil: "Myslím, že již trochu chápu. Sémantický obsah tohoto slova je emotivní a proměnný, nikoliv racionální a určený. Závisí snad jeho použití na náladě mluvčího?"

"To je ono," souhlasil radostně Don. "Znamená to vždycky to, co chcete, aby to znamenalo. Všechno tkví v tom, jak se to řekne."

"Krucí," zaexperimentoval drak. "Krucí. Myslím, že už mi to začíná jít. Báječné slovo. Kruci. Skutečné nuance řeči je možno se naučit pouze od rodilých mluvčích. Možná bych se vám mohl odvděčit tím, že bych vám trochu pomohl zlepšit vaši již nyní skvělou znalost jazyka našeho lidu? Kruci."

Tím jen potvrdil Donovo podezření, že jeho vlastní hvízdání se tak zkazilo, že by s ním mohl tak leda prodávat párky na ulici, ale nikoli rozumně komunikovat. "Určitě bych to ocenil," poděkoval. "Neměl jsem příležitost mluvit pravdivou řečí již několik let - od té doby, co jsem byl děcko. Naučil mě ji historik, který pracoval s mým otcem v rozvalinách (zapískané jméno). Možná jste ho znal? Jmenoval se ,Profesor Charles Darwin'." A Don zahvízdal skutečné jméno veneřanského učenice.

"Jestli znám (hvízdání)? Je to můj bratr! Jeho prabába v devátémoleni a moje prabába ze sedmého kolene byly z téhož vejce. Kruci!" Pak ještě dodal: "Velmi vzdělaná osoba, na někoho tak mladého."

Dona trochu zmátlo, když slyšel, jak drak mluví o "Profesoru Charlesi Darwinovi" jako o někom

mladém; coby dítě jej zařadil do stejné věkové kategorie jako rozvaliny města. Musel si teď připomenout, že Sir Isaac to vidí jinak. "No to je úžasné," zvolal. "Neznáte snad také náhodou mé rodiče, doktory Jonáše Harveyho a Cynthiu Harveyovou?"

Drak na něj otočil všechny oči. "Vy jste jejich vejce? Neměl jsem tu čest se s nimi setkat, ale každý vzdělaný tvor zná je i jejich práci. Již mě nepřekvapují vaše kvality. Kruci!"

Don cítil zároveň stud i potěšení. Nevěděl, jak reagovat, a tak raději požádal Sira Isaaca, jestli by mu nepomohl s pravdivou řečí, s čímž drak radostně souhlasil. Ještě pořád na tom pracovali, když se ozval signál a hlas z řídicí místnosti oznámil: "Připoutejte se! Budeme brzdit."

Don se odrazil od obrněných plátů svého přítele a doplul zpět do svého křesla. Tam se zarazil. "Budete v pořádku?"

Drak vydal zvuk, který Don tipoval na škytnutí, a vytůkal: "Určitě ano. Tentokrát jsem posílen."

"To doufám. Hele - nechcete, abych se vám postaral o hlaser? Aby se zase nerozmáčknl."

"Budete-li tak laskav, prosím."

Don se pro něj vrátil a pak ho připoutal ke svým zavazadlům. Tak tak se stihl sám připoutat, než spustily rakety. Tentokrát to nebylo tak špatné, jednak nešlo o tak velké přetížení jako při startu ze Země, a také to netrvalo tak dlouho. Nesnažili se totiž brzdit, pouze slad'ovali trajektorie - měnili rychlost na vnějším konci eliptické dráhy Cesty slávy, aby se její další cesta shodovala s oběžnou dráhou vesmírné přestupní stanice Circum-Tera, kam měli namířeno.

Kapitán nejprve nechal motory pořádně zabrat, pak po nějaké době přidal další dva krátké kopance, ale vyhnul se nutnosti otočit loď a zase brzdit, jak si Don neopomněl všimnout. Dobrý pilot, přikývl pochvalně, kapitán zná své vektory. Znovu se ozval amplión: "Kontakt! Můžete se odpoutat. Připravte se k vylodění."

Don vrátil hlaser Siru Isaacovi a pak se s ním rozloučil, protože jej museli vylodit zád'ovým nákladním prostorem.

Don zahvízdal na viděnou, načež se vydal dopředu k průlezu pro cestující; bágly pohlávaly za ním.

Circum-Tera byla zmatená létající hromada. Během let ji postavili, představovali, přidávali k ní a modifikovali ji pro tucet různých účelů - pozorovací stanice počasí, astronomická observatoř, meteorická hlídka, televizní přenosová stanice, naváděcí středisko řízených střel, laboratoř fyziky vakua, biologická beztláková laboratoř a mnoho dalších.

Ale to nejdůležitější bylo, že fungovala jako překladiště pro náklad i cestující, kde se okřídlené rakety ze Země střetávaly s dálkovými linkami obsluhujícími planety. Proto tam byly nádrže s palivem, dílny a opravárenské haly schopné pojmout jak malé rakety, tak největší meziplanetární lodě, a také rotující sud - "Hotel Goddard" - nabízející umělou gravitaci a pozemskou atmosféru pro cestující i personál Circum-Tery.

Hotel Goddard čněl ze strany stanice jako kolo od vozu z hromady šrotu. Osa kola byla prodloužena do prostoru, u ní dokovaly lodě, když nakládaly či vykládaly cestující. Lodě pak byly odtaženy k ohromné hale pro náklad, která ležela v hlavní, nerotující části Circum-Tery. Když Cesta slávy zakotvila u stanice, byly už tam tři jiné lodě: Valkýra, kterou měl Don Harvey odcestovat na Mars, Nautilus, který zrovna přiletěl z Venuše a měl odvézt Sira Isaaca domů, a Jarní příliv, pendlující k Měsíci stejně jako jeho sesterská loď Odliv.

Tyto tři lodě už byly připoutány k hlavnímu tělesu stanice. Cesta slávy se spojila s osou hotelu a hned začala vykládat cestující. Don počkal, až na něj přijde řada, pak se postrkoval dopředu za úchyty a zavazadla táhl za sebou; brzy byl v hotelu, ale pořád ještě v beztlákovém stavu, neboť byl v jeho středu.

Muž v kombinéze nasměroval Dona a další tucet cestujících, se kterými přišel, dál po ose, kde byla chodba přehrazena výtahem. Jeho kruhové dveře se zvolna otáčely, protože se pohybovaly zároveň s rotujícím hotelem. "Nastupte," poručil jim, "a dejte pozor, abyste byli nohama na podlaze."

Don s ostatními vstoupil do dveří. Ukázalo se, že kabina výtahu je krychlová a na jedné zdi bylo velkými písmeny napsáno PODLAHA. Don na ni položil nohy a chytil se madel. Muž vešel za nimi a spustil výtah.

Nejprve tíží necítili, Donovi se jen trochu zamotala hlava, jak mu zvyšující se rotace šplouchala

tekutinou ve vnitřním uchu. Pamatoval si, že už tímhle výtahem jednou jel, když mu bylo jedenáct a letěl na Zemi do školy, ale na tenhle nepříjemný pocit už zapomněl.

Výtah se brzy zastavil a podlaha se opravdu stala podlahou, i když přitažlivost byla rozhodně menší než jedno g, a nepříjemný pocit závratě zmizel. "Všichni ven!" zakřičel operátor a otevřel dveře.

Don dovlekl svá zavazadla do velké místnosti. Už se v ní tlačila přinejmenším polovina cestujících. Don se podíval po svém veneřanském příteli, a pak si uvědomil, že ten vystoupí, až odtlačí loď k nákladnímu překladišti. Položil zavazadla na zem a posadil se na ně.

Zdálo se, že dav je z nějakého důvodu znepokojený.

"Tohle je skandální!" zaslechl ženský hlas. "Už tady trčíme nejméně půl hodiny a zdá se, že o nás nikdo neví."

"Bud' trpělivá, Marto," odpověděl mužský hlas.

"Trpělivá! Vedou odsud jediné dveře a ty jsou zamčené. Co kdyby tu začalo hořet?"

"A kam bys pak chtěla utíkat? Venku není nic než vakuum."

Žena vypískla. "Měli jsme jet na Bermudy, jak jsem chtěla."

"Jak jsi ty chtěla?"

"To seš celý ty, vozit se po maličkostech!"

Výtah vyplivl další skupinu a po chvíli ještě další. Po mnoha minutách všeobecné nespokojenosti se konečně otevřely druhé dveře. Místo hoteliéra, snažícího se potěšit své hosty, v nich stáli tři uniformovaní muži. Dva krajní drželi u boku samopaly; muž uprostřed měl jen pistoli, dosud zastrčenou v pouzdře.

Postoupil dopředu, rozkročil se a opřel si pěsti o boky: "Ticho! Všichni zmlknout!"

A všichni zmlkli; jeho hlas měl ten velitelský tón, který lidé bez přemýšlení poslechnou. "Jsem seržant McMasters z Vesmírné gardy Venušské republiky. Velitel mě požádal, abych vás seznámil se vzniklou situací."

Následovala krátká chvíle ticha, a pak se dostavila stále hlasitější reakce překvapení, zneklidnění, nevěřivosti a rozhořčení.

"Ticho!" zakřičel seržant. "Uklidněte se! Nikomu se nic nestane - pokud budete poslouchat. Republika převzala tuto stanici do svých rukou a všichni budou evakuováni. Vy hlínoplazi budete hned odesláni zpět na Zemi. Ti, kteří se vracejí domů na Venuši, tam budou dopraveni - pokud projdou věrnostní prověrkou. Tak, jdeme na to."

Obloustlý neklidný muž se protlačil dopředu. "Uvědomujete si, co říkáte, pane? 'Venušská republika', tss! Tohle je pirátství!"

"Zařad' se, tlust'ochu."

"Tohle vám neprojde. Chci mluvit s velícím důstojníkem."

"Hele, sádlo," řekl pomalu seržant, "Jestli hned nezmizíš, budeš mít botu v břiše." Muž se zatvářil překvapeně a rychle se skryl v davu.

"Ti, kdo letí na Venuši," pokračoval seržant, "se postaví tady ke dveřím do řady. Připravte si průkazy a rodné listy."

Cestující, které do té doby držela pohromadě turistická solidarita, se rozdělili na znepřátelené skupiny. "Ať žije Republika!" ozval se hlas následovaný tupým úderem pěsti. Jeden ze strážců se vrhl do davu a zastavil vznikající rvačku. Seržant vytáhl pistoli z pouzdra. "Žádnou politiku, prosím," prohlásil znuděně. "Pokračujte s tříděním."

Postupně se utvořila fronta. Jako druhý v ní stál muž, který provolával slávu novému státu. Z nosu mu kapala krev, ale oči jen zářily. "Tohle je ten nejúžasnější den," řekl, když podával seržantovi své papíry. "Čekal jsem na to celý život."

"A kdo ne?" odpověděl voják. "V pořádku - projděte dveřmi k prověrce. Další!"

Don se rychle snažil uklidnit a uspořádat si myšlenky. Teď už si musel přiznat, že přichází válka, ta válka, která se mu zdála nemožná. Ještě nebombardovali žádné město, zatím ne - ale měl dost rozumu na to, aby viděl, že tohle je startovní výstřel. Nikdo mu nemusel nabízet kopanec do břicha, aby pochopil, co má před očima.

Náhle si s leknutím uvědomil, že tak tak unikl. Valkýra je možná na hodně dlouhou dobu poslední loď na Mars. Pokud vzbouřenci udrží stanici, další může letět až za několik let.

Seržant se zatím nezmínil o cestujících na Mars; Don si to vysvětlil tím, že první starostí vojáků musí přirozeně být oddělení lidí soupeřících stran. Zdálo se tedy, že je teď namístě mlčet a čekat.

Ve frontě nastal zádrhel. "Stojíš ve špatné frontě, kámo," zaslechl seržantův hlas. "Ty letíš zpátky na Zem."

"Ale ne, ne!" ozval se dotyčný muž. "Podívejte se na mé papíry, já emigruji na Venuši."

"Tak to ses s tou emigrací trošičku zpozdil. Situace se změnila."

"Cože? No jasně, změnila se. A já se přidávám k Venuši!"

Seržant se poškrábal na hlavě. "Tak s tímhle si nevím rady. Atkinsone! Vezmi toho chlapa dovnitř, ať si s ním poradí poručík."

Když se vypořádal se skupinou lidí letících na Venuši, seržant zvedl hotelový telefon. "Jíme? Tady Mac, z jeslí. Už dostali toho draka ven? Ne? Dobře, dej mi vědět, až bude Cesta zpátky u hotelové propusti, chci nakládat." Otočil se zpátky k davu. "Tak jo, hlinoplazi - máme zpoždění, a tak vás přesunu do další místnosti, dokud pro vás nebude všechno připravené."

"Moment, seržante," ozval se jakýsi muž.

"Co chcete?"

"Kde mají čekat cestující na Měsíc?"

"Měsíc? Doprava je přerušena. Letíte zpátky na Zem."

"No tak, seržante, zkusme se dohodnout jako rozumní lidé. Já se o politiku vůbec nezajímám a je mi úplně putna, kdo šéfuje téhle stanici. Ale mám nutnou práci na Měsíci. Je absolutně nezbytné, abych se tam dostal. Zpoždění by mohlo znamenat miliónové ztráty."

Seržant se na něj chvíli díval. "No nebylo by to hrozné?! Víš, brácho, já v životě neviděl ani tisícovku pohromadě, takže pomyslení na milionové ztráty mě úplně rozhodilo." Náhle se jeho chování prudce změnilo. "A už ses někdy, ty pitomče, zamyslel nad tím, co by taková bomba udělala s kopulí nad Tychem? A teď se pěkně všichni seřaďte do dvojstupu."

Don tomu naslouchal s rostoucím znepokojením. O Marsu se zatím nikdo nezmínil. Postavil se do řady, ale až na konec, a když došel ke dveřím, zastavil se. "Pohni kostrou, mladej," houkl na něj seržant.

"Já neletím na Zem," řekl Don.

"Cože?"

"Já poletím Valkýrou na Mars."

"Jo tak. Chceš říct, že jsi měl letět, ale teď poletíš Cestou slávy na Zem."

Don se odmítl hnout. "Podívejte, šéfe, já prostě musím na Mars. Mám tam rodiče, čekají na mě."

"Je mi tě líto, chlapče, opravdu," zakroutil hlavou muž, "ale Valkýra neletí na Mars."

"Cože?"

"Vzali jsme ji do služby jako křižník naší Gardy. Poletí na Venuši. Takže bys měl asi letět zpátky na Zem. Je mi líto, že se nesetkáš s rodiči, ale taková už je válka."

Don pomalu dýchal a přinutil se počítat do deseti. "Nepoletím na Zem. Počkám tady, dokud něco nepoletí na Mars."

Seržant vzdychl. "Pokud to uděláš, budeš si muset vyhlídnout místo na nějaké hvězdě, kde počkáš."

"Co tím myslíte?"

"Protože pár minut poté, co odtud odletíme, tu zůstane jen radioaktivní mrak. Chceš hrát hlavní roli v měřiči radiace?"

Kapitola 6

ZNAMENÍ NA OBLOZE

Don nedokázal odpovědět. Jeho opičí předci čelili nebezpečí každou chvíli a možná by to přijali klidně, ale Dona jeho pohodlný život nepřípravil na sérii takových ran.

"Takže bys měl asi nastoupit na Cestu slávy, chlapče," uzavřel seržant. "To by ti určitě poradili i tví

rodiče. Vrat' se na Zem a zkus se usadit někde na venkově; města asi nebudou nějakou dobu moc zdravá k bydlení."

Don se probral. "Na Zemi se vrátit nemohu. Nepatřím tam, nejsem její občan."

"Ne? Jaké máš tedy občanství? Ne že by na tom záleželo; všichni, co nejsou z Venuše, letí zpátky Cestou slávy."

"Jsem občanem Federace," odpověděl Don, "ale mohu také požádat o venušské občanství."

"Akcí Federace poslední dobou hodně klesly. Ale cos to říkal o tom venušském občanství? Přestaň okolkovat a ukaž papíry."

Don mu je podal. Seržant na rodný list nejprve zběžně mrkl a pak se na něj pořádně zadíval. "Narozen v kosmickém prostoru?! No to ať mě teda — takových vás moc není, co?"

"Asi ne."

"Co jsi ale teda zač?"

"Čtete dál. Matka se narodila na Venuši. Jsem tedy také rozený Venušan."

"Ale tvůj otec se narodil na Zemi."

"Jsem taky rodilý Pozemšťan."

"Cože? To je pitomost."

"Takový je zákon."

"Zákony se budou drobet měnit. Nevím, kam tě zařadit. Hele - kam chceš letět? Na Venuši nebo na Zemi?"

"Na Mars," odpověděl prostě Don.

Seržant na něj pohlédl a vrátil mu papíry. "Tohle je na mě moc. A nevypadne z tebe nic rozumného. Pošlu tě nahoru. Pojď se mnou."

Zavedl Dona do malé místnosti, kterou si zařídili jako kancelář. Byli tam ještě dva vojáci; jeden něco bušil do klávesnice, druhý jen seděl. Seržant tam vrazil hlavu a oslovil toho, který nic nedělal.

"Hej, Miku - pohlídej mi tuhle osobu. Ať nám neukrade stanici." Otočil se k Donovi: "Dej mi ty svoje papíry, chlapče." Vzal si je a odešel. Voják oslovený jménem Mike chvíli na Dona hleděl a pak mu přestal věnovat pozornost. Ten si tedy položil bagáž na zem a sedl si na ni.

Po pár minutách se seržant McMasters vrátil, ale Dona ignoroval. "Kdo má karty?"

"Já."

"Ty tvoje cinknutí nechci, Miku. Kde jsou ty poctivé?" Třetí voják vypnul počítač, sáhl do šuplíku a vytáhl balíček karet. Sedli si ke stolu a McMasters začal míchat. "Chceš si zahrát, mladej?" otočil se k Donovi.

"No, asi ne."

"Nikde jinde se to levnějc nenaučíš." Vojáci hráli asi hodinu karty, zatímco Don tiše seděl a přemýšlel. Musel se nutit uvěřit, že seržant ví, o čem mluví: nemohl Valkýrou na Mars, protože tam neletěla. Na další loď si nemohl počkat, protože tuhle stanici, kde zrovna seděl, vyhodí do povětří.

Co mu tedy zbylo? Země? Nikdy! Neměl tam žádné příbuzné, tedy žádné dost blízké na to, aby se na ně mohl obrátit. Když doktor Jefferson umřel, neměl už tam ani žádné dospělé známé. Možná by se mohl vrátit s prosíkem zpátky na ranč...

Kdepak! Z téhle kůže už vyrostl a svlékl ji. Škola na ranči už pro něj nebyla. Hluboko uvnitř ale našel další a mnohem závažnější důvod: chicagská policie z něj udělala vetřelce, nemohl zpátky na Zemi, Země už pro něj nebyla domovem.

Nemám na vybranou, pomyslel si, musím na Venuši. Můžu tam najít lidi, které jsem kdysi znal - nebo kteří znali rodiče. Nějak se tam protluču a najdu si způsob, jak se odtamtud dostat na Mars; tak to asi bude nejlepší. Jakmile se rozhodl, téměř se uklidnil.

"Seržant McMasters!" ozvalo se ze staničního telefonu. Seržant položil karty, odešel k telefonu a zapnul zvukový štít. Když domluvil a vypnul clonu, otočil se k Donovi: "No, hochu, starej už určil tvůj status; jsi uprchlík'."

"Co to je?"

"Podělalo se ti to, když Venuše vyhlásila nezávislou republiku. Nemáš nikde občanství. A tak starej říká, že tě máme poslat tam, odkud jsi přišel - zpátky na Zem."

Don se rozhodně postavil. "Tam nepůjdu."

"Nepůjdeš?" zopakoval McMasters klidně.

"No nic, tak si zase sedni a udělej si pohodlí. Až přijde čas, odtáhnu tě." Pak začal zase rozdávat karty.

Don se neposadil. "Víte co, udělám to jinak. Když nemůžu rovnou na Mars, poletím na Venuši."

McMasters se na něj otočil: "Když jednou komodor Higgins něco rozhodne, tak je to rozhodnuté. Míku, popadni tuhle primadonu a hoď ji k těm ostatním hlínoplazům."

"Ale—"

"Tak pojď," postavil se Mike.

Don se vzápětí ocitl v místnosti přečpané pocitem ublíženosti. S pozemšťany nebyla ani stráž ani jiní kolonisté, a tak dávali volně průchod svým názorům:

"—neslýchané! Měli bychom srovnat všechny jejich osady se zemí!"

"Myslím, že bychom měli poslat delegaci k tomu jejich velicímu důstojníkovi a dát mu jasně najevo—"

"Já jsem ti říkala, že nemáme letět!"

"Vyjednávat? To je známka slabosti."

"To nechápete, že už je po válce? Tohle není jen přestupní stanice, je to taky hlavní naváděcí centrum pro řízení střely. Odsud můžou odpálit všechna důležitá města na Zemi jako kachny na rybníce!"

Don zpozorněl po té poslední poznámce, znovu si ji nechal projít hlavou a zamyslel se. Nebyl zvyklý přemýšlet z pohledu vojenské taktiky a až do této chvíle mu význam nájezdu na Circum-Teru unikalo. Zatím se na to díval jen ze svého pohledu jako na pro něj osobně nepohodlnou záležitost.

Zašli by opravdu tak daleko, že by bombami smazali města Federace z mapy? Samozřejmě, že kolonisté měli dost důvodů k pocitu ukřivděnosti, ale... Kdysi dávno se to jednou stalo, ale to je minulost, lidé už jsou dnes civilizovanější. Nebo snad ne?

"Harvey! Donald Harvey!"

Každý se otočil za hlasem. Voják z venušské Gardy stál ve dveřích a vyvolával.

"Tady!" ozval se Don.

"Pojď se mnou."

Zvedl svá zavazadla a následoval vojáka do chodby. Pak počkal, až znovu zamkne dveře. "Kam mě vedete?"

"Velitel tě chce vidět." Pak pohlédl na zavazadla. "Je zbytečné to tahat s sebou."

"No, raději je mám u sebe."

"Jak chceš. Ale netahej je do velitelovy kanceláře."

Zavedl Dona o dvě paluby níž, kde již byla "gravitace" o poznání silnější, a zastavil se u dveří, kde stála hlídka.

"To je ten kluk, co pro něj starej poslal - Harvey."

"Ať jde dál."

Don vstoupil. Místnost byla veliká a komfortní, dříve patřila hoteliérově. Teď v ní úřadoval muž v uniformě, který působil mladě, i když už mu prokvětal vlasy. Jakmile Don vešel, vzhledl; vypadal ve střehu ale unaveně. "Donald Harvey?"

"Ano, pane." Vytáhl své papíry. Velitel je gestem odmítl. "Už jsem je viděl. Harvey, jsi pro mě problém. Jednou už jsem se tvého případu zbavil."

Don neodpověděl a muž pokračoval. "No, a teď se zdá, že ho budu muset znovu otevřít. Znáš Veneřanu jménem—" zapískal.

"Trochu. Letěli jsme spolu v kajutě na Cestě slávy."

"Aha... rád bych věděl, jestli jsi to tak plánoval."

"Co? Jak bych mohl?"

"Dalo by se to zařídit... a nebylo by to poprvé, že někdo použil dítě jako špióna."

Don zrudl. "To jako myslíte, že jsem špión, pane?"

"Spíš ne, ale je to jedna z možností, kterou musím vzít v úvahu. Žádný vojenský velitel nemá rád, když na něj tlačí politici, Harvey, ale vždycky se nakonec musí podvolit. Já jsem se podvolil. Nepoletíš zpátky na Zemi, poletíš na Venuši." Postavil se. "Ale rád bych tě varoval; jestli jsi špicl, kterého na mě nasadili,

tak ti tu tvou kůži nezachrání ani všichni draci na Venuši dohromady."

Otočil se ke staničnímu telefonu, vytákal číslo, chvíli čekal a pak řekl: "Řekněte mu, že jeho přítel je zde a že jsem se o to postaral." Otočil se zpět k Donovi: "Vem si to." A Don uslyšel dobrosrdečný anglický hlas: "Done, drahý chlapče, jste to vy?"

"Ano, Sire Isaacu."

Drak se rozpískal úlevou. "Když jsem se na vás zeptal, zjistil jsem, že vás z nějakého nesmyslného důvodu hodlají odeslat zpátky na to odpuzující místo, ze kterého jsme zrovna unikli. Řekl jsem jim, že to musí být nějaký omyl. Obávám se, že jsem musel být poněkud tvrdohlavý. Kruci!"

"Už je to v pořádku, Sire Isaacu. Děkuji."

"Není zač, stále mám ještě u vás dluh. Přijďte mě navštívit, bude-li to možné. Přijdete, že ano?"

"Určitě!"

"Tak děkuji a nashle! Kruci."

Když se Don otočil od telefonu, zjistil, že si jej velitel zvědavě prohlíží. "Víš, kdo je ten tvůj přítel?"

"Kdo je?" Don zapískal jeho veneřanské jméno a dodal: "Říká si ,Sir Isaac Newton'."

"To je všechno, co víš?"

"No... asi jo."

"Hmmm," komodor se zamyslel a pak pokračoval: "Můžu ti rovnou říct, kdo na mě tlačil. ,Sir Isaac', jak mu říkáš, odvozuje svůj původ přímo od Prvního vejce, vloženého do bahna Venuše v den Stvoření. Proto tě teď mám na krku. Pobočník!"

Don se nechal beze slova odvést. Snad žádný člověk nepřestoupil na hlavní venušské náboženství - už proto, že neprovozuje misijní aktivity. Nikdo se mu ale nesměje a všichni ho berou vážně. Člověk na Venuši nemusí v Božské vejce a všechno ostatní věřit, ale brzy zjistí, že je mnohem výhodnější - a také bezpečnější - když dává najevo respekt.

Tak Sir Isaac je Dítětem Vejce! Don cítil úžas a také úctu, které často přemohou i toho nejzapřísažlejšího demokrata, když se poprvé setká s členem královského rodu.

Vždyť s ním mluvil, působil jako obyčejný drak - třeba takový, co na trhu prodává zeleninu.

Za chvíli se ale začal na celou věc dívat praktičtěji. Jestli mu někdo mohl pomoci se nakonec dostat na Mars, pak to byl Sir Isaac. Třeba se ještě nakonec domů dostane!

Se svým veneřanským přítelem se ale hned tak nesetkal. Spolu s dalšími cestujícími na Venuši a hrstkou techniků z Circum-Tery, kteří dávali přednost Republice, ho nacpali do Nautila. Když zjistil, že Sir Isaac byl přeložen do Valkýry, bylo už pozdě něco dělat.

Standarta velitele úderné jednotky komodora Higginse byla přenesena zpět na Nautila a velitel se hned dal do provádění zbývající části operace. Přepadení Circum-Tery se téměř obešlo bez krveprolití díky správnému načasování a momentu překvapení. Nyní musí akci dokončit, než si na Zemi všimnou, že se něco děje s letovým řádem.

Nautilus i Valkýra už byly na svůj dlouhý let připraveny. Posádku Jarního přílivu hodlali poslat na Zemi a místo toho měla loď ovládat posádka vybraná z útočné skupiny; začali ji také upravovat pro delší vesmírný let a čerpat palivo. I když byla navržena jen pro krátké lety na Měsíc, dokázala doletět i na Venuši. Cestování ve vesmíru není otázkou vzdálenosti, nýbrž gravitačního potenciálu; cesta z Circum-Tery na Venuši stojí méně energie, než se rvát s pozemskou přitažlivostí cestou z nového Chicaga na Circum-Teru.

Jarní příliv odstartoval po pohodlné, ekonomické parabole, celou cestu na Venuši poletí setrvačností.

Zato Valkýra vystřelila po téměř ploché hyperbole a na Venuši byla očekávána možná ještě dříve než Nautilus. Ten měl odrazit jako poslední, protože Higginse čekala ještě jedna věc, než stanici vyhodí do povětří - televizní projev na globálním kanále.

Veškeré globální vysílání buď začínalo nebo bylo přenášeno skrz komunikační centrum na Circum-Tere. Od té doby, co Nautilus coby kosmický trojský kůň připlul ke stanici, nechali běžet normální vysílání. Jako nejlepší čas pro komodorův projev vybral jeho pobočník pro propagandu a psychologickou válku chvíli, kdy měl probíhat pořad nejsledovanějšího TV komentátora zvaný "Steve Brodie praví". Další výhodou bylo, že tento pořad následoval hned po úžasné populárním seriálu "Rodina Kalikaků", takže se dala čekat vysoká sledovanost.

Pak už povolili odlet i Cestě slávy, naložené uprchlíky, ale s vyřazeným rádiem. Nautilus čekal ve volném prostoru, sto padesát kilometrů od stanice, která teď zela prázdnotou a jejíž televizní přenosová stanice byla v automatickém režimu. Komodorův projev už byl natočen a čekalo se, až skončí seriál, aby ho počítač spustil.

Don vše sledoval z rekreační místnosti lodě spolu s přibližně stovkou dalších civilistů. Nespouštěli oči z velké obrazovky na konci místnosti. Technici narychlo připravili anténu ve směru Nautila, aby i jeho posádka a cestující mohli vidět, co se bude vysílat.

V závěru epizody byla Celeste Kalikaková zadržena pro podezření z vraždy manžela, Buddy Kalikak ležel v nemocnici a nevypadalo to, že se z toho vylíže, otec Kalikak byl stále ještě nezvěstný a Mára Kalikaková byla v podezření, že šmelí s přidělovými lístky - ale čelila obvinění statečně, nacházejíc uspokojení ve víře, že jen dobří umírají mladí. Pak přišla obvyklá reklamní přestávka ("Jediné mýdlo se zaručeným vitamínovým obsahem pro zvýšení vaší vitality!") a obrazovka přešla v tradiční znělku Steve Brodieho, při níž se plameny šlehající z rakety kondenzovaly v jeho obličej, zatímco jeho hlas zaduněl: "Steve Brodie je tady DNES se zítřejšími zprávami!" Náhle vše zmizelo a z prázdné obrazovky se ozvalo:

"Přerušujeme toto vysílání, abychom vám přinesli naléhavou zprávu." Obrazovka se znovu zaplnila, tentokrát obličejem komдора Higginsa.

Zcela mu chyběl onen umělý úsměv, povinný pro všechny, kdo hovoří v televizi; jeho chování i hlas byly vážné.

"Jsem komodor Higgins, velitel úderné skupiny Rovnoprávnost z Vesmírné gardy Venušské republiky. Garda se zmocnila pozemské stanice Circum-Tera. Všechna pozemská města jsou nám vydaná na milost."

Počkal, aby nechal svá slova zapůsobit. Don se nad tím zamyslel a nebyly to veselé myšlenky. Všichni věděli, že Circum-Tera má dost atomových bomb na to, aby smetla jakékoliv síly, které by se mohly postavit Federaci. Jejich přesný počet byl vojenským tajemstvím, odhady se nicméně pohybovaly mezi dvěma sty a tisícem. Mezi civilisty na Nautilu se rozneslo, že Gardisti našli sedm set třicet dva raket připravených k použití, součástky na sestavení dalších a dost deuteria a tritia na postavení tuctu pořádných prskavek.

Ať už to byla pravda nebo ne, na Circum-Tere bylo rozhodně dost bomb na to, aby změnily pozemskou Federaci v radioaktivní jatka. Vzhledem k tomu, kolik se toho vybuďovalo pod zemí, by bezpochyby mnoho obyvatel měst přežilo, ale napadené město by po jaderném výbuchu muselo být opuštěno, takže konečný efekt by vyšel nastejno. A spousta lidí by umřela. Kolik? Čtyřicet miliónů? Padesát miliónů? Don neměl představu.

Komodor pokračoval. "My ale prokážeme dobrou vůli a zdržíme se útoku. Města Země nebudou bombardována. Svobodní občané Venuše si nepřejí zabíjet své bratry zde na Zemi. Naším jediným cílem je dosáhnout vlastní nezávislosti, starat se sami o své záležitosti, odvrhnout krutý obojek kolonialismu a zdanění bez zastoupení, které nás ožebračují.

A v okamžiku, kdy se prohlašujeme za svobodné lidi, také voláme ke všem utlačovaným a zbídačeným národům, aby nás následovaly a přijaly naši pomoc. Podívejte se vzhůru! Nad vámi se vznáší vesmírná stanice, ze které k vám právě hovořím. Vypasení a neschopní vládcové Federace udělali z Circum-Tery dozorcův bič. Hrozba této vojenské základny na oběžné dráze chránila jejich impérium před hněvem obětí po více než sto let.

My ji nyní zničíme.

Tato hrozba z oblohy, pistole namířená na hlavy všech lidí na planetě, přestane během pár minut existovat. Vyjděte na chvíli z domovů a podívejte se na oblohu. Uvidíte, jak krátce zaplane nové slunce, a vězte, že je to světlo Svobody, vyzývající všechny na Zemi, aby se osvobodili.

Poddání Země, my, svobodní lidé ze svobodné Republiky Venuše, vás tímto znamením zdravíme!"

Komodor pak už jen seděl a hleděl do očí svého ohromného publika, zatímco se ozýval podněcující rytmus Jiřenky naděje. Don nevěděl, že je to hymna nové republiky, ale neubrnil se pocitu důvěry v budoucnost, který v něm vzbuzovala.

Náhle obrazovka zešedla a ve stejném okamžiku se venku zablesklo tak silně, že světlo proniklo

zastíněnými okny a na chvíli je oslepilo. Don ještě potřásl hlavou, když se z lodního ampliónu ozvalo: "Už je bezpečné otevřít průzory."

Lodní důstojník stojící u okna na pravoboku začal odsouvat kovový kryt. Don se protlačil blíž a podíval se ven.

Nové slunce bíle zářilo, a zatímco na něj hleděl, viditelně rostlo. To, co by na Zemi bývalo - a v tolika hrozných případech bylo - rostoucím hřibem, se v beztlátném prostoru stalo dokonalou koulí, která neuvěřitelně bobtnala. Jak se zvětšovala, barva se změnila ze zářivě bílé na stříbřitě fialovou, pak se objevily purpurové a rudé skvrny a plameny. A pořád rostla, až zakryla Zemi.

V době, kdy se změnila v oblak radioaktivního prachu, visela Circum-Tera nad severním Atlantikem. Ohromný zářivý mrak byl tedy viditelný na většině obyvatelných částí glóbu jako hořící znamení na obloze.

Kapitola 7

Zajižďka

Hned po zničení Circum-Tery se ozvala varovná siréna a amplióny přikázaly všem na palubě, aby se připravili na zrychlení. Nautilus odstartoval a zvolna bral kurs na svou pomalou dráhu k Venuši. Když měl tu správnou rychlost a když ho navíc roztočili podél podélné osy, aby vytvořili zdání gravitace, řídící místnost odvolala startovací poplach. Don se odpoutal a pospíchal k rádiové místnosti, dvakrát přitom musel přemlouvát strážce.

Dveře byly otevřeny, všichni uvnitř vypadali zaměstnaně a nevěnovali mu pozornost. Zaváhal, pak vstoupil. Vynořila se dlouhá ruka a popadla ho za zátylek.

"Hej! Kam si myslíš, že jdeš?"

"Chci jen poslat zprávu," odpověděl Don pokorně.

"Zprávu, jo? Co ty na to, Charlie?" zeptal se muž vojáka, který se skláněl nad stanicí.

Ten odsunul jedno sluchátko z ucha. "Vypadá jako sabotér. Asi má v každé kapse atomovku."

"Co se tu děje?" vyšel z vedlejší místnosti důstojník.

"Nějak se sem dostal, pane. Říká, že potřebuje poslat vzkaz."

Důstojník si Dona prohlédl. "Je mi líto, nejde to. Vůbec nevysíláme, aby nás nezaměřili."

"Ale já to musím poslat!" Rychle vysvětlil, oč jde. "Musím jim dát vědět, co se děje, pane."

Důstojník zavrtěl hlavou. "I kdybychom mohli vysílat, stejně bychom se nedokázali spojit s Marsem."

"To asi ne, ale šlo by zavolat na Měsíc, aby to předali na Mars."

"No, to by šlo - ale neuděláme to. Chápejte, mladíku, je mi líto, že jste v takové kaši, ale není žádná naděje, vůbec žádná, že by velitel svolil k porušení rádiového klidu, i kdyby byl ten důvod důležitější než váš. Bezpečnost lodi přede vším."

Don se nad tím zamyslel. "Hmm, asi máte pravdu," souhlasil smutně.

"Být vámi, moc se tím netrápím. Vaši rodiče budou vědět, kde jste."

"Ale jak? Myslí si, že letím na Mars."

"Nemyslí - nebo brzy nebudou. To, co se stalo, není žádné tajemství a brzy o tom bude vědět celá Soustava. Dozvědí se, že jste dorazil na Circum-Teru a že vás Cesta slávy nedovezla zpět, takže vylučovací metodou musíte mířit na Venuši. Řekl bych, že možná právě teď už jsou v kontaktu s Meziplanetární, aby o vás něco zjistili."

Pak se důstojník otočil k vojákům: "Wilkinsi, napište na dveře ceduli 'Rádiový klid, žádné vzkazy nepřijímáme'. Jinak nás budou civilové pořád otravovat s pozdravy pro tetičku."

Dona ubytovali v kajutě třetí třídy spolu se třemi tucty mužů a několika kluky. Někteří z těch, kteří měli lístky na lepší třídu, si stěžovali. Don měl vlastně taky zaplacenou první třídu na Valkýře - na Mars - ale byl rád, že si nestěžoval, když viděl, jak se nespokojenci vracejí se staženým ocasem po pořádném

seřvání. Prostory první třídy na přídi byly zabrány Gardou.

Jeho sedadlo bylo docela pohodlné a navíc se nudná cesta vesmírem stane alespoň o trochu zajímavější díky ruchu a povídání ve společné kajutě, než by byla o samotě v první třídě. Hned první týden oznámil lodní lékař, že kdo chce, může strávit cestu ve studeném spánku. Během dvou dnů se kajuta zcela vyprázdnila, když se cestující nechali uspat, zchladit a uložit v nádržích na zádi, aby tam prospali tu dlouhou cestu.

Don to neudělal. Poslouchal, když se lidi neoborně hádali o tom, zda studený spánek ubírá nebo neubírá ze života. "Podívejte," kázal jeden, "máte před sebou určitou délku života, ne? Je to ve vašich genech; pokud se něco nestane, přesně tak dlouho žijete. Ale když vás strčí do lednice, vaše tělo zpomalí. Hodiny se zastaví, abych tak řekl, a čas se vám nezapočítává. Kdybyste měli řekněme osmdesát let života před sebou, tak po zmrazení máte osmdesát plus tři měsíce nebo kolik to je. Já to беру."

"To je úplný nesmysl!" ozval se jiný. "Prostě si ze svého života uříznete tři měsíce. Nic pro mě!"

"Houbeles! Já to беру."

"Jak chcete. Ale je tu ještě něco—" odpůrce spánku se předklonil a snížil spiklenecky hlas, takže ho teď slyšela jen celá kajuta. "Prý když spíte, tak vás ti s výložkami vyslychají. A víte proč? Komodor si myslí, že na Circum-Teře se mezi nás vetřel špión."

Donovi bylo jedno, kdo má pravdu. Cítil se tak plný života, že ho vůbec nenapadlo na nějakou dobu "umřít" jen proto, aby si ušetřil nudu dlouhé cesty. Ale ta poslední poznámka ho překvapila. Špióni? Je možné, aby měla F. B. I. své agenty přímo pod nosem Gardy? I když se vlastně říkalo, že se dokáží dostat všude. Rozhlédl se a přemýšlel, který z jeho spolucestujících asi tak používá falešné jméno.

Pak toho nechal - hlavní je, že F. B. I. už nemá spadeného na něj.

Kdyby si Don nebyl vědom toho, že letí Nautilem na Venuši, mohl si klidně myslet, že letí Valkýrou na Mars. Šlo o loď téže třídy a vzduchoprázdno vypadá všude stejně. Slunce se sice každý den trochu zvětšilo, místo aby se zmenšovalo, ale na Slunce se nikdo stejně přímo nedívá, dokonce ani na Marsu. Raketa se řídila Greenwichským časem jako každá jiná kosmická loď; po budíčku přišla snídaně, v "poledne" ohlašovali pozici a na "noc" tlumili světla.

Dokonce ani vojáky nebylo v lodi moc vidět. Ti se drželi svých kajut na přídi lodi, kam zase civilisté mohli jen z nějakého oficiálního důvodu. Donovi se první příležitost pro výlet dopředu naskytla až čtyřicátého druhého dne cesty - potřeboval si nechat ošetřit poraněný prst. Když se pak vracel na zád', cítil najednou na rameni něčí ruku.

Ohlédl se a poznal seržanta McMasterse, který měl na uniformě hvězdu lodní policie. "Co tady slídíš?"

"Já tady neslídím, byl jsem si nechat ošetřit tohle," ukázal Don zraněný prst.

"Majznul ses do prstu, co?" podíval se seržant. "To jsi ale ve špatné chodbě. Tahle vede do muničního skladu, ne k prostoru cestujících. Počkat, neviděli jsme se my už předtím?"

"Jasně."

"No jo, ty jsi ten, co si myslel, že poletíš na Mars."

"Však taky letím."

"Opravdu? To sis docela zajel - tak o sto padesát miliónů kilometrů. Když už mluvíme o toulání, ještě jsi mi nevysvětlil, proč jsem tě chytil, jak si to šineš k muničáku."

Don cítil, jak rudne. "Já nevím, kde je muničák. Pokud tohle nevede k nám, tak mi ukažte cestu."

"Pojď se mnou." Seržant jej zavedl o dvě paluby níže, kde byla tíže citelně větší, a vstoupili do kanceláře.

"Posaď se. Dozorčí tady hned bude."

Don zůstal stát. "Nechci vidět dozorčího. Chci zpátky do kajuty."

"Řekl jsem, ať se posadíš. Pamatuju se na tvůj případ. Možná jsi jen zabloudil, ale mohl jsi taky zabloudit schválně."

Don nedal najevo podráždění a posadil se. "Neber si to osobně," omluvil se McMasters. "Chceš kafe?" natočil z kávovaru dva šálky.

Don zaváhal a pak si jeden vzal. Kafe bylo z venušských zrněk, černé, hořké a silné. Don si uvědomil, že se mu McMasters začíná líbit. Seržant usrkl kávy, zašklebil se a povídá: "Musel ses narodit pod

šťastnou hvězdou. Správně jsi teď měl být mrtvý."

"Co?"

"Měl jsi letět zpátky s Cestou slávy, ne? Takže..."

"Nechápu, kam míříte."

"To se to k vám dozadu ještě nedoneslo? Cesta slávy to domů nedotáhla."

"Cože? Havarovala?"

"Kdepak! Ti hlínoplazi z Federace zazmatkovali a sestřelili ji. Počítám, že když se s nima nedokázali spojit, tak usoudili, že je v tom nějaká kulišárna. Každopádně ji sundali."

"Och..."

"Proto říkám, žeš' měl kliku, vzhledem k tomu, že jsi měl být na ní."

"Ale já tam být neměl. Měl jsem letět na Mars."

McMasters se na něj chvíli díval a pak se rozesmál. "Páni, ty jsi ale opravdu paličatý. Skoro jako uhňák."

"Možná, ale na Mars se dostanu."

Seržant odložil hrnek. "Proč konečně nedostaneš rozum? Tahle válka potrvá možná nějakých deset, patnáct

let. A je možné, že celou tu dobu nepoletíš na Mars vůbec nic."

"No... ale stejně to nějak dokážu. Proč ale myslíte, že to tak dlouho potrvá?"

"Studoval jsi trochu historii?"

"Něco jo."

"Vzpomeň si, jak se americkým koloniím podařilo urvat od Anglie? Táhlo se to osm let, čas od času si trochu zabývali - přestože Anglie byla tak silná, že by ty kolonisty mohla kdykoliv rozdrtit. Proč to tedy neudělala?"

Don nevěděl. "Možná nejsi fanda na historii," odpověděl si McMasters, "ale komodor ji studoval. To on naplánoval tenhle případ. Můžeš se ho zeptat na libovolné povstání, které se kdy semlelo; řekne ti, proč uspělo nebo proč selhalo. Anglie se nevypořádala s koloniemi, protože v té době byla až po uši ve větších válkách jinde. Americká vzpoura byla jen 'policejní akce' - nic důležitého. Ale nemohla se tomu pořádně věnovat a pak to prostě začalo být příliš nákladné a nepohodlné, tak toho Anglie nechala a uznala nezávislost kolonií."

"Takže myslíte, že teď to bude podobné?"

"Ano - protože to komodor Higgins vzal za správný konec. Papírově nemá Venušská republika šanci proti Federaci vyhrát. Já jsem samozřejmě vlastenec - ale umím si přiznat fakta. Venuše nemá ani zlomek populace Federace a méně než procento jejího bohatství. Venuše nemůže vyhrát - leda že by byla Federace příliš zaneprázdněná na to, aby bojovala. Což je, nebo brzy bude."

Don se zamyslel. "Hmm, asi jsem nějaký dutej."

"To jsi nepochopil význam našeho zničení Circum-Tery? Jediným útokem měl komodor před sebou Zem zcela bezmocnou. Mohl zničit kterýkoliv nebo snad všechna pozemská města, ale k čemu by to bylo? Jen by to naštvalo celou planetu. Takhle nám dvě třetiny lidí na Zemi fandí. Nejenže nám fandí, ale teď, když nad nimi nevisí Circum-Tera, aby odpálila rakety při první známce nepokojů, se dokonce začínají cítit vzpurně. Bude trvat roky, než se Federaci podaří pacifikovat všechny národy - pokud se jí to vůbec kdy povede. Jo, komodor je liška."

McMasters vzhledl a náhle se vymrštil na nohy.

"Zor!"

Ve dveřích stál poručík Vesmírné gardy. "To byla velice zajímavá přednáška, pane profesore, ale měl byste si ji schovat, až zas budete v posluchárně."

"Nejsem 'profesor', poručíku," řekl horlivě McMasters, "jen seržant, pane."

"No dobře, seržante - ale nespěte si to zase. A kdo je tohle a proč se tu válí?" otočil se na Dona.

"Čeká na vás, pane," a McMasters vysvětlil, o co jde.

"Aha. Vzdáváte se svého práva nevypovídat proti sobě?"

Don se zatvářil zmateně.

"Myslí tím, jestli na sebe necháš napojit mašinu," vysvětlil McMasters, "nebo bys raději strávil zbytek

výletu v cele."

"Mašinu?"

"Detektor lži."

"Jo tak. Klidně. Nemám co skrývat."

"Kéž bych mohl říci to samé. Sedni si semhle."

Seržant otevřel skříňku, připevnil Donovi k hlavě elektrody a na ruku snímač krevního tlaku. "Tak, a teď mi řekni, proč ses opravdu potuloval kolem muničáku."

Don zopakoval svou verzi. McMasters se dál ptal, zatímco poručík pozoroval obrazovky umístěné za Donovou hlavou. "To stačí, seržante," řekl nakonec. "Odžente ho, kam patří."

"Ano, pane. Tak pojd'." Vyšli z místnosti zároveň. Když byli z doslechu, seržant navázal.

"Jak jsem říkal, když nás tak nevhodně přerušili, můžeme tedy očekávat dlouhou válku. Náš 'status' zůstane 'quo', dokud se Federace bude potýkat s nepokoji a povstáními doma. Čas od času vyšlou oddíl, aby zastal práci armády. My ten oddíl pocucháme a odešleme domů. Po pár letech Federace usoudí, že ji to stojí víc, než jakou máme cenu, a uzná nás jako nezávislý stát. Mezitím nic nepoletí na Mars. Bohužel."

"Ale já se tam nějak dostanu," stál na svém Don.

"Leda bys šel pěšky."

Došli na palubu G. Don se rozhlédl. "Odsud už trefím. Musel jsem sejít o palubu níž, než jsem měl."

"O dvě," opravil ho McMasters, "ale doprovodím tě až domů. Mimochodem, existuje způsob, jak se dostat na Mars - a je to myslím taky jediný."

"Opravdu? Jaký?"

"Přemýšlej. Civilní lodě asi létat nebudou, dokud válka neskončí, ale je jisté, že jak Federace, tak Republika pošlou nakonec své výsadky na Mars, aby si zabraly tamní zdroje pro sebe. Být sebou, přihlásím se do Vesmírné gardy. Ne do Letecké gardy, ne do pozemních sil — do Vesmírné gardy."

Don se nad tím zamyslel. "Nebude ale moc velká šance, že bych se na ten nájezd dostal, ne?"

"Víš něco o tom, jak to chodí v armádě? Sežeň si místo někde za stolem. Pokud budeš lézt do správných zadků, budeš brzy šoupat papíry na velitelství. Tam budeš hned u zdroje a dozvíš se, kdy se rozhodnou vyslat loď na Mars. Pak ještě zbývá správně zatlačit a jsi na seznamu. Je to jediná šance, jak se dostat na Mars. No, a jsme tady. Dej si pozor, ať se zase neztratíš."

Několik následujících dnů se Don probíral tím, co mu McMasters řekl. Předtím se držel jako klíště myšlenky, že jakmile se ocitne na Venuši, nějak se prosmýkne na Mars. Ale seržant ho přinutil změnit pohled na věc. Je hezké si představovat, že se nějak dostane na loď na Mars - ať už legálně nebo ne, coby cestující, posádka nebo černý pasažér. Ale co když žádná nepoletí? Ztracený pes se dokáže nějak dostat ke svému pánovi, ale člověk se bez lodi ve vesmíru nehne. Zhola nemožné...

Ale co ten nápad s Vesmírnou gardou? Zdálo se to být trochu drastické řešení, i kdyby to fungovalo, a Don měl navíc podezření - přestože měl o fungování armády jen velmi mlhavé představy - že mu to seržant lakoval moc na růžovo. Využít Vesmírnou gardu k cestě na Mars mohlo být stejně užitečné jako stopnout si na silnici kansaské tornádo.

Na druhou stranu byl zrovna ve věku, kdy se myšlenka na armádu zdála sama o sobě dost přitažlivá. Kdyby byla jeho vazba k Venuši jen o trochu silnější, asi by sám sebe snadno přesvědčil, že je jeho povinností se přidat ke kolonistům a přihlásit se do armády, ať už ho to dostane na Mars nebo ne.

Nechat se naverbovat by mělo i další výhodu: našel by si místo v životě. Začal pomalu pociťovat ten typický problém lidí vyhnaných z domova válkou - ztrátu kořenů. Člověk potřebuje svobodu, ale jen málokdo je dost silný na to, aby se cítil šťasten zcela svobodný. Člověk cítí potřebu být částí nějaké komunity se zažitými a respektovanými vztahy. Někteří muži se dají do cizinecké legie kvůli dobrodružství, ale více jich podepíše ten kus papíru, aby získali řád povinností a závazků, zvyků a zákazů, daný čas k práci a čas k proflákání, druhy k hádkám a seržanta k nenávidění - prostě místo, kam náleží.

Don byl král mezi všemi uprchlíky v dějinách, neměl dokonce ani svou planetu. Své duchovní touhy po společnosti si nebyl vědom - ale když potkal vojáky Gardy, díval se na ně a představoval si, jaké by asi bylo nosit tu uniformu.

Nautilus nepřistál, ani nezadokoval u stanice na oběžné dráze. Místo toho během přiblížení k Venuši zpomalili a zaparkovali na dvouhodinové oběžné dráze protínající póly, jen pár set kilometrů nad stříbřitým příkrovem mraků. Kolonie na Venuši byla příliš mladá a chudá na to, aby si mohla dovolit luxus stabilní stanice ve vesmíru; nicméně rychlá dráha lodi přes póly způsobila, že loď rozpáskovala planetu jako pomeranč a prošla nad každou oblastí. Z libovolného místa mohla vystartovat malá raketa, setkat se s lodí a pak zase přistát na tomtéž nebo i na jiném místě s minimální spotřebou paliva.

Jen co Nautilus zaparkoval na své dráze, malé rakety se začaly hemžit kolem. Byla to spíš letadla než rakety, neboť sice měly přetlakové kabiny, ale také křídla a kromě raket i pulsační atmosférické motory. Byly obojživelné jako žaby. Startovaly z katapultu, pak je pulsační motory vynesly na křídlech nahoru, až v řídkém vzduchu stratosféry dosáhly rychlosti přes pět tisíc kilometrů za hodinu. Tam už také začaly pulsační motory selhávat pro nedostatek vzduchu, zažehly se raketové motory, urychlující raketu na oběžnou rychlost asi devatenácti tisíc kilometrů za hodinu a umožňující jí setkání s meziplanetární lodí.

Skvělý manévr! Vyžadoval jak přesné matematické výpočty času, oběžných drah, spotřeby paliva a stavu počasí v horních vrstvách atmosféry, tak pilotní virtuositu - ale šetřil peníze. Když raketu naložili, krátký zášleh motorů ji posunul proti směru oběhu, zpomalený stroj pak sám klesl níž, až se dostal do atmosféry a pilota čekala jízda na povrch planety zadarmo v kluzáku, kdy se postupně zbavoval své ohromné rychlosti, jak se nořil do stále houstnoucího vzduchu. Zde opět přišlo ke slovu pilotní umění, protože bylo nutno zbavit se hybnosti, ale nechat si jí dostatek na to, aby se raketa dostala, kam má. Pokud přistála v divočině, tisícovku kilometrů od kosmodromu, znovu už nevzlétla, i kdyby se pilotovi a cestujícím nic nestalo.

Don sestoupil na maličké raketě se stěží stometrovým rozpětím jménem Cyrus Buchanan. Sledoval průzorem, když ji spojovali s Nautilem, a všiml si, že trojitý globus Meziplanetárních linek na její přídi je narychlo a nedokonale zamalován a namísto toho tam stálo:

LETECKÁ GARDA – VENUŠSKÁ REPUBLIKA.

Že je vzpoura skutečná, mu tento zamalovaný symbol připomněl skoro víc než vyhození Circum-Tery do povětří. Meziplanetární byla silná jako vláda - někteří říkali, že to je vláda - a teď se vzbouřenci opovážili zrekvírovat loď této mamutí společnosti a zamalovat její hrdý trojitý globus.

Don měl skoro pocit, že cítí, jak kolem něj vane vítr historie. Teď už věřil, že McMasters měl pravdu a žádná loď na Mars nepoletí.

Pak přišel na řadu a protáhl se přechodovou komorou do Cyra Buchanana. Posádka ještě stále nosila uniformu Meziplanetárních, ale s odpáranými znaky, místo toho měli na rukávu našito hodnostní označení. S tím přišla i změna v chování; s cestujícími zacházeli slušně, ale bez placené úcty polosluhů.

Cesta dolů byla dlouhá, úmorná a horká, jak už to bývá, když se brzdí o vzduch. Trvalo více než hodinu po odpoutání, než se křídla poprvé zařizla do atmosféry. Brzy Don cítil skoro plnou tíži, pak pilot usoudil, že se loď příliš zahřívá, a přitáhl, takže uvnitř chvíli panovalo silné přetížení, jak zabrala křídla a loď se zvedla. Pak ji pilot opět nechal chvíli letět po volné dráze a nastal stav beztlíže. Tohle se opakovalo znovu a znovu, jako když žabka skáče po hladině, vesmírná horská dráha, z níž se dělalo nanic.

Donovi to nevadilo. Už se zase cítil jako vesmířan, jeho žaludku neuškodily poryvy zrychlení ani jeho absence. Zprvu jej vzrušila myšlenka na to, že je zase zpátky mezi venušskými mraky, pak se začal nudit. Po dlouhé době jej vzbudila změna v pohybu rakety, která teď plachtila dolů po přistávací křivce, kdy si pilot pomáhal radarem. Nakonec Cyrus Buchanan dosedl, nadskočil a pak se roztrásl, jak prořezával vodu. Nato zpomalil, zastavil a po delším čekání je odtáhli k molu. Stevard vstal a zakřičel: "Nový Londýn! Venušská republika! Připravte si papíry."

Kapitolo 8

"Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské hnízda."

(Matouš 8.20)

Don měl v úmyslu hned najít kancelář Intertelu, aby poslal radiogram rodičům, ale nemohl jen tak odejít; nejprve ho čekala kontrola dokladů, pak lékařská prohlídka a nakonec pohovor. Několik hodin po přistání seděl Don před kanceláří bezpečnostního důstojníka a čekal, až na něj přijde řada. Protože byl netypický případ, odložili ho až na konec.

Nejenže byl hladový, unavený a znuděný, ale navíc ho ještě svědily paže, neboť je měl od ramen až k zápěstí pokryty vpichy od testů imunity vůči množství podivných nemocí a parazitických spor druhé planety. Protože už tady dříve žil, zachoval si imunitu vůči venušským zvláštnostem - což bylo taky jen dobře, pomyslel si, jinak by promeškal celé týdny v karanténě, zatímco by procházel očkováním. Škrábal si ruce a přemýšlel, zda se má ozvat, když se dveře otevřely a zavolali jeho jméno.

Vstoupil do kanceláře. Za stolem seděl důstojník Letecké gardy a prohlížel si Donovy papíry. "Donald Harvey?"

"Ano, pane."

"Upřímně řečeno, váš případ je pro mě záhadou. Nemáme potíže s identifikací, vaše otisky se shodují s tím, co tady máme z doby, kdy jste tu žil. Ale občanem nejste."

"Jasně že jsem! Moje matka se tu narodila."

"Hmmm..." Úředník zabubnoval prsty na stůl. "Nejsem právník. Chápu, co máte na mysli, ale konec konců, když se vaše matka narodila, žádná Venušská republika ještě neexistovala. Zdá se mi, že jste zkušební případ, ze kterého vzejde precedent."

"Co to tedy pro mne znamená?" zeptal se pomalu Don.

"To nevím. Nejsem si ani jist, zda vůbec máte legální nárok tady zůstat."

"Ale já tu nechci zůstat! Jen projíždím."

"Jakže?"

"Jsem na cestě na Mars."

"Jo tohle! Máte to v papírech - je mi líto. A teď se zkusíme pobavit rozumně, ano?"

"Jedu na Mars," zopakoval Don zarputile.

"Jistě, jistě! A já, až umřu, půjdu do nebe. Zatím jsme ale na Venuši, ať se nám to líbí nebo ne. Soudy bezpochyby nakonec určí, jestli jste také občan. Pane Harvey, rozhodl jsem se, že vás nechám jít."

"Cože?" Dona to překvapilo; nenapadlo ho, že by o jeho svobodě byly nějaké pochybnosti.

"Ano. Nezdá se mi, že byste představoval nějakou hrozbu pro Venušskou republiku, a nechce se mi vás držet na neurčito v karanténě. Jen se do ničeho nenamocte, a až si najdete nějaké bydlení, zatelefonojte nám. Tady máte papíry."

Don poděkoval, popadl svá zavazadla a rychle vyšel. Jakmile byl venku, zastavil se, aby se mohl dosytosti poškrábat.

U mola před budovou kotvil obojživelný člun, jehož kapitán polehával u kormidla. "Promiňte," oslovil jej Don, "potřebuju poslat radiogram. Můžete mi říct, kam mám jít?"

"Jasně, Intertel Centrum, Buchananova třída na Hlavním ostrově. Právě jsi přiletěl Nautilem!"

"Jo. Jak se tam dostanu?"

"Naskoč si. Asi za pět minut pojedu. Ještě nějakí cestující s tebou?"

"Nemyslím."

"Nevypadáš zrovna na mlhožrouta," změřil si jej muž.

"Jsem mlhou odkojený," ujistil ho Don, "ale byl jsem teď pár let pryč, ve škole."

"Tak to ses sem dostal s odřenýma ušima, co?"

"No, vypadá to tak."

"Klika. Není nad domov, co?" kapitán se šťastně rozhlédl po zamračené obloze a tmavé vodě.

Za chvíli už nastartoval motor a odpoutal člun od mola. Projížděli úzkými kanály kolem ostrovů a náspů stěží vyčnívajících nad hladinu; o pár minut později Don vystupoval na začátku Buchananovy třídy, tepny Nového Londýna, hlavního města planety.

Kolem mola se poflakovalo pár lidí, kteří ho ocenili pohledem. Dva z nich byli náhončí místních hotelů; podařilo se mu je setrást a vydal se Buchananovou třídou. Byla plná lidí, ale přitom úzká, klikatá a dost

zablácená. Věčnou mlhou prosvítaly dva nápisy. Na jedné straně ulice stálo: PŘIHLASTE SE DO ARMÁDY!!! VLAST TĚ POTŘEBUJE!!!; z druhé strany zase ohromný nápis vybízel: DEJ SI COCA-COLU, TEĎ UŽ VYRÁBĚNOU V NOVÉM LONDÝNĚ.

Jak se ukázalo, Intertel Centrum leželo skoro na opačném konci ulice o pár set metrů dál, ale našel je lehce, protože to byla největší budova na ostrově. Překročil hráz před vchodem a ocitl se v místní pobočce Interplanetární telefonní společnosti. Za pultem seděla mladá dáma.

"Rád bych poslal radiogram," oslovil ji.

"Od toho tady jsme," podala mu blok a pero.

"Díky." Don se poctivě snažil dát dohromady co nejkratší vzkaz, který by byl zároveň informativní i uklidňující. Stálo ho to hodně krčení čela, ale nakonec ho podal přes pult.

Když dívka uviděla adresu, zdvihla obočí, ale neřekla nic. Odpočítala slova a podívala se do ceníku: "Sto osmdesát sedm padesát."

Don odpočítal částku, přitom si palčivě uvědomil, jakou díru mu to udělá do rozpočtu.

Dívka pohlédla na bankovky a odsunula je zpátky. "To má být nějaký blbý vtíp?"

"Oč jde?"

"Strkáte mi federační peníze. Chcete mě dostat do průšvihů?"

"Krucí..." Dona zase pichlo u srdce, což byl pocit, na který už si skoro začínal zvykat. "Podívejte, zrovna jsem přiletěl Nautilem. Neměl jsem čas zajít do směnárny. Dá se to poslat na dobírku?"

"Na Mars?"

"Co mám teda dělat?"

"No, hned vedle je banka. Být váma, zkusím to tam."

"Vlastně jo. Díky." Natáhl se pro svůj vzkaz, ale zastavila ho.

"Zrovna jsem se vám chystala říct, že jestli chcete, mohu už ten vzkaz podat. Budete pak mít dva týdny na proplacení."

"Co? No, díky."

"Neděkujte mi. Stejně to ještě čtrnáct dní nebudeme moci odeslat a do té doby vlastně nemusíte platit."

"Dva týdny? A proč?"

"Protože Mars se zrovna schovává přímo za Sluncem, nemáme spojení. Musíme počkat, až zase vyleze."

"A co takhle to poslat přes Zemi?"

"Je válka - toho jste si taky nevšiml?"

"Och..." Don si připadal jako pitomec.

"Pořád ještě spojujeme soukromé zprávy v obou směrech kanálu Venuše-Země - prochází ovšem cenzurou - ale nemůžeme zaručit, že by váš vzkaz také poslali ze Země na Mars. Nebo... měl byste někoho na Zemi, kdo by tam zaplatil za další radiogram?"

"No - bohužel ne."

"Snad je to tak i lepší. Je možné, že by to nevyslali, i kdyby to tam za vás někdo zaplatil. Cenzoři Federace by to mohli ztopit. Takže mi to radši dejte a já to založím. Zaplatíte později."

Pohlédla na vzkaz. "Zdá se, že jste měl docela smůlu. Kolik vám vlastně je—" znovu pohlédla na blankety—"Done Harvey?" Don jí to řekl.

"Hmmm... vypadáte na víc. To jsem starší než vy; skoro babička. Pokud budete něco potřebovat, zaskočte a ptejte se po Bábi Isobel - Isobel Costellové."

"Ehm, děkuju, Isobel."

"Není zač. Obvyklá péče o zákazníky Intertelu." Pak se na něj přívětivě usmála a Don měl najednou v hlavě zmatek.

Banka byla poblíž středu ostrova; pamatoval si, že kolem ní prošel. BANK OF AMERICA & HONKONG, stálo na dveřích. Bylo přes to ale nalepeno několik pruhů izolepy a pod tím někdo napsal štětcem: Spořitelni a investični spol, Nový Londýn. Don vešel a vybral si nejkratší frontu. Když vysvětlil pokladníkovi, co potřebuje, muž kývl palcem dozadu do místnosti: "Jděte k němu."

Vzadu byl stůl a za ním seděl postarší Číňan v dlouhém černém hábitu. Když se Don přiblížil, muž se postavil a uklonil: "Čím mohu sloužit, pane?"

Don zase vysvětlil, co potřebuje, a položil na stůl svazek bankovek. Bankéř se na ně podíval, ale nedotkl se jich. "Je mi líto—"

"O co jde?"

"Zmeškal jste lhůtu, kdy je možno legálně vyměnit peníze Federace za novou měnu Republiky."

"Ale já jsem dřív nemohl! Zrovna jsem přiletěl."

"Je mi líto, ale já nemůžu za předpisy."

"Co mám tedy dělat?"

Bankéř na chvíli zavřel oči. "V tomto nedokonalém světě je člověku třeba peněz. Máte něco, co byste nabídl jako jistinu?"

"Já... asi ne. Jen šaty a tyhle bágly."

"Žádné šperky?"

"No - mám prsten, ale nemyslím, že by měl nějakou cenu."

"Ukažte mi ho."

Don si sundal prsten, který mu poslal doktor Jefferson, a podal ho Číňanovi. Ten si zasadil do oka hodinářskou lupu a předmět prozkoumal.

"Obávám se, že jste měl pravdu. Není to ani skutečný jantar, jen plastik. Přesto - symbol záruky zaváže počestného muže stejně pevně jako řetězy. Půjčím vám na to padesát kreditů."

Don si vzal prsten zpátky a zaváhal. Neměl hodnotu ani desetiny nabízené částky... a žaludek se důrazně hlásil o slovo. Na druhou stranu, jeho matka utratila nejméně dvakrát tolik, aby se ujistila, že se k němu prsten dostane (či spíše ten papír, ve kterém byl zabalený, opravil se), a doktor Jefferson umřel ve spojitosti s tímž kusem plastiku.

Nasadil si ho zpátky. "To by nebylo fěr. Asi bych si měl raději najít nějakou práci."

"Hrdý muž. Hodně štěstí; v novém a rostoucím městě se vždy najde příležitost pro pracovitě. Až si najdete zaměstnání, zastavte se a mohu vám vyplatit zálohu na váš budoucí plat." Bankéř sáhl do záhybů svého hávu a vytáhl kreditovou bankovku. "Ale nejprve se najezte - plné břicho uklidňuje mysl. Prokažte mi tu čest a přijměte toto jako symbolické uvítání."

Donova hrdost byla proti, ale žaludek hlasoval ještě hlasitěji pro. Vzal peníze a poděkoval. "Je to od vás velmi laskavé. Jakmile budu moci, vrátím vám to."

"Raději to zase dejte někomu jinému, kdo bude v tísní." Bankéř stiskl knoflík na stole a postavil se. Don se rozloučil a odešel.

U dveří se poflakoval muž. Nechal Dona poodejít o dva kroky a pak se na něj pověsil, ale Don byl tak zaměstnán vlastními pocity, že si ho nevšiml. Začínalo mu pomalu docházet, že se jeho svět zcela rozpadl a je možné, že už nepůjde poskládat zpět. Celý svůj život strávil dobře zabezpečený; nikdy si na vlastní kůži neověřil základní historickou pravdu, že lidé vždy žijí na hranici přežití, někdy vyhrávají, ale častěji prohrávají - a umírají.

Ale nikdy se nevzdávají. Na těch pár stech metrech zablácené ulice vyrostl a dospěl; začal přemýšlet, jak dál. Byl přes sto padesát miliónů kilometrů od místa, kde měl být. Neměl možnost dát rodičům vědět, kde je, nešlo ani tak o dvoutýdenní zpoždění, byl prostě švorc, nedokázal uhradit tak vysoký poplatek.

Na mizině, hladový, bez místa, kam složit hlavu... a taky žádní kamarádi, dokonce ani známí - pokud tedy nepočítal "Sira Isaaca", uvědomil si, jenže ten mohl klidně žít na opačné straně planety. Určitě nebyl dost blízko na to, aby vyřešil problém s obědem!

Rozhodl se tohle zařídit okamžitě tím, že projí peníze od bankéře. Vzpomněl si, že o pár kroků zpátky viděl restauraci, a náhle se zastavil, načež do něj zezadu někdo narazil.

"Omluvte mě," otočil se Don a všiml si, že je to taky Číňan - což ho nijak nepřekvapilo, protože snad polovina nájemné pracovní síly dovezené v počátcích kolonizace Venuše byli orientálci. Měl ale pocit, že toho muže už viděl - že by někdo z Nautila! Pak si vzpomněl, že ho spatřil u mola, když přijel na ostrov.

"Moje vina," odpověděl muž, "měl jsem se dívat, kam jdu. Omlouvám se." Pak se velmi mile usmál.

"Nic se nestalo, ale mohl jsem za to já. Najednou jsem se rozhodl otočit a jít zpátky."

"Do banky?"

"Cože?"

"Nic mi do toho není, ale viděl jsem vás odtamtud vycházet."

"Popravdě řečeno jsem se nechtěl vrátit do banky. Hledám restauraci a vzpomněl jsem si, že jsem tam jednu viděl."

"Zrovna jste přiletěl?" muž pohlédl na zavazadla.

"Jo, na Nautilu."

"V tom případě určitě nechcete tam - leda byste si mohl dovolit rozhazovat peníze. Je to past na turisty."

Don pomyslel na jedinou bankovku v kapse. "Aha. Je tu někde dobrá, levná hospoda?"

Muž jej vzal pod paží. "Zavedu vás na to pravé místo. Hned u vody, vede to můj synovec."

"No, nechci vás nějak obtěžovat."

"Ale vůbec ne. Zrovna jsem chtěl jít potěšit své břicho. Mimochodem, jmenuji se Johnny Ling."

"Rád vás poznávám, pane Lingu. Já jsem Don Harvey."

Restaurace byla ve slepé uličce, která odbočovala od konce Buchananovy třídy. Nápis oznamoval:
JÍDELNA DVOU SVĚTŮ – STOLY PRO DÁMY – PILOTI VÍTÁNI.

U vchodu postávali tři uhňáci, čichali závany vůni zevnitř a tiskli své pohyblivé nosy na posuvné dveře. Johnny Ling je odsunul stranou a uvedl Dona dovnitř.

Za pultem stál tlustý Číňan a dohlížel na sporák i na kasu. "Čauves, Charlie!" zavolal Ling.

"Ahoj, Johnny," ozval se tlustý och a pak začal nadávat, míchaje dohromady kantonštinu, angličtinu, portugalštinu a hvízdavou řeč. Jeden z uhňáků totiž dokázal proklouznout dovnitř a teď uháněl k pultu s moučníky, až jeho malá kopýtko cvakala po podlaze. Charlie se rozběhl mnohem rychleji, než by se od něj dalo čekat, popadl uhňáka za ucho a vyprovodil ho ven. Pak se vrátil k pultu, vzal kus buchty, která už zjevně hodně pamatovala, a šel zase ke dveřím. Tam ji hodil faunům, kteří se na ni s mečením vrhli.

"Kdybys je nekrmil, neotravovali by tu," poznamenal Ling.

"Starej se o sebe."

Několik zákazníků sedících u pultu jedlo a celému incidentu nevěnovali nejmenší pozornost. Ling popošel ke kuchaři. "Je zadní místnost volná?"

Charlie přikývl a otočil se k nim zády. Ling provedl Dona lítacími dveřmi a ocitli se v malé místnosti v zadním traktu budovy. Don se posadil, zvedl jídelní lístek a přemýšlel, jak co nejlépe utratit svůj kredit.

Ling mu to vzal. "Objednám pro vás. Charlie je prvotřídní kuchař."

"Ale—"

"Zvu vás. Ne, nebraňte se. Já to zatahnu." V té chvíli se objevil Charlie, který neslyšně proplul závěsem. Vyměnil si s Lingem několik rychlých vět zpěvavou řečí; pak zmizel a zase se objevil s horkými křupavými vaječnými závitky. Vonělo to skvěle a Donův žaludek ihned sabotoval jakékoli protesty.

Pak následoval hlavní chod, který nepoznal. Byla to Čína, ale rozhodně nic standardního. Měl pocit, že v tom poznává nějakou venušskou zeleninu z dob svého dětství, ale nebyl si jistý. Ať už to bylo cokoliv, zrovna tohle potřeboval; cítil, jak se jeho tělem šíří teplý pocit uspokojení, a přestal si dělat starosti.

Pak si uvědomil, že během jídla Lingovi vypráví o svém životě, hlavně o nedávných událostech, které ho nečekaně vyplavily na Venuši. Muž byl dobrým společníkem a zdálo se nezdvořilé jen mlčky sedět a cpát se jeho jídlem.

"Děly se teda s tebou věci, Done," řekl nakonec Ling, odsedl si a otřel si rty. "Co teď budeš dělat?"

"To bych taky rád věděl," zamračil se dotyčný. "Musím si najít nějakou práci a místo k žití. Pak ušetřit nebo si půjčit dost peněz na to, abych dal zprávu našim. Určitě budou mít strach."

"Přivezl sis něco s sebou?"

"Jasně, ale jsou to federační peníze. Tady jsou mi na nic."

"A strýček Tom ti to nevymění, co? Přes všechny úsměvy je to lakomý parchant. V duši zůstal vetešníkem."

"Strýček Tom? Bankéř je váš strýček?"

"Cože? Ale ne - to byl jen vtip. Kdysi dávno si tu otevřel zastavárnu. Prospektoři u něj nechali své geigry a za chvíli už měl i jejich pozemky. Brzy vlastnil polovinu nejlepších dolů v okolí a stal se z něho bankéř. Pořád mu ale říkáme 'strýček Tom'."

Don měl nejasný pocit, že se Ling až příliš horlivě snaží popřít jakýkoli vztah k bankéři, ale bylo mu to jedno, a tak nad tím nedumal.

"Ale banka není jediné místo, kde se dají vyměnit federační peníze," pokračoval Ling.

"Jak to myslíte?"

Ling namočil prst do loužičky vody na stole a nakreslil znak kreditu. "No, je to jediné legální místo. Bojíš se?"

"No..."

"Ne že by na měnění peněz bylo něco špatného. Ten zákon si prostě vycucali z prstu a nás se na nic neptali. Konec konců, jsou to tvoje peníze, ne?"

"No... asi jo."

"Jsou to tvoje peníze a můžeš si s nimi dělat, co chceš. Ale nesmíš o tom nikomu říct, jasné?"

Don neodpověděl a Ling pokračoval. "Jen tak ze zvědavosti, kolik těch kreditů máš?"

"Hmmm... asi pět stovek."

"Můžu je vidět?"

Don zaváhal.

"Ale no tak," ozval se Ling ostře, "copak mi nevěříš? Ted' je to stejně jen počmáraný papír."

Don vytáhl peníze. Ling se na ně podíval, pak vytáhl svou peněženku a začal vyndávat bankovky. "Těch velkých papíráků se budu těžko zbavovat. Řekněme patnáct procent." Peníze, které kladl na stůl, vypadaly úplně jako Donovy, ale měly na sobě razítko VENUŠSKÁ REPUBLIKA.

Don rychle počítal. Patnáct procent z toho, co měl, dalo zhruba pětasedmdesát kreditů. Ani ne polovinu toho, co potřeboval na radiogram. Vzal své peníze a začal je rovnat zpět do peněženky.

"Co je?"

"To mi na nic není. Řekl jsem vám, že potřebuju sto osmdesát sedm padesát."

"No, tak dvacet procent. A to jenom proto, že jsi kluk v průšvihů."

Dvacet procent dělalo pořád jenom stovku.

"Ne."

"Měj rozum! Já se toho nezbavím za víc než jedno dvě procenta navrch, možná na tom i prodělám. Investice dnes vynášejí osm procent, jak se to tu hýbe, takže když si tohle schováš, každý rok budeš trátit osm procent. Jestli válka potrvá, prostě o to přijdeš. Co bys teda chtěl?"

Tahle ekonomika byla na Dona moc; on prostě věděl, že nemá zájem o nic, co je méně než cena vzkazu na Mars, a zavrtěl hlavou.

Ling pokrčil rameny a začal sbírat peníze. "Tvoje mínus. Hele, to máš ale pěkný prsten."

"Díky."

"Kolik jsi říkal, že potřebuješ?"

Don to zopakoval. "Musím dostat zprávu k našim, víte. Na nic jiného peníze vlastně nepotřebuju, můžu pracovat."

"Můžu se na ten prsten podívat?"

Donovi se moc nechťelo, ale nevěděl, jak odmítnout, aniž by vypadal nezdvořile. Ling si ho nasadil, ale na jeho kostnatém prstu úplně poletoval.

"Zrovna moje velikost. A má dokonce moji iniciálu."

"Cože?"

"Moje křestní jméno je 'Henry'. Víš co, Done, rád bych ti pomohl. Řekněme, že ti dám dvacet procent za tvoje peníze a přiberu ten prsten za zbytek, co potřebuješ na radiogram. Platí?"

Don ani nevěděl, proč vlastně odmítl. Ling se mu ale přestával líbit a začal litovat, že mu dluží za jídlo.

Jeho náhlá změna postoje probudila v Donovi paličatost. "Je to rodinná památka," řekl. "Není na prodej."

"Co? No, nemůžeš si zrovna dovolit sentimentalitu. Tady má ten prsten větší cenu než na Zemi - ale já ti stejně nabízím ještě víc. Nebud' blázen."

"Já vím, že mi nabízíte víc, ale nechápu proč. A stejně není na prodej. Dejte mi ho zpět."

"A kdybych si ho nechal?"

Don se nadechl. "Tak potom," řekl pomalu, "bych se o něj musel servat."

Ling ho chvíli pozoroval, pak sundal prsten, pustil ho na stůl a beze slova opustil místnost. Don za ním hleděl a snažil se nějak srovnat v hlavě, co se to vlastně děje. Ještě přemýšlel, když se rozhrnul závěs a vešel kuchař.

"Jedna a šest," řekl netečně a položil na stůl účet.
"Pan Ling nezaplatil? Vždyť mě pozval!"
"Jedna a šest," zopakoval Charlie. "Jedl jsi. Zaplat'."
Don vstal. "Kde tady myjete nádobí? Abych rovnou začal."

Kapitola 9

"Popelové" peníze

Než večer skončil, jeho mytí nádobí za večeri se změnilo v regulární práci. Plat nebyl největší - Don si spočítal, že než ušetří na radiogram, bude tu dřít navěky - ale zahrnoval rovněž tři skvělá Charlieho jídla denně. Co se týče Charlieho, zdálo se, že pod jeho mrzutou slupkou se skrývá dobrý člověk. Svůj nikterak lichotivý názor na Johnny Linga dal najevo silně okořeněným lingua franca podobným tomu, který použil na uhňáky. Popřel také, že by byl s Lingem jakkoli spřízněn, zato mu ovšem přisoudil příbuzenství jiná, biologicky zjevně nemožná.

Když odešel poslední zákazník a uschnul poslední talíř, Charlie připravil Donovi hrubé lůžko na podlaze zadní místnosti, ve které předtím jedl. Když se Don svlékl a vlezl do postele, vzpomněl si, že by měl zavolat svou adresu bezpečákovi z letiště. Však to bude stačit zítra, pomyslel si ospale, stejně tu není telefon.

Vzbudil se do tmy s pocitem, jako by ho někdo svázel. Napřed se vyděsil, protože si myslel, že ho někdo tlačí k zemi a snaží se ho okrást. Pak procitl trochu víc a zjistil, co se děje: uhňáci. Byli dva, jeden se mu tulil k zádkům, druhý byl stočený v jeho klíně jako ve lžici a oba tiše chrápali. Někdo asi nechal na chvíli otevřené dveře a tihle dva se vkradli dovnitř.

Don se potichu zasmál, nedokázal se zlobit na tyhle přítulné tvory. Poškrábal toho vpředu mezi rohy: "Hele, prcci, tohle je moje postel. Vymajzněte, než se rozzlobím."

Oba zamečeli a přítulili se těsněji. Don vstal, popadl uhňáky za uši a prohodil je závěsem: "Zůstaňte tam!"

Byli zpátky v posteli dřív než on. Don se krátce zamyslel a vzdal to. Zadní místnost neměla dveře, které by mohl zavřít, a vyhodit je před dům nebylo tak jednoduché, protože v hospodě byla tma a ještě to tam neznal, takže nevěděl, kde jsou vypínače. A už vůbec nechtěl probudit Charlieho. Koneckonců, na spaní s uhňáky nebylo nic špatného; vyznačovali se čistotností, takže to bylo, jako by s člověkem sdílel lůžko pes - vlastně lepší, uhňáci neměli blechy.

"Uhněte," poručil jim a připomněl si, jak dostali své jméno, "potřebuji trochu místa."

Neusnul hned; trochu ho trápil sen, který ho vzbudil. Nakonec vstal, našel potmě peněženku a strčil si ji pod sebe. Pak si vzpomněl na prsten a s pocitem, že už blbne, si nasadil jednu ponožku a zastrčil prsten do ní.

Za chvíli všichni tři opět chrápali.

126

flezi planetami

Probudilo ho vystrašené mečení u ucha, další vteřiny byly zcela zmatené. Posadil se, zašeptal "Bud'te zticha" a začal plácát své spolunocležníky, když ho někdo popadl za zápěstí - a nebyla to uhňácká tlapa bez palců, byla to lidská ruka.

Kopl do tmy a něco zasáhl; ozvalo se zasténání, ještě hlasitější vyplašené mečení a kopýtko zaklapala po podlaze. Znovu kopl a málem si zlomil prst, ale ruka ho pustila.

Couval a snažil se vyhrabat na nohy. Zblízka slyšel zvuky zápasu a hlasité mekotání. Zatímco hleděl do tmy a snažil se zjistit, co se děje, hluk utichl. Pak jej oslepilo světlo a ve dveřích stál Charlie s dekou omotanou kolem boků a velkým lesklým sekáčkem. "Co to tu vyvádíš?" vyjel.

Don se snažil, jak nejlépe uměl, ale popletli se mu dohromady uhňáci, sny a ruce ve tmě.

"Přešel ses před spaním," usoudil Charlie, ale stejně se rozhodl to obhlédnout.

Když přišel k oknu a našel zlomenou petlici, nic neřekl, ale okamžitě šel zkontrolovat pokladnu a trezor. Obojí vypadalo v pořádku. Přibíl závlačku hřebíky, vyhodil uhňáky do noci a poslal Dona do postele, sám pak zmizel ve svém pokoji.

Don zkusil usnout, ale chvíli mu trvalo, než se uklidnil. Peníze i prsten byly stále u něj. Nasadil si ho zase na ruku a nakonec usnul se zaťatou pěstí.

Když se dalšího rána potýkal s nekonečnou horou nádobí, měl dost času na přemýšlení. Pořád myslel na ten prsten. Nenosal ho; nejen že ho nechtěl opakovaně namáčet do horké vody, ale už ho také nehodlal zbytečně ukazovat.

Šel ten zloděj opravdu spíš po jeho prstenu než po penězích? Zdálo se to nemožné - vždyť to byl půlcentový šmejd ze stánku. No, možná pětcentový, tady na Venuši stálo všechno víc. Rozhodně by nešel přes deset.

Ale přesto v něm začínalo klíčit podezření; příliš mnoho lidí se o prsten zajímalo. Jak k němu vlastně přišel? Na první pohled se zdálo, že doktor Jefferson riskoval život - vlastně zemřel - proto, aby se prsten dostal na Mars. Což byl zjevný nesmysl, protože si předtím zcela logicky odvodil, že jeho rodičům byl určen papír, do něhož byl prsten zabalen. Potvrdili to i lidi z F. B. I., když mu ten falešný dopis vzali.

Ale co kdyby přijal bláznivý předpoklad, že vlastně šlo o ten prsten? Ale i kdyby, jak by po něm někdo mohl jít tady na Venuši, když on sám se sem zrovna dostal? A vlastně ani nevěděl, že sem poletí?

Nabízelo se hned několik způsobů, jak mohla zpráva o něm doputovat na Venuši ještě před jeho příletem, ale žádný ho nenapadl. Hlavně si totiž neuměl představit, že by někdo mohl utrácet čas právě jím.

Ale jedné vlastnosti měl na rozdávání: byl paličák. A tak složil dřezu slavnostní přísahu, že se i s prstenem dostane na Mars a pak ho předá otci, jak jej o to žádal doktor Jefferson.

V půlce odpoledne se provoz zvolnil a Donovi se povedlo odstranit do té doby rostoucí horu špinavého nádobí. Utřel si ruce a otočil se na Charlieho: "Jdu na chvíli do města."

"Co děje? Jsi líný?"

"Večer ještě máme otevřeno, ne?"

"Jasně. Nejsme čajovna."

"Přesně tak. Já pracuju ráno i večer - takže mám odpoledne volno. Je tu dost čistých talířů, aby vystačilo na pár hodin."

Charlie pokrčil rameny a zase se otočil k plotně. Don odešel.

Prodral se blátem a davem k Intertel Centru. Ve vstupní hale postávalo několik zákazníků, ale většina volala z automatů nebo před nimi čekali, až bude volno. Isobel Costellová seděla vzadu za stolem a nevypadala moc zaneprázdněná, jen si tak povídala s nějakým vojákem. Don se postavil ke konci stolu a trpělivě čekal, až na něj bude mít čas.

Nakonec se jí podařilo odbýt snažícího se vojáka a otočila se k němu.

"Ale, jestlipak to není naše problémové dítko! Jakpak se ti vede, synáčku? Vyměnil jste si peníze?"

"Ne, v bance to nechtějí udělat. Asi mi budete muset vrátit můj telegram."

"Není kam spěchat, Mars je ještě pořád v konjunkci. Třeba ještě přijdete k penězům."

"To teda určitě," zasmál se smutně Don a řekl jí, co a kde dělá.

"Mohli jste dopadnout hůř," přikývla, "starej Charlie je charakter. Ale je to nebezpečná čtvrt', Done, dávejte si pozor, hlavně po setmění."

"To si teda dám. Isobel, mohla byste pro mě něco udělat?"

"No, pokud to není nemožné, ilegální či skandální, tak ano."

"Mohla byste mi tohle pohlídat?" Don vylovil z kapsy prsten. "Někam to schovat, dokud si to zase nevyzvednu?"

Vzala si prsten a zvedla ho, aby na něj lépe viděla.

"Pozor!" vyjekl Don. "Neukazovat!"

"Co je?"

"Nechci, aby někdo věděl, že ho máte. Rychle ho schovejte."

"No—" Odvrátila se od něj; když se zase otočila zpět, prsten byl pryč. "Co je to za záhadu, Done?"

"To bych taky rád věděl."

"Jak to myslíte?"

"Víc vám o tom nemůžu říct. Prostě ten prsten někde potřebuju schovat. Někdo se mi ho snaží vyfouknout."

"Ale - hele, je opravdu váš?"

"Ano, ale to je všechno, co vám můžu říct."

Než odpověděla, zadívala se mu pátravě do tváře: "Tak dobře, Done. Postarám se o to."

"Dík."

"Není zač - doufám. Hele, zastavte se zas někdy. Chci, abyste si promluvil se šéfem."

"Tak jo, zastavím se."

Otočila se k zákazníkovi. Don počkal, až se uvolní budka, pak nahlásil důstojníkovi na kosmoportu svou novou adresu. Tím už měl všechno vyřízeno a mohl se vrátit k nádobí.

O několik set umytých talířů později, kolem půlnoci, Charlie vyprovodil posledního zákazníka a zamkl dveře. Pak si sedl k jídlu, na které předtím neměli čas, jeden se oháněl hůlkami a druhý vidličkou. Don měl pocit, že je tak unavený, že ani nemůže jíst. "Jak jste to tu dokázal zvládat bez pomocníka, Charlie?"

"Měl dva pomocníky. Oba nechali naverbovat. Dnešní mladí nechtějí pracovat; všichni jenom chtějí hrát na vojáka."

"Takže já pracuju za dva, co? Sežeňte ještě někoho, nebo raději taky narukuju."

"Práce ti prospívá."

"Možná. Rozhodně se řídíte vlastní radou, ještě jsem nikoho neviděl pracovat tak tvrdě jako vás."

Charlie se opřel a ubalil si z místních takzvaných "bláznivých bylinek" cigaretu.

"Když pracuju, myslím na to, jak jednou pojedu domů. Malá zahrada, kolem zeď. V ní mi bude zpívat ptáček. Když vařím, nevidím tohle," mávl rukou skrz dusivý kouř na zašlé stěny hospody. "Vidím svoji zahradu."

"Aha."

"Šetřím peníze na cestu domů," zabafal náruživě. "Poletím domů - nebo můj popel poletí."

Don věděl, o čem je řeč; slyšel o "popelových penězích", když tady byl jako dítě. Všichni čínští přistěhovalci se chtěli vrátit domů; příliš často se ale vracela jen truhlička s popelem. Mladší Číňani, narození na Venuši, se tomu smáli; pro ně byla domovem Venuše a Čína jen zemí z příliš často opakovaných pohádek.

Rozhodl se říct Charliemu o svých problémech, vynechal pouze záležitosti kolem prstenu. "Takže mě to vlastně táhne na Mars stejně silně jako to táhne vás domů."

"Mars je pořádně daleko."

"To jo - ale dostat se tam musím."

Charlie dokouřil a postavil se. "Drž se Charlieho. Tvrdě pracuj a dám ti procento ze zisku. Jednou tenhle válečný nesmysl skončí a pak oba odjedeme. Dobrou noc," odcházel.

"Dobrou noc." Tentokrát si Don osobně zkontroloval, že se dovnitř nevetřel žádný uhlňák, než zalezl do své komůrky. Téměř okamžitě usnul a zdálo se mu o tom, jak stoupá po nekonečných pohořích nádobí, zatímco Mars se vznáší kdesi v pozadí.

Don si mohl gratulovat, že mohl spát v komůrce v levné hospodě; město totiž praskalo ve švech. I předtím, než politická krize proměnila Nový Londýn v hlavní město, to bylo rušné místo, trh pro výrobky miliónů čtverečních kilometrů okolní krajiny a hlavní kosmoport planety. Začátek války znamenal defacto embargo na meziplanetární dopravu, což by asi po čase zbavilo město přebytečného tuku, ale zatím to jen způsobilo, že se sem nahnuli nezaměstnaní kosmičtí piloti, kteří se poflakovali po ulicích a zkoušeli, jaká rozptýlení jim metropole může nabídnout.

Ti ale netvořili zas takový dav, mnohem víc bylo nových politiků. Na Vládním ostrově, odděleném od Hlavního ostrova líným potokem, zasedal Parlament. Poblíž se v bývalé budově koloniální správy hádali ministři nové vlády o kanceláře a sekretářky. Rychle rostoucí byrokracie už začala přetékat i na Hlavní ostrov, Jižní ostrov, Východní výspu a Náhrobní ostrov, úředníci se rvali o budovy a vyháněli nájem do nebe. Za zástupem poslanců a státníků se táhl ještě početnější zástup přísluhovačů a parazitů, sekretářky, které pracovaly, a osobní asistenti, kteří se uměli tvářit důležitě, spasitelé světa, Muži s Posláním, lobysté

pro a proti čemukoliv, muži, kteří tvrdili, že hovoří jménem draků, ale nějak se nikdy nedostali k tomu, aby se naučili hvízdavou řeč, a také draci, kteří byli zcela schopni hovořit sami za sebe - což také dělali. Vládní ostrov se zatím ještě pod tím vším nepotopil.

Na sever od města na Buchananově ostrově rostlo další - výcvikový prostor pro Leteckou gardu a Armádu. V Parlamentu ohnivě protestovali, že umístit vojenskou základnu hned vedle hlavního města je pokus o národní sebevraždu, protože jedna vodíková bomba by smazala z mapy jak celou vládu, tak i většinu ozbrojených sil Venuše - ale nic se s tím neudělalo. Hlavním argumentem bylo, že vojáci se také musí mít kde pobavit; kdyby přeložili základnu jinam, muži by dezertovali a vrátili se na své farmy a do dolů.

Mnozí opravdu dezertovali. Ale Nový Londýn se i tak hemžil vojáky. Jídlna dvou světů byla narvaná od rána do večera. Charlie se od plotny vzdálil, jenom když musel kasírovat, a Don měl věčně živé a spařené ruce z horké vody a saponátu. Když zrovna neumýval, ládoval vzadu v hospodě do bojleru olejnaté klády z místních stromů, dodávané drakem jménem "Sedmikráska" (který byl nicméně mužského pohlaví). Ohřívát vodu elektrinou by samozřejmě vyšlo levněji; ta byla totiž prakticky zadarmo z atomové elektrárny za městem - jenže elektromateriál byl velmi drahý a prakticky nešel sehnat.

Nový Londýn byl plný takových kontrastů. Jeho zablácené nevydlážděné ulice místy osvětlovala atomová energie. S ostatními osadami jej spojovala raketová letadla, ale ve městě samotném coby doprava sloužily koňky a gondoly - některé s motorem, většinu poháněly lidské svaly.

Nový Londýn byl ošklivý, nepohodlný, nedodělaný - a vzrušující. Donovi se ta drsná energie líbila mnohem víc než uhlazená skleníkovost Nového Chicaga. Město přetévalo životem jako koš se štěnaty, bylo plné energie jako rána do brady. Ve vzduchu viselo, že se tu něco děje, nové naděje, nové problémy.

Za týden už měl Don pocit, jako by v hospodě žil celý život. Navíc se tam necítil špatně. Samozřejmě že práce byla tvrdá a chtěl se nějak dostat na Mars - časem, ale mezitím měl do sytosti spánku, dobrého jídla, měl co dělat - a vždycky se mohl bavit i hádat s hosty: piloty, vojáky či méně důležitými politiky, kteří si nemohli dovolit lepší restauraci. Z hospody se stal politický diskusní klub, informační úřad a továrna na drby; to, co člověk zaslechl nad Charlieho jídlem, se často den poté objevilo na titulní straně novin.

Don se nevzdal své vybojované odpolední přestávky, i když zrovna neměl nic k zařizování. Když neměla Isobel práci, vzal ji přes ulici na kolu; byla jeho jediným přítelem mimo lidi z hospody. Když za ní zase jednou přišel, nechtěla ven: "Ne, pojď dál. Chci, abys zašel za šéfem."

"Proč?"

"Jde o tvůj radiogram."

"Jo tak - hele, Isobel, chtěl jsem ti říct, že to zatím nemá cenu. Nemám dost peněz. Počkám ještě tak týden a pak zkusím pumpnout Charlieho. Nesežene za mě jen tak náhradu, takže mi asi bude muset půjčit, aby si mě udržel."

"To je k ničemu - měl by sis sehnat lepší práci, jak jen to bude možné. Pojď."

Otevřela průchod v pultu a zavedla ho do zadní kanceláře, kde jej představila muži ve středních letech, který vypadal ustaraně. "Tohle je Don Harvey, ten mladík, co jsem ti o něm říkala."

Muž nabídl ruku. "Jo, ano - dcera myslím říkala něco o vzkazu na Mars."

"Dcera?" otočil se Don k Isobel. "Tos' mi neřekla, že tu šéfuje tvůj otec."

"Taky ses mě neptal."

"Ale - to je jedno. Rád vás poznávám, pane."

"Nápodobně. A teď k tomu vzkazu—"

"Nevím, proč mě sem Isobel pozvala. Nemohu za něj zaplatit, mám jenom peníze Federace."

Pan Costello se zadíval na své nehty a vypadal ustaraně.

"Pane Harvey, podle předpisů mám za meziplanetární spojení požadovat platbu v hotovosti. Rád bych přijal vaše federální peníze, ale nemohu; je to protizákonné." Podíval se na strop. "Zbývá samozřejmě ještě černý trh..."

"S tím už jsem se pořádně seznámil," usmál se smutně Don. "Ale patnáct nebo i dvacet procent je moc málo. Stejně bych neměl dost na telegram."

"Dvacet!? Běžná sazba je teď šedesát procent!"

"Opravdu? Tak to jsem asi vypadal na pořádného balíka."

"To je ale vedlejší. Neměl jsem v úmyslu vám doporučit, ať využijete těchto služeb. Za prvé - pane Harvey, jsem tady v takové zajímavé pozici, že reprezentuji společnost Federace, která nebyla vyvlastněna, ale jsem také loajálním občanem Republiky. Kdybyste teď odsud odešel a za chvíli se vrátil s bankovkami Republiky místo svých federálních peněz, musel bych zavolat policii."

"To bys neudělal, tati!"

"Ticho, Isobel. A za druhé, pro mladého muže se nehodí, aby se spolčoval s takovými kruhy." Chvíli počkal. "Ale možná se nám něco podaří vymyslet. Váš otec by za ten vzkaz zaplatil, ne?"

"To určitě!"

"Ale nemohu to poslat na účet adresáta. Mohl byste mi však napsat na vašeho otce šek a já to přijmu jako platbu."

Don hned neodpověděl a raději si to rozmyslel. Zdálo se to totéž, jako by posílal vzkaz na účet volaného - což by udělal - ale bylo mu proti srsti dělat dluhy jménem otce a bez jeho vědomí.

"Pane Costello, ten šek byste si stejně nemohl nechat v dohledné době proplatit. Co kdybych vám prostě podepsal dlužní úpis a pak ho splatil, jak nejrychleji to půjde? Nebude to jednodušší?"

"Ano i ne. Váš osobní dlužní úpis by vlastně znamenal, že dostanete meziplanetární spojení na splátky, což předpisy nedovolují. Oproti tomu šek je bankovním papírem, který je ekvivalentní hotovým penězům, i když jej nemohu právě nechat proplatit. Je to samozřejmě jen právní rozdíl - ale to je přesně ten rozdíl, co mohu a co nemohu udělat jakožto zaměstnanec této společnosti."

"Aha, děkuji," rozhodl se pomalu Don, "ale raději bych tedy počkal a zkusil, jestli si nemohu někde půjčit."

Pan Costello se podíval z Dona na Isobel a bezmocně pokrčil rameny. "No, tak mi napište svůj dlužní úpis,"

vyštěkl našťavaně, "ale napište to na mě, ne na společnost. Zaplatíte mi, až budete moci." Znovu se podíval na svou dceru, která se souhlasně usmívala.

Don udělal, co měl. Když byli s Isobel z doslechu, poznamenal: "To bylo od tvého otce velmi pěkné."

"Houby! Jen to ukazuje, jak daleko je schopen otec zajít, aby své dceři nezkazil šanci."

"Cože? Jak to myslíš?"

"Nijak," usmála se na něj. "Vůbec nijak. Bábi Isobel tě tahala za nos. Neber mě vážně."

"Kam tě mám tedy vzít?" usmál se na oplátku. "Naproti k Holand'anovi na kolu?"

"Přemluvil's mě."

Když se dostal zpátky do hospody, kromě nevyhnutelné kupy nádobí ho čekala také bouřlivá debata o zákoně o odvodu, který měl být zrovna zítra projednáván v Parlamentu. Nastražil uši, protože kdyby to schválili, byl by určitě jedním z postižených a chtěl je předběhnout tím, že se sám přihlásí do Vesmírné gardy. Pořád ještě nezapomněl na McMastersovu radu.

Většina lidí byla pro odvod a Don nemohl nesouhlasit; připadalo mu to jako rozumný nápad, i když jemu osobně zrovna nevyhovoval. Jeden tichý nenápadný mužík si nejdřív poslechl ostatní, pak zakašlal a prohlásil: "Žádný odvod nebude!"

Muž, který mluvil poslední, druhý pilot, jehož límeček ještě zdobil trojitý glóbus, se nedal: "Co? A co vy tak o tom víte, prcku?"

"Docela dost. Dovolte, abych se představil. Senátor Ollendorf z provincie CuiCui. Tak za prvé, odvod nepotřebujeme; náš spor s Federací není toho druhu, který by vyžadoval velkou pozemní armádu. Za druhé, naši lidé na to nemají nátku. Díky selektivní imigraci se nám na Venuši vytvořil národ zapřísáhlých individualistů, téměř anarchistů. Vynucená vojenská služba jim nebude po chuti. Za třetí, naši daňoví poplatníci by velkou armádu neutáhli; už teď máme víc dobrovolníků, než dokážeme zaplatit. No a taky je tu ta věc, že to zítra s kolegy zamítneme tři ku jedné."

"Hele," postěžoval si pilot, "proč jste nás teda nudil těma prvníma tréma důvodama?"

"Jen jsem si trénoval projev, který chci zítra pronést," omluvil se senátor. "A teď se zase zeptám já. Když jste tak pro odvod, proč ještě nejste příslušníkem Vesmírné gardy? Zjevně na to máte kvalifikaci."

"No, řeknu to podle vašeho vzoru. Za prvé, nejsem z kolonií, takže to není moje válka. Za druhé, tohle

je moje první dovolená od doby, co tenkrát uzemnili Komety. A za třetí, včera jsem se přihlásil a zrovna propíjím svůj odvodní bonus, než se budu hlásit na základně. Stačí vám to?"

"Absolutně, pane! Mohu vás pozvat na skleničku?"

"Starej Charlie tady nemá kromě kafe nic - to už byste moh' vědět. Tady máte hrnek a radši nám řekněte, co se peče na Vládním ostrově. Však víte, věci, co se člověk jinak nedozví."

A tak Don pořád špicoval uši a (většinou) držel pusku zavřenou. Mimo jiné se také dozvěděl, proč se ve "válce" ještě nepříhoda žádná vojenská akce - tedy kromě zničení Circum-Tery. Nešlo ani tak o to, že vojákům způsobovala potíže vzdálenost kolísající mezi pětáctyřiceti milióny a dvě stě padesáti milióny kilometrů; o patovou situaci se asi nejvíc zasloužil strach z odvetného úderu.

Seržant mechanik z Letecké gardy to vysvětloval každému, kdo byl ochoten naslouchat: "Každý je teď půlku noci vzhůru kvůli vzdušnému poplachu. Blbost! Země útočit nebude - ti, co šéfujou Federaci, jsou na to moc chytrí. Je už po válce."

"Proč myslíte, že nezaútočí?" zeptal se Don. "Řekl bych, že tady jsme skvělý cíl."

"No jasně. Jedna bomba a celá tahle kopa bláta je v luftě. A stejně je na tom Buchanan a město CuiCui. Ale jak jim to pomůže?"

"Nevím, ale dostat atomovkou by mě asi nepotěšilo."

"Však taky nedostaneš! Zapni mozek. Zničili by pár obchodů a říšu politiků - ale venkovu by nic neudělali. Venuše by byla stejně silná jako předtím, protože kromě těchhle tří cílů tady není co bombardovat. A co pak?"

"To nevím, ale řekl bych, že vy jo."

"No jasně - následovala by odvěta bombami, co komodor Higgins čmajznul z Circum-Tery. Máme některé z jejich nejrychlejších lodí a taky snad nejtučnější cíle v dějinách, od Detroitu po Bolívar - ocelárny, elektrárny, továrny. Nebudou nás tahat za nos, když vědí, že my je na oplátku můžem kopnout do břicha. To je logické!" Seržant odložil hrnek a vítězně se rozhlédl.

Jeden z mužů, který seděl u barpultu a tiše naslouchal, se teď otočil: "To je pěkné - ale jak víte, že vůdcové Federace se zachovají podle logiky?"

Seržanta to zjevně překvapilo. "Cože? Ale neblázněte. Říkám vám, je po válce. Měli by nás poslat domů. Mám čtyřicet akrů těch nejlepších rýžových polí na planetě a někdo je musí sklídit. Místo toho tady vysedávám a trénuju poplachy proti vzdušnému útoku. Vláda by se měla rozhoupat."

Kapitola 10

"Srdce pánilo mě v hrudi,
v zneklidněné mysli plál oheň"
(Žalm 39.4)

A vláda se rozhoupala: následujícího dne odhlasovali zákon o odvodu. Don se o tom dozvěděl v poledne. Jakmile povolil nával kolem oběda, utřel si ruce a vyrazil do města na odvodní stanici. Tam už byla fronta, a tak se zařadil a čekal.

O hodinu později stál před unaveným důstojníkem, který Donovi podal formulář.

"Jméno tiskacím písmem. Podepsat dole a otisknout palec. Pak zdvihněte pravou ruku."

"Počkat," zastavil ho Don, "já se chci přihlásit do Vesmírné gardy. Tenhle formulář je pro Armádu."

Důstojník tiše zaklel. "Všichni by chtěli do Vesmírné gardy. Hele, chlapče, všechna místa ve Vesmírné jsme zaplnili dneska do devíti ráno - teď už nikoho neberou ani do pořadníku."

"Ale já nechci do pozemní armády. Jsem - jsem kosmický pilot."

Muž znovu zaklel, tentokrát procítěněji. "Moc na to nevypadáš. Dělá se mi špatně z těhletěch hurávlastenců na poslední chvíli - cpou se do vzduchu, aby nemuseli válčit v bahně. Tak padej domů; až tě budeme chtít, pošleme si pro tebe - a nebude to do Vesmírné gardy. Bude z tebe pěšák a bude se ti to líbit."

"Ale—"

"Řek' jsem, ať padáš."

A Don vypadl. Když se vrátil do hospody, Charlie se podíval na hodiny a pak na něj: "Už voják?"

"Nechtěli mě."

"To je dobře. A teď umyj nějaké hrnky."

Zatímco se skláněl nad dřezem, měl čas přemýšlet. Nebyl zvyklý brečet nad rozlitým mlékem, ale teď chápal, že seržant McMasters měl pravdu; připravil se zřejmě o jedinou šanci (i když ani ta nevypadala nejlépe), jak se dostat na Mars. Zdálo se teď neodvratné, že stráví celou válku (měsíce? roky?) jako pěšák v armádě a k Marsu se dostane nejbliž, když je v opozici - nějakých sto deset miliónů kilometrů. Skoro co by kamenem dohodil.

Napadlo ho taky, že by mohl žádat o výjimku z odvodu coby občan planety Země - ale hned to zavrhl. Když se sem chtěl dostat, prohlásil se za Venušana a nebylo v jeho stylu měnit názory jako kalhoty. Navíc teď spíš sympatizoval s Venuší, ať už o jeho občanství nakonec u soudu rozhodnou jakkoli.

Ale i kdyby se přece jen dokázal přinutit k takovému obratu, stejně by se mu nelíbilo za ostnatým drátem tábora pro internované občany nepřítelů. Věděl, že takový tábor je na Východní výspě. Že by tam proseděl válku a Isobel mu v neděli odpoledne nosila balíčky?

Bez šance, hochu; Isobel byla přesvědčený vlastenec a odkopla by ho jako shnilou bramboru.

"Co nelze změnit, musí se přežít," řekl Konfucius nebo kdo. Vězel v tom až po uši a tak to prostě bylo. Ale ani ho to moc neštvalo; Federace neměla právo si na Venuši vyskakovat. Čí planeta to vůbec byla?

Musí se opravdu spojit s rodiči a dát jim vědět, že má doktorův prsten, i když jim ho nemůže hned dopravit. Bude muset zajít do Intertelu a zeptat se, jestli mají dnes spojení - a vůbec, Charlie by si měl do toho svého doupěte zavést telefon.

Vzpomněl si na jednu známost, které ještě nevyužil: "Sir Isaac". Opravdu se s ním chtěl po přistání spojit, ale ukázalo se, že to nebude lehké. "Sir Isaac" nepřistál v Novém Londýně a Don ani nedokázal zjistit, kde vlastně vystoupil. Asi v CuiCui nebo na Buchananu - je dokonce možné, vzhledem k jeho postavení, že ho Letecká garda někam speciálně vysadila. Mohl být kdekoliv na planetě, kterou pokrývalo víc souše než Zemi.

Samozřejmě že tak důležitou osobu by mělo jít najít -ale to znamenalo začít v Úřadu pro domorodé záležitosti na Vládním ostrově. Nejenže by ho čekal dvouhodinový výlet lodí, ale určitě spousta papírování a byrokracie. Na to dřív neměl čas.

Ale teď by si ho udělat mohl. "Sir Isaac" by ho dokázal protlačit do Vesmírné gardy, ať už tam mají místo nebo ne. Vláda se snažila vyjít drakům všemožně vstříc a získat si jejich náklonnost pro nový režim. Lidé žili na Venuši jen díky tomu, že je draci nechali, a politici to moc dobře věděli.

Trochu ho trápilo, že by využil politické protekce -jsou ale chvíle, kdy nic jiného nezabere.

"Charlie!"

"Jo?"

"Šetři teď trochu lžičkami, musím do města."

Charlie mrzutě zamručel, Don pověsil zástěru a odešel. Isobel nebyla nikde za pultem, a tak Don poslal své jméno dozadu po muži, který měl zrovna službu, a pustili ho za jejím otcem. Když vstoupil, pan Costello vzhlédl od práce: "Jsem rád, že jste přišel, pane Harvey, chtěl jsem s vámi mluvit."

"Poslali jste vzkaz?"

"Ne, chtěl jsem vám vrátit váš dlužní úpis."

"A proč? Co se děje?"

"Nebyl jsem schopen vzkaz odeslat a nevím, kdy to bude možné. Pokud se později ukáže, že to jde, dáte mi ten úpis - nebo peníze, jestli je budete mít."

Don měl nepříjemný pocit, že je zdvořile odmítán.

"Počkat, pane. Pokud tomu rozumím, dnes nastal první den, kdy je možný rádiový kontakt s Marsem. Nebudou zítra lepší podmínky - a ještě lepší pozítří?"

"Ano, teoreticky. Ale i dnes jsou podmínky dobré. Nemáme s Marsem spojení."

"A zítra?"

"Špatně jsem se vyjádřil. Zkoušeli jsme se s Marsem spojit, ale nedostali jsme odpověď. Tak jsme to

ověřili radarem a odezva přišla přesně, jak měla, dva tisíce dvě stě třicet osm sekund, takže to nebyl nějaký radarový duch. Víme tedy, že podmínky pro spojení jsou dostačující a že tam náš signál dosáhl. Tudíž nám neodpovídá stanice Schiaparelli, a proto nemáme spojení."

"Možná mají závadu?"

"Značně nepravděpodobné. Mají zdvojený systém, je totiž velmi důležitý pro astronavigaci. Ne, obávám se, že důvod je zřejmý."

"Ano?"

"Federace zabrala stanici pro vlastní účely. Nebudeme moci komunikovat s Marsem, dokud nás nenechají."

Když Don vycházel, tvářil se stejně zachmuřeně, jak se cítil. Ve dveřích budovy se srazil s Isobel: "Done!"

"Ou - ahoj, babi."

Byla vzrušená, a tak si nevšimla, v jaké je náladě.

"Done, zrovna se vracím z Vládního ostrova. Víš co? Budou zakládat ženský vojenský sbor!"

"Opravdu?"

"Projednávají to teď ve výboru. Už se nemůžu dočkat - jasně že tam budu. Už jsem se i nechala předběžně zapsat."

"Opravdu? No, vlastně se to dalo čekat." Zamyslel se nad tím a dodal: "Zkusil jsem se dnes přihlásit."

Objala ho kolem krku, což zjevně vzbudilo zájem zákazníků v hale. "Done!" Cítil, jak rudne, ale k jeho úlevě ruce zas sundala. "To se od tebe nečekalo, Done. Není to vlastně tvoje válka, když jsi z Marsu."

"No, nevím. Mars vlastně taky není můj domov. A navíc mě nevzali - prý mám počkat, až mě povolají."

"No - stejně jsem na tebe hrdá."

Vracel se do hospody a styděl se, že nenašel odvahu jí sdělit, proč se vlastně snažil přihlásit a proč byl odmítnut. Než tam došel, byl už skoro rozhodnut, že druhý den znovu zajde na odvodní úřad a nechá se zapsat jako pěšák. Řekl si, že ztráta spojení s Marsem vlastně přerušila i jeho poslední pouto se starým životem; je tedy načase, aby se smířil s novým. Lepší jít dobrovolně než se nechat odvést.

Pak se rozhodl, že bude lepší, když zajde na Vládní ostrov a pošle vzkaz "Siru Isaacovi" - nemá smysl zůstat u pozemního vojska, jestli mu jeho přítel dokáže zařídit převelení do Vesmírné gardy. Bylo teď jisté, že nakonec budou muset poslat výpravu na Mars, a on by se do ní mohl zkusit dostat. Však se ještě na Mars dostane!

Načež ho napadlo, že pak vlastně nemá smysl do armády vůbec vstupovat, bude jednodušší, když ho rovnou přidělí do Vesmírné gardy. Počká tedy den nebo dva na odpověď od "Sira Isaaca". Ano, to bude nejrozumnější. Bohužel se na sebe necítil moc hrdý.

Tu noc Federace zaútočila.

Nemělo k tomu samozřejmě dojít. Seržant z rýžového pole měl úplnou pravdu; Federace si nemohla dovolit riskovat vlastní města, aby potrestala vesničany z Venuše. Měl pravdu - ze svého pohledu.

Ale pěstitelé rýže mají jednu logiku a lidé, kteří žijí pro moc, zase druhou. Jejich životy jsou založeny na prchavých předpokladech křehkých jako reputace; nemohli si dovolit ignorovat výzvu jejich moci - Federace si nemohla dovolit nepotrestat drzé kolonisty.

Valkýra, obíhající kolem Venuše, se bez varování proměnila v oblak radioaktivního prachu. Adonis, který se pohyboval po téže oběžné dráze o tisíc kilometrů za ní, to uviděl a nahlásil Hlavnímu velitelství; pak se taky proměnil v kouli ohně.

Dona probudilo z hlubokého unaveného spánku vytí sirén. Posadil se, zatřásl hlavou, aby si ji pročistil, a s rostoucím vzrušením si uvědomil, co je to za zvuk a co znamená. Pak se napomenul, ať neblázní; poslední dobou se hodně mluvilo o cvičném nočním poplachu, takže to muselo být ono - nácvik.

Ale stejně vstal a nahmatl vypínač, jen aby zjistil, že nejde proud. Našel potmě oblečení, nacpal pravou nohu do levé nohavice a zakopl. Přesto byl už prakticky oblečen ve chvíli, kdy se k němu začalo přibližovat blikavé světélko. Byl to Charlie, v jedné ruce svíčku, v druhé svůj oblíbený sekáček, který používal při práci i pro osobní záležitosti.

Kolísavé vytí sirény pokračovalo. "Co se děje, Charlie?" zeptal se Don. "Myslíš, že na nás opravdu

zaútočili?"

"To spíš nějaký pitomec opřel o vypínač."

"Snad. Víš co, zajdu do města a zjistím, co se děje."

"Raději zůstaň."

"Nebudu tam dlouho."

Když vycházel, málem se neprodral hloučkem uhňáků, kteří vyděšeně mečeli a snažili se vecpat dovnitř, aby byli nablízku svému příteli Charliemu. Nakonec se mu to povedlo a vydal se ulicí, doprovázen dvěma uhňáky, kteří se mu snažili vlézt do kapsy.

Noci na Venuši jsou tak tmavé, že se proti tomu ty pozemské zdají jako svítání. Podle všeho elektřina nešla v celém městě; dokud nezahnul do Buchananovy třídy, nemohl si ani spočítat prsty bez toho, aby si na ně sáhl. Na Buchananance občas blikl zapalovač a z několika oken se linulo slabé světlo. Daleko vpředu kdosi držel baterku a Don tam zamířil.

Ulice byla přeplněná, pořád do někoho narážel a slyšel úryvky hovoru:

"—zcela zničeny."

"Je to jen cvičný poplach. Jsem dozorčí, tak to musím vědět."

"Proč vypnuli elektřinu? Jejich detektory najdou reaktor tak jako tak."

"Hej, nedupej mi po noze!"

Někde po cestě ztratil svůj doprovod; v gregariánech musel podobný nával vyvolat extázi a určitě si našli někoho teplejšího k přitulení.

Zastavil se v místě, kde byl dav nejhustší, u kanceláře Times, jediných novin Nového Londýna. Zevnitř plála nouzová světla, takže šlo přečíst zprávy vyvěšené ve výloze. Don začal odshora:

Nejnovější zpráva (neoficiální): Křižník Valkýra zničen dnes v 0:30, hlášeno křižníkem Adonis. Příčina nesdělena.

Místní úřady vylučují možnost útoku, podezření na sabotáž. Podrobnosti očekávány od kapitána Adonisu.

Bermudy (odposlech): Nepokoje v západní Africe označeny za "místní incident" vyvolaný náboženskými agitátory. Místní policie podporovaná jednotkami Federace má situaci pod kontrolou (dle vlastního prohlášení).

Bermudy (odposlech): Zdroje z Ministerstva kolonií naznačují, že se očekává brzké vyřešení Venušského incidentu. Zástupci vzbouřených kolonistů údajně vyjednávají s představiteli Federace někde na Luně v atmosféře oboustranné dobré vůle a porozumění (Pozn: toto bylo neoficiálně popřeno z Vládního ostrova).

Nový Londýn (Hlavní velitelství - oficiální sdělení): Velitel štábu potvrdil poškození Valkýry, ale tvrdí, že hlášení jsou značně přehnaná. Seznam obětí zatím zadržován, dokud nebudou informováni pozůstalí. Úplná zpráva od kapitána Adonisu se čeká každou chvíli.

Nejnovější zpráva (neoficiální) z CuiCui: Radarová stanice zachytila neidentifikované lodě během přistání na severu a severozápadu od města. Místní posádka v pohotovosti. Hlavní velitelství odmítá zprávu komentovat. Další zprávy očekávány.

Don se protlačil dopředu, aby dokázal zprávy přečíst a lépe slyšel, co si lidé povídají.

"Přece by nepřistáli," ozval se anonymní hlas, "to je zastaralé jako útok na bodák. Kdyby opravdu zničili naše lodě - o čemž pochybuji - tak zkrátka zaparkují na oběžné dráze a pošlou nám ultimátum."

"A co kdyby přece jen přistáli?" namítl někdo.

"Nepřistanou. Ta zpráva je čistá propaganda. Jsou mezi námi zrádci."

"To není nic nového."

Za výkladem se objevil stín, někdo vyvěšoval novou zprávu. Don se pomocí loktů protlačil blíž.

Hlavní velitelství (oficiální zpráva): Generální štáb potvrdil, že některé z našich lodí byly napadeny neznámými, nejspíše federačními silami. Situace je proměnlivá, ale nikoli kritická. Vyzýváme všechny občany, aby zůstali ve svých domovech, vyhnuli se panice a šíření divokých fám a plně spolupracovali s

místními úřady. Více podrobností bude zveřejněno později. Opakujeme - zůstaňte doma a spolupracujte.

Nějaký člověk vpředu začal nahlas číst zprávy. Dav tiše naslouchal. Zatímco četl, sirény utichly a rozsvítily se pouliční lampy. Hlas, který si před chvílí stěžoval na zatemnění, se teď zase ozval: "Proč zapínají světla? To je přímo výzva k tomu, aby sem hodili bombu!"

Víc zpráv už se neobjevilo; Don vycouval a rozhodl se zajít do Intertelu, ne že by tam doufal v tuhle dobu najít Isobel, ale možná by se dozvěděl něco nového.

Ještě než tam došel, střetl se s hlídkou vojenské policie, která vyklízela ulici. Poslali ho zpátky a rozpustili dav před kanceláří novin. Když Don odcházel, zůstala před výkladem jen jediná osoba. Byl to drak, jehož oční stopky se vykláněly několika směry a zdálo se, že čte všechny vývěsky najednou. Don se chtěl zastavit a zeptat se, jestli náhodou nezná "Sira Isaaca" a kde by ho našel, ale policista jej popohнал dál. Hlídka se ani nepokusila poslat draka po svých, takže mu nakonec patřila celá ulice.

Charlie byl ještě pořád vzhůru, seděl u stolu a kouřil; před ním ležel jeho sekáček. Don mu řekl o všem, co zjistil.

"Charlie, myslíš, že přistanou?"

Charlie se zvedl, přinesl si ze zásuvky brousek a začal jím jemně přejíždět po ostří sekáčku. "Možná, možná," odpověděl.

"Co myslíš, že bych měl udělat?"

"Jdi spát."

"Nechce se mi. Na co si to brousíš?"

"Tohle je moje hospoda." Zvedl sekáček a vyvážil jej v dlani. "A tohle je moje země." Hodil sekáčkem, ten se dvakrát otočil ve vzduchu a zasekl se do sloupu na druhé straně místnosti.

"Opatrně! Ještě někomu ublížíš!"

"Jdi spát."

"Ale—"

"Jdi se vyspat. Zítra si budeš přát, abys měl co nejvíc naspáno." Otočil se a Don už z něj víc nedostal. Vzdal to a odešel do svého kumbálu; nechtělo se mu spát, ale hodlal si všechno rozmyslet. Lehl si a ještě dlouho slyšel jemné svištění kamene o ocel.

Zase jej probudila siréna; venku už panovalo světlo. Vyšel do hlavní místnosti, Charlie stál u plotny. "Co se děje?"

"Snídaně." Charlie jednou rukou podebral smažené vejce z pánve a položil je na chleba, zatímco druhou rukou už hbitě rozbíjel další vejce do rozpáleného oleje. Přikryl první plátek chleba druhým krajícem a celek podal Donovi.

Don si pořádně ukousl, než zase promluvil. "Díky. Proč zase zapnuli sirény?"

"Bojuje se. Poslouchej."

Odněkud zdálky zazněly tlumené exploze; do toho se zařezávalo mnohem bližší syčení paprsků. Z mlhy začpělo spálené dřevo.

"No teda!" přeskočil Donovi hlas, "oni to fakt udělali!" Pak se automaticky zakousl do chleba, na který už vůbec nemyslel. Charlie něco zamručel.

"Měli bychom odsud vypadnout," navrhl Don.

"Kam bysme šli?"

Na to neuměl odpovědět. Dojedl chleba, zatímco se ještě koukal z okna. Pach kouře zesílil. Najednou se na konci uličky objevil oddíl klusajících vojáků.

"Podívej! Tohle přece nejsou naše uniformy!"

"Jasně že ne."

Skupina se zastavila v ústí ulice; oddělili se od ní tři muži a vyrazili vpřed. U každých dveří se zastavili a zabušili na ně. "Všichni ven! Vstávat a ven, všichni ven!"

Dva doběhli k Jídelně dvou světů a jeden z nich kopl do dveří, které se otevřely.

"Vypadněte! Všechno to tu zapálíme!"

Měl na sobě zelenou kamuflážní uniformu a v ruce Reynoldse, napájeného z baterie na zádech. Rychle se rozhlédl.

"A hele, to je ale náhodička!" Otočil se k druhému vojákov. "Joe, hlídej, ať nás nenačapá poručík." Pak se zase podíval na Charlieho. "Hej ty, žlutásku, umíchej nám tucet vajec. A rychle, máme to tu zapálit."

Dona tenhle vpád překvapil a nevěděl, co dělat nebo říct. S Reynoldsem se nediskutuje. Zdálo se, že Charlie to vidí stejně, protože se obrátil zpátky k plotně a vajíčkům.

Pak se náhle otočil a v ruce držel sekáček. Don téměř nepostřehl, co se stalo - záblesk oceli, zvuk jako z řeznictví a sekáček trčel skoro až po střenku z hrudi vojáka.

Ten ani nevykřikl; zatvářil se překvapeně, pak se na místě sesul do sedu, zbraň pořád svíral v ruce. Teprve když se ocitl na zemi, přepadl dopředu a zbraň mu vypadla.

Až do té chvíle stál druhý voják jako solný sloup, když ale druhova zbraň zazvonila o zem, bylo to pro něj jako signál k akci. Zvedl svého Reynoldse a vypálil Charliemu do obličej. Pak se otočil a namířil na Dona. Ten se najednou díval do hlavně.

Kapitola 11

"Můžeš se vrátit na Zemi..."

Stáli tak jeden dlouhý zadržovaný dech... pak voják sklonil hlaveň a zařval: "Ven! Klusem!"

Don se podíval na zbraň a voják jí pokynul ke dveřím. Don vyšel ven a jeho srdce bouřilo, chtěl zabít toho muže, který zrovna zastřelil Charlieho. Bylo mu úplně jedno, že jeho šéf zahynul zcela v souladu s válečným právem; Don neměl náladu na formality. Proti zbraním se ale cítil jako nahý a musel se podvolit. Jak odcházel, voják se začal ohánět Reynoldsem; Don slyšel syčení, když paprsek zasáhl suché dřevo.

Muž zrovna nešetřil a skoro se zdálo, že budova vybuchla; hořela na tuctu místech, už když Don vycházel ven. Voják vyskočil za ním a popohnal ho št'ouchancem horkou hlavní do zadku: "Padej! Nahoru po ulici."

Don se rozběhl a za chvíli byl na Buchananově třídě.

Ta byla plná lidí, které vojáci v zeleném odháněli do centra. Po obou stranách ulice hořely domy; nájezdníci ničili město, ale dali obyvatelům šanci uniknout. Don se stal součástí bezhlavého stáda a šel, kam jej dav postrkoval.

Po chvíli vyšli z města, ale cesta pokračovala; Don neznal okolí, ale domyslel si z doslechu, kam je vedou - na Východní výspu.

Došli do tábora, který nechala venušská vláda zřídít pro nepřátelské občany. Většina davu se ještě nevzpamatovala ze šoku a bylo jim to jedno. Poblíž Dona nějaká žena bez ustání ječela, její hlas stoupal a klesal jako siréna.

Tábor byl přeplněn na více než desetinásobek kapacity. Nejenže se nevešli do budov, dokonce i venku stáli namačkaní. Stráže je prostě šouply dovnitř a víc se o ně nestaraly. Kolonisté tu postávali nebo bezcílně bloudili, z mlžnaté oblohy se na ně snášel popel z jejich bývalých domovů.

Během pochodu do tábora se Don sebral. Uvnitř se pak snažil najít Isobel Costellovou. Prodíral se davem a hledal, ptal se, prohlížel obličej. Nejednou se mu zdálo, že ji našel, jen aby byl zklamán - nenarazil ani na jejího otce. Několikrát také našel někoho, kdo ji zahlédl, ale rady nikdy k ničemu nevedly. Začal si v duchu představovat, jak jeho impulzivní přítelkyně leží mrtvá v ohni nebo někde na ulici s dírou v hlavě.

Hledání zastavil až ocelový hlas, který se z ampliónů rozlehl celým táborem.

"Pozor! Ticho! Věnujte pozornost následujícím příkazům. Hovoří plukovník Vanistart z Federačních mírových sil jménem vojenského guvernéra Venuše. Všem kolonistům s výjimkou členů vzbouřenecké vlády a důstojníků vzbouřenecké armády byla udělena podmíněčná amnestie. Budete propuštěni, jen co proběhne identifikace. Znovu platí zákony z doby před vzpourou, s výjimkou nařízení, která vyhlásí vojenský guvernér. Pozor, Nouzový výnos číslo jedna: Města Nový Londýn, Buchanan a CuiCui jsou zrušena. Od této chvíle nejsou povolena osídlení o více než tisíce obyvatelích. Shromáždění více než

deseti lidí je možno pouze se svolením místního komisaře. Není dovoleno zakládat vojenské organizace, za vlastnictví zbraně bude trest smrti."

Hlas se odmlčel. "Ale co tedy máme dělat?" ozvalo se za Donem. "Nemáme kam jít, čím se živit—"

Hlas pokračoval a hned na otázku odpověděl.

"Vyhnaným vzbouřencům nebude poskytnuta žádná federační pomoc. Musí být podpořeni těmi kolonisty, kteří nepřišli o střechu nad hlavou. Doporučuje se jim, aby se po propuštění rozptýlili po okolním venkově a našli dočasné útočiště u farmářů nebo v menších vesnicích."

"Tady máš odpověď, Kláro," ozvalo se hořce. "Je jim úplně fuk, jestli přežijeme nebo zkapeme."

"Ale jak máme odejít? Nemáme ani gondolu."

"Asi plavat. Nebo jít po vodě."

Přišli vojáci a po padesátičlenných skupinách je doprovázeli k bráně. Šikovali je, jako když kovbojové shromažďují stádo. Don se protlačil blíž k bráně a doufal, že během propouštění zahlédne Isobel, ale proti své vůli byl odchycen do druhé skupiny. Ukázal svůj průkaz a hned byl v průšvih: jeho jméno se nevyskytovalo na seznamu obyvatel města. Vysvětlil, že přiletěl posledním spojem Nautila.

"Proč jste to neřek' hned?" zavrčel voják, který je kontroloval. Pak vytáhl jiný seznam. "Hannegan... Hardecker... tady. Harvey, Donald J. - Ale! Počkat, je tu značka. Hej, seržante! Tenhle kluk je politicej!"

"Šoupněte ho dovnitř," ozvalo se zrudně.

Dona strčili do strážnice vedle brány mezi tucet dalších vyděšených kolonistů. Téměř okamžitě jej poslali do malé kanceláře vzadu. Tam se vztyčil muž, který by působil vysoce, kdyby nebyl tak tlustý:

"Donald James Harvey?"

"Ano."

Muž k němu popošel a prohlédl si ho, obličej mu šťastně zazářil. "Vítej, chlapče, vítej. To mám ale radost, že tě vidím."

Don se zatvářil zmateně.

"Asi bych se měl představit," pokračoval muž. "Stanley Bankfield k vašim službám. Politický důstojník první třídy z F. B. I., v současnosti zvláštní poradce jeho excelence guvernéra."

Když zaslechl "F. B. I.", Don zat' al svaly. Muž si toho všiml - zdálo se, že si jeho malá, v tuku utopená očka všimají všeho.

"Jen klid, chlapče, klid! Nechci ti ublížit, jsem prostě rád, že tě vidím. Ale musím říct, žes mě docela prohnal - přes půl soustavy. Jednu chvíli už jsem si myslel, žes' to koupil na ubohé Cestě slávy, a ronil jsem skutečné slzy nad tvým skolem. Ano, pane, skutečné slzy. Ale to už je za námi a konec dobrý, všechno dobré. Tak mi to pěkně dej."

"Co?"

"Ale no tak! Víím o tobě všechno - skoro každé slovo, které jsi řekl od dob, co ses začal batolit. Dokonce jsem dal kus cukru tvému ponymu, Lenchovi. Tak to naval."

"Naval co?"

"Prsten, ten prsten!" Bankfield natáhl buclatou dlaň.

"Nevím, o čem mluvíte."

Bankfield pokrčil mohutnými rameny. "Mám na mysli plastický prsten označený iniciálou ,H', který ti dal nebožtík doktor Jefferson. Takže vidíš, že opravdu víím, o čem mluvím; víím, že ten prsten máš - a chci ho. Jeden z našich mužů byl dost hloupý na to, aby tě s ním nechal odejít - taky jsme mu to pěkně vytmavili. A určitě bys nechtěl, aby něco podobného potkalo i mě, tak mi ho dej."

"Tak teď už víím, o jakém prstenu mluvíte, ale nemám ho."

"Cože? A kde tedy je?"

Don rychle přemýšlel. Hned se rozhodl, že nesmí poštvat F. B. I. na Isobel, i kdyby si měl ukousnout jazyk.

"Asi shořel," odpověděl.

Bankfield sklonil hlavu na stranu. "Donalde, chlapče, věřím, že mě zkoušíš tahat za nos, opravdu tomu věřím. Než jsi odpověděl, na kratičkou chvíli jsi zaváhal. Nikdo by si toho nevšiml, jen takový starý skeptik jako já."

"Je to pravda," trval na svém Don. "Nebo si to alespoň myslím. Jeden z těch opičáků, co pro vás pracují, zapálil naši hospodu, když jsem odcházel. Myslím, že shořela a prsten s ní. Ale možná ne."

"Jakou hospodu?" zeptal se pochybovačně Bankfiels.

"Jídelnu dvou světů, na konci Uličky ráje hned vedle Buchananovy třídy."

Bankfield odběhl ke dveřím a vyšťekl několik rozkazů, které zakončil: "Nasad'te tolik mužů, kolik bude třeba, a prosejte každický gram popela. Poklusem!" Pak se s povzdychem otočil zpět. "Nesmíme zanedbat žádnou možnost. Ale teď se vrátíme k příjemnější variantě - že jsi lhal. Proč by sis v hospodě sundával prsten?"

"Kvůli nádobí."

"Nádobí?"

"Pracoval jsem tam za stravu a nocleh, myl jsem nádobí. Nechtěl jsem ho máčet v horké vodě, tak jsem si ho uložil u sebe v pokoji."

Bankfield sevřel rty.

"Hmm... téměř jsi mě přesvědčil. Tvá verze dává smysl. Přesto se oba modleme, aby ses mě snažil převézt. Pokud je to opravdu tak a ty mě dostaneš k tomu prstenu, budu ti nesmírně vděčný. Můžeš se i vrátit na Zemi a to v pohodě a pohodlí. Myslím, že bych ti mohl dokonce přislíbit skromný důchod; máme pro tyto účely fond."

"Obávám se, že nemám moc šancí si ho užít - leda že by ten prsten vyhrabali ve spáleništi."

"Ale ale! V tom případě se asi ani jeden z nás nevrátí na Zem. Ne, pane, v tom případě bych asi měl raději zůstat zde - a strávil bych svůj podzim života tím, že bych ti ten tvůj pořádně znepříjemnil."

Pak se usmál. "Ale to jsem jen žertoval. Určitě ten prsten s tvou pomocí najdeme. A teď mi pěkně řekni, co jsi s ním udělal," pak otcovsky obejmul Dona paži kolem ramen.

Don se ji pokusil setřást, ale zjistil, že to nedokáže. "Mohli bychom rychle přijít na to, jak se věci mají, kdybych tu měl pořádné vybavení," pokračoval Bankfield. "Nebo bych možná mohl zkusit tohle—" jeho ruka náhle sklouzla z Donova ramene k jeho ruce; Bankfield popadl levý malíček a prudce ho ohnul. Don se neovládl a zaúpěl bolestí.

"Omlouvám se! Nemám tyhle metody rád. Vyslychající často v přemíře nadšení poškodí klienta natolik, že už nedojde k vyjevení žádné pravdy. Kdepak, Done. Myslím, že počkáme pár minut, než pošlu vzkaz k medicům — doktor ti právě předepsal pentotal sodný. Budeš pak ochotněji spolupracovat, nemyslíš?" Bankfield znovu odešel ke dveřím. "Služba! Nechtě ho vychladnout. A pošlete dovnitř toho Mathewsona."

Vyvedli ho ze strážnice do ohrady pro vězně. Byl to obdélník zhruba deset krát třicet metrů, delší strana přiléhala k plotu obepínajícímu celý tábor, druhá stála mezi nimi a svobodou. Jediný vstup vedl přes strážnici.

Bylo tu už několik vězňů, většinou civilisté, ale Don zahlédl i pár důstojníků Letecké gardy a Armády, stále ještě v uniformách ale beze zbraní.

Okamžitě přešel očima všechny obličeje, ale Isobel nenašel. Nečekal ji tam, ale stejně cítil zklamání. Jeho čas se krátil; s rostoucí panikou si uvědomil, že už za několik minut ho podrží, stříknou mu do krve drogu - a on se změní v blábolícího pitomečka bez vůle vzdorovat otázkám. Nikdy nepodstoupil výslech pod narkotiky, ale dobře věděl, jak to s lidmi zamává. Ani hluboká posthypnotická sugesce nedokázala ochránit informaci před zkušeným vyšetřovatelem - a něco mu říkalo, že Bankfield je zatraceně zkušený.

Odešel na nejvzdálenější konec ohrady - zcela zbytečně - jako když se vystrašené zvíře stáhne do zadního kouta klece. Stál tam a zíral na vrch plotu něco přes metr nad hlavou. Plot samotný byl pevný a hustý, zadržel by snad všechno kromě draka - ale dalo se po něm lézt. Nad ním se nicméně táhly tři jednotlivé dráty a na tom spodním viselo každé tři metry varování VYSOKÉ NAPĚTÍ s malým červeným obrázkem lebky se zkříženými hnáty.

Don se ohlédl přes rameno. Všudypřítomná mlha byla ještě zahuštěna kouřem z hořícího města a skoro skrývala strážnici. Vítr teď vanul sem a kouř ještě zhoustl; byl si jistý, že ho vidí jen vězni poblíž.

Zkusil zasunout nohu do plotu a zjistil, že jeho boty jsou moc velké, tak je sundal a zkusil to znovu.

"Nedělej to," ozvalo se za ním. Don se ohlédl. Stál tam major z armády, bez čepice, jeden rukáv roztržený a od krve.

"Nezkoušej to," varoval ho. "Na místě tě to zabije. Vím to, dohlížel jsem na instalaci."

Don seskočil na zem. "Nedá se to nějak vypnout?"

"Jistě - zvenčí," usmál se suše důstojník. "O to jsem se postaral. Jeden vypínač je pod zámkem ve strážnici, druhý na rozvodné stanici ve městě. Víc jich není." Zakašlal. "Omluv mě, to ten kouř."

Don se podíval na hořící město. "Rozvodná stanice ve městě?" zopakoval tiše. "To bych rád věděl, jestli..."

"Cože?" major se podíval, kam Don hledí.

"To nevím - nemohu říct. Stanice byla zajištěna proti požáru."

"Harvey!" Ozvalo se zezadu z mlhy. "Donald J. Harvey! Nástup — poklusečím!"

Don jako střela vyšplhal po plotě vzhůru.

Než se dotkl spodního ze tří drátů, zaváhal, pak se o něj rychle otřel hřbetem dlaně. Nic se nestalo - a vzápětí se převrátil přes vrch a padal. Nepřistál nejlépe a zranil si zápěstí, ale vyhrabal se na nohy a uháněl pryč.

Za ním se ozvaly výkřiky; aniž se zastavil, zarískoval pohled přes rameno. Někdo stál na hřebenu plotu. Zrovna když se ohlédl, uslyšel zasyčení paprsku. Postava na plotě sebou trhla a jakoby se scvrkla, trochu jako když se mūra přiblíží k ohni.

Muž zvedl hlavu a ozval se vítězný majorův baryton: "Za Venuši a svobodu!" Pak spadl zpátky do ohrady.

Kapitola 12

Mokrá pustina

Don vyrazil, nevěda, kam běží, a bylo mu to úplně jedno, jen když to bylo pryč. Znovu zaslechl tiché smrtící zasyčení; prudce zahnul doleva a zrychlil, pak zase zakličkoval doprava za nějaké křoví. Pádil, jak nejrychleji uměl, lapal po dechu - a najednou tak tak zabrzdil na břehu kanálu.

Chvilí stál, rozhlížel se a naslouchal. Neviděl nic kromě šedé mlhy a slyšel jen své vlastní bušící srdce.

Vlastně ne - v dáli někdo zakřičel a teď zaslechl i zvuk těžkých bot prodírajících se křovím. Zdálo se mu, že to jde zprava; rozběhl se tedy podél kanálu doleva a přitom pátral po nějaké gondole, prámu, voru, čemkoliv, co by plavalo.

Břeh se stočil doleva a Don si uvědomil, že vede na úzký pruh země, který spojuje Východní výspu s Hlavním ostrovem. Vsadím boty, pomyslel si, že tam bude stát hlídka; dokonce měl pocit, že si tam někoho všiml, když je vedli do tábora.

Zaposlouchal se - pořád ještě byli za ním a teď už i z boku. Před ním se táhl jen břeh vedoucí k jistému zajetí. Na chvíli se jeho obličej zkřivil v agónii bezmoci, pak se najednou uklidnil, rozhodně vešel do vody a vydal se směrem od pevné země.

Na rozdíl od většiny kolonistů uměl plavat. Na Venuši nikdo neplave, protože tam není voda na koupání. Venuše nemá měsíc, který by způsobil příliv a odliv, a sluneční příliv je tak slabý, že vody nepromíchá. Voda tam nikdy nemrzne, nikdy se nepřiblíží k těm kritickým 4°C, při nichž se vody pozemských jezer a řek promísí zdola nahoru a "dýchají". Planeta vlastně nemá žádnou činnou kapalinu; její vody bez hnutí leží - a shromažďují se v nich nečistoty a nechutnosti, rok za rokem, generace za generací, věk za věkem.

Don šel a snažil se nemyslet na tu černou sirnatou lázeň, kterou se brodil. Voda tu byla mělká; břeh se už jen nejasně rýsoval nějakých padesát metrů za ním, ale pořád měl hladinu jen po kolena. Ohlédl se a rozhodl se pokračovat; pokud on nevidí břeh, oni neuvidí jeho. Uvědomil si, že musí být opatrný, aby náhodou nezatočil zpět.

Náhle se dno propadlo asi o půl metru; jak stoupl do prázdna, ztratil rovnováhu a chvíli sebou plácal v bahně. Když se znovu vyškrábal na hranu, byl rád, že si do té slizovité hmoty nenamočil obličej a oči.

Uslyšel výkřik a hned nato zvuk, jako když někdo vylije vodu na rozpálenou plotnu, jen mnohem

silnější. Asi tři metry od něj začal z vody stoupat oblak páry a líně se rozplýval v mlze. Skrčil se a chtěl se schovat, jenže nebylo kam. Znovu se ozvalo volání, které se neslo daleko nad vodou, trochu tlumené mlhou ale pořád srozumitelné: "Tady! Tady! Vlezl do vody!"

A z větší dálky se ozvalo: "Už jdu!"

Don opatrně vykročil, nahmatl nohou, kde je hrana klesající dolů, vyzkoušel to a zjistil, že vlastně dokáže jít dál, namočen až po ramena, ale stále schopen se brodit. Pomalu se vydal kupředu, snažil se nedělat hluk a neztratit křehkou rovnováhu, kdy napůl plaval a napůl stál. Náhle uslyšel syčení paprsku.

Vojákovi na břehu to myslelo, a místo aby slepě střílel do mlhy, klouzal paprskem rovnoběžně s hladinou, snažil se jej držet vodorovně a hýbal jím ze strany na stranu jako hadicí. Don se přikrčil, takže mu nakonec z vody koukal jen obličej.

Paprsek projel jen centimetry nad jeho nosem; slyšel, jak sviští kolem, a cítil zápach ozónu.

Syčení náhle utichlo, místo něj se ozvalo klasické vojácké klení. "Ale seržo—" ohradil se někdo.

"Já ti dám seržu! Potřebujem ho živýho, jasný? Neslyšel jsi rozkaz? Jestli jsi ho zabil, vlastnoručně tě rozporcuju rezavým žabikuchem a tvoje střeva rozvěším po okolí pro výstrahu ostatním. Ne, vlastně mám lepší nápad, předhodím tě Bankfieldovi. Blbečku!"

"Ale seržante, on utíkal přes vodu! Musel jsem ho zastavit."

"Ale seržante, ale seržante - nic jinýho neumíš? Hni sebou! Sežeň člun! Sežeň tepelnej senzor! Sežeň radarovou ohradu! A zavolej na základnu a zeptej se, jestli můžou postrádat vrtulník."

"Kde mám vzít člun?"

"Třeba ho čmajzni! Nesmí utéct. Musíme ho najít stůj co stůj, živýho nebo mrtvýho. A jestli bude mrtvej, tak si radši sám rovnou podřízni krk."

Don chvíli poslouchal a pak se vydal vpřed, či přesněji řečeno směrem od hlasů. Nebyl už schopen rozpoznat směr, viděl jen černou hladinu a šedou stěnu mlhy. Dno šlo chvíli rovně, ale po nějaké době se začalo svažovat. Nakonec se zastavil, poněvadž nebyl schopen jít dál.

Snažil se rozmyslet, jak dál, a vzdoroval návalu paniky. Byl pořád ještě poblíž Hlavního ostrova a mezi ním a břehem ležela jen mlha. Bylo jasné, že s příslušným vybavením - infračerveným detektorem nebo nějakým radarem - ho najdou stejně snadno jako strašáka v pokoseném poli. Bylo jen otázkou času, kdy to seženou.

Má se raději vzdát a dostat se tak z téhle jedovaté břečky? A pak oznámit Bankfieldovi, aby si našel Isobel Costellovou, když mu o ten prsten tak jde? Vrhel se dopředu a vyrazil rychlými tempy; plaval prsa, aby udržel obličej nad vodou.

Nebyl to jeho nejoblíbenější styl a nepomohlo ani, že se snažil držet hlavu co nejvýš. Brzy ho začal bolet krk, pak se bolest rozšířila do ramen a zad. Ztratil pojem o čase, netušil, kolik vlastně uplaval, ale měl pocit, že už ho bolí snad i oči - a přitom se mu pořád zdálo, jako by plaval na místě ve vaně se stěnami z mlhy. Nezdálo se možné, aby člověk uplaval takovou vzdálenost uprostřed souostroví tvořícího Buchananovu provincii, aniž by na něco narazil, i kdyby to měl být jen kopec písku nebo bahna.

Zastavil se a začal šlapat vodu, stěží pohyboval unavenýma rukama a nohama. Měl pocit, že slyší motorový člun, ale nebyl si jistý. V té chvíli už mu to bylo jedno; i zajetí by bylo úlevou. Ale zvuk - či zdání zvuku - zmizely a zase byl utopen v šedé beztvaré pustině.

Ohnul záda, aby se připravil na další etapu plavání, a narazil špičkou na dno. Opatrně hmatl nohou - ano, bylo to dno! Chvíli stál a odpočíval, bradu právě nad vodou, pak začal s průzkumem. Zdálo se, že na jedné straně se dno svažuje - v opačném směru jako by šlo rovně nebo i mírně stoupalo.

Za chvíli už měl ramena nad vodou, ale byl až po kotníky v nějakém slizu na dně. Ohmatával cestu nohama jako slepý, zrak používal jen k udržení rovnováhy, a pomalu tak zkoumal cestu vpřed, vyhledával směr, ve kterém dno stoupalo, a občas se vracel, když nadějný hřeben skončil.

Byl už po pás z vody, když si všiml něčeho tmavého v mlze; vydal se tím směrem a náhle byl zase až po krk ve vodě. Pak dno rychle stouplo a vzápětí vylezl na suchou zem.

Neodvážil se zatím ničeho, kromě toho, že popošel o pár metrů od vody tak, aby mezi ním a břehem byl trs stromů. Když se tak pojistil před objevením ze člunů, měl čas se na sebe podívat. K nohám se mu přisál přes tučt bahenních vší, každá jako dětská pěst. S odporem je ze sebe sloupal, pak si svlékl

šortky i košili a našel pár dalších. Přitom si říkal, že měl vlastně štěstí, že nepotkal něco horšího. Draci měli hodně evolučních příbuzných, asi jako mají lidé gorily, a mnozí z těchto tvorů byli obojživelní - další důvod, proč kolonisté na Venuši neplavou.

Don si s nechutí zase natáhl mokré a špinavé oblečení, posadil se, opřel se o kmen stromu a odpočíval. Po nějaké době znovu uslyšel zvuk motorového člunu, tentokrát už o tom nebylo pochyb. Seděl nehybně, spoléhal na ochranu stromů a doufal, že člun přejede.

Zvuk se přiblížil ke břehu a člun pak jel podél něj směrem k Donově pravé straně. Zrovna když si chtěl ulehčeně vydechnout, motor se zastavil a v nastalém tichu uslyšel hlasy:

"Musíme prozkoumat tuhle hroudu bláta. Vstávej, Kudrnáči - půjdeš ty s Joem."

"Jak ten chlap vypadá, desátníku?"

"To nám kapitán neřekl. Prý je to ještě kluk, asi jako vy. Zkrátka zatkněte všechno, co chodí. Není ozbrojen."

"Kéž bych byl zpátky v Birminghamu."

"Padej!"

A Don taky padal - na druhou stranu, jak nejrychleji a nejtíšeji uměl. Ostrov byl poměrně hustě porostlý a doufal, že taky dost velký - jediná taktika, jaká ho napadla, byla riskantní hra na schovávanou. Uběhl asi sto metrů, když ho k smrti vyděsil pohyb v mlze vpředu; zoufale si uvědomil, že člun mohl vysadit dvě hlídky.

Panika vzápětí zmizela, když zjistil, že to jsou gregariáni. Taky si ho všimli a přiskákali, mečeli na uvítanou a mačkali se na něj.

"Tíše!" zašeptal ostře. "Ještě mě prozradíte!"

Ale uhňákům to bylo jedno; chtěli si hrát. Snažil se je ignorovat a vydal se kupředu, doprovázen celou skupinou, snad pěti přítulnými tvory. Ještě přemýšlel, jak by se vyhnul smrti pro lásku - nebo přinejmenším zajetí pro lásku - když vyšel na mýtinu.

Tam tábořil celý zbytek stáda, víc než dvě sté kusů, od mlád'at, která jej trkala do kolen, po patriarchu s šedou bradkou a blahobytným břichem, který Donovi sahal po ramena. Všichni ho přivítali a chtěli, aby se u nich zdržel.

Tím se zbavil jedné ze svých starostí - bál se totiž, že plaval v kruhu a dostal se zpátky na Hlavní ostrov. Ale tam žili jen poloochočení uhňáci jako ti, co se potulovali kolem hospody; rozhodně tam nebyla žádná stáda.

Najednou ho napadlo, že má možná šanci proměnit neúnavné přátelství těchto dvojnožců ve svou výhodu, místo aby ho prozradilo. Bylo jasné, že ho nenechají na pokoji. I kdyby od stáda odešel, někteří půjdou za ním a budou mečet a frkat, až ho prozradí. Na druhou stranu—

Zamířil doprostřed mýtiny a prodíral se mezi svými novými kamarády. Protlačil se přímo do středu stáda a tam se posadil.

Tři mlád'ata mu okamžitě vlezla do klína; nechal je tam. Dospělci a dospívající se tlačili kolem něj, mečeli a odfrkávali a snažili se mu pocuchat vlasy na hlavě. Nechal je dělat, co chtějí - byl teď obklopen zdí těl. Čas od času se některý z nich prodral ven a šel se napást, ale vždy kolem něj bylo dost uhňáků na to, aby mu zcela zakryli výhled. A teď už jen čekal.

Po nějaké době zaslechl vzrušené mečení od okraje stáda. Na chvíli se bál, že se jeho osobní ochrana nechá svést novější zábavou, ale ti bezprostředně kolem něj se raději rozhodli udržet si svou privilegovanou pozici a ochranná zeď zůstala. Znovu zaslechl hlasy.

"Propána - to je celé stádo těch pitomečků!" A pak: "Hej! Slez ze mě! A nelízej mi obličej!"

"Asi se do tebe zamiloval, Joe," odpověděl Kudrnáčův hlas. "Hele - Držka řek', ať zatkneme všechno, co chodí. Mám mu předvést tohohle?"

"Nech si ty vtipy!" Ozvaly se zvuky zápasu a pak uražené mečení překvapeného a ublíženého uhňáka.

"Co kdybychom jednoho sundali a vzali s sebou," pokračoval Kudrnáč, "prý je to lahůdka."

"Jestli si z toho uděláš safari, Držka tě pošene před starýho. Jdem - čeká nás práce."

Don mohl sledovat jejich cestu kolem stáda, dokonce podle zvuků i poznal, kdy se vojákům podařilo setřást a odkopnout z cesty nejvytrvalejší z jejich obdivovatelů.

Ještě dlouho poté, co odešli, pak seděl se stádem, škrábal pod bradou mládě, které mu usnulo v klíně,

a odpočíval.

Po nějaké době se snesl soumrak a stádo se začalo ukládat na noc. Když nastala tma, všichni kromě hlídek po obvodu mýtiny už leželi. Don byl k smrti unavený a neměl ponětí, co dělat dál, a tak se rozhodl přespát s nimi. Položil si hlavu na něčí měkká sametová záda a sám naopak sloužil za polštář několika mlád'atům.

Chvilí přemýšlel o své situaci, pak začal přemýšlet o jídle a ještě naléhavěji o vodě, nakonec už nemyslel na nic.

Stádo se začalo hýbat a pomalu se probouzelo. Vzduch naplnilo odfrkování a dupání smíchané s protesty mlád'at, která se ještě zcela neprobudila. Don si uvědomil, kde je, a postavil se; nejasně tušil, co se bude dít - stádo se chystalo k migraci. Gregariáni zřídka kdy zůstávali na témže ostrově dva dny v kuse. Spali první polovinu noci a pak se stěhovali těsně před svítáním, kdy byli jejich přirození nepřátelé nejméně aktivní. Brodili se z ostrova na ostrov po hřebenech pod vodou, které znali vůdci stáda - snad instinktivně. Uměli i plavat, ale využívali toho jen zřídka.

Don si pomyslel, že by se jich měl brzy zbavit. Příjemní tvorečkové - ale co je moc, to je moc. Pak si to zase rozmyslel - jestli se uhňáci stěhovali na jiný ostrov, rozhodně to nebude Hlavní ostrov a téměř určitě zamíří opačným směrem. Na tom nemohl prodělat.

Měl trochu pocit, že už blouzní, ale znělo to logicky, a tak počkal, až se stádo pohne, a protlačil se k čelu. Vůdce je vedl asi půl kilometru ostrovem a pak vstoupil do vody. Byla taková tma, že si toho Don nevšiml, dokud se taky nenamočil. Bylo tam jen po kotníky a nikdy ne o moc hlouběji. Don musel klusat a snažil se udržet uvnitř stáda, protože nechtěl riskovat, že ve tmě zapadne do hlubší vody. Doufal, že tohle nebude jedno z těch stěhování, co vyžaduje plavání.

Přišlo svítání a tempo se zvýšilo, Don začínal mít problémy s dechem. V jednu chvíli se starý samec v čele zastavil, začíchal, odfrknul a ostře zatočil; Don mohl jenom hádat, co se stalo, protože ranní mlha byla velmi hustá a vodní hladina vypadá všude stejně. Zvolená cesta byla však mělká a sledovali ji asi kilometr, občas zatočili sem a tam, až nakonec vůdce stáda vylezl na břeh a Don za ním.

Padl na zem, zcela vyčerpán. Starý samec se zastavil, zjevně překvapen, zatímco se kolem nich shromáždilo stádo. Vůdce si odfrkl a vypadal znechuceně, pak se otočil a pokračoval v plnění své povinnosti, musel zavést svůj lid do země zaslíbené. Don se dal dohromady a následoval je. Zrovna vycházeli z pásu stromů, který lemoval břeh, když si všiml plotu po pravé straně. Nejraději by se rozezpíval.

"Nashle, lidičky!" zavolal, "tady vystupuju!"

Zamířil k plotu, zatímco většina stáda pokračovala. Když tam došel, chvíli plácal a odháněl svůj doprovod, dokud se nevrátili ke stádu, a pak se vydal podél pletiva. Dříve či později musím dorazit k bráně, říkal si, a pak už se dostanu k lidem. Bylo mu už jedno, co to bude za lidi; hlavně aby mu dali najíst, nechali ho odpočinout a nevydali ho nájezdníkům.

Mlha byla hustá, a tak mu plot přišel velmi vhod coby průvodce. Klopýtal podél něj, cítil se trochu horečnatě a zmateně, nicméně v dobré náladě.

"Stůj!"

Don se automaticky zastavil, potřásl hlavou a snažil se rozpomenout, kde je.

"Mám tě na mušce," pokračoval hlas. "Ruce nad hlavu a pomalu vykroč dopředu."

Don se zadíval do mlhy, aby něco rozpoznal, a přemýšlel, jestli si troufne zkusit utéct. Ale pak si s pocitem naprosté a konečné porážky uvědomil, že už uběhl, co mohl.

Kapitola 13

Mlhožrouti

"Tak dělej nebo střelím," ozval se zase hlas.

"Už jdu," odpověděl dutě a vykročil s rukama nad hlavou. Po pár krocích uviděl obrys muže; ještě

několik a rozeznal vojáka, který na něj mířil pistolí. Na očích měl infrabrýle, takže vypadal jako nějaká hmyzí příšera z jiné planety.

Voják Dona zastavil pár kroků před sebou a poručil mu, ať se pomalu otočí dokola. Když si zase stáli tvář v tvář, posunul si brýle na čelo a ukázaly se sympatické modré oči.

"Ty teda vypadáš," sklonil zbraň, "co jsi to proboha vyváděl?"

Až tehdy si Don uvědomil, že voják na sobě nemá flekatou zeleň Federace, nýbrž hnědou uniformu armády Venušské republiky.

Vojákův velitel se jmenoval poručík Busby, a když se Don objevil v kuchyni farmy za plotem, snažil se ho vyslechnout; brzy si ale uvědomil, že Don je na to moc vyčerpaný. Tak ho předal farmářově ženě, aby ho nakrmili, vykoupani a poskytli mu první pomoc. Až pozdě odpoledne, již posílněn a s jizvami po bahenních všich natřenými hojivou mastí, jim Don řekl, co se mu přihodilo.

Busby ho vyslechl a přikývl. "Budu ti věřit, hlavně proto, že si neumím představit, že by se špión Federace objevil tam co ty, v takovém oblečení a takovém stavu."

Pak jej podrobně vyzpovídal ohledně toho, co Don viděl v Novém Londýně: kolik tam asi bylo vojáků, jak byli vyzbrojeni a tak. Bohužel se toho moc nedozvěděl. Don mu zkusil odříkat "Nouzový výnos číslo jedna", jak nejlépe se dokázal rozpomenout.

"Slyšeli jsme to z rádia pana Wonga," přikývl Busby a ukázal palcem do kouta. "Udělali to chytře; poučili se u komodora Higginse a udělali to opravdu chytře. Nevybombardovali naše města, jen nám zničili lodě - a pak přistáli a vypálili nás."

"Máme ještě nějaké lodě?"

"Nevím. Pochybují - ale na tom nezáleží."

"Jak to?"

"Protože to udělali až příliš chytře. Nic víc už nám nemohou udělat; odted'ka budou bojovat s mlhou. A my mlhožrouti se tu vyznáme lip."

Nechali Dona odpočívat zbytek dne a následující noc. Poslouchal, o čem si povídají vojáci, a došel k závěru, že Busby není jen nenapravitelný optimista; opravdu to ještě nebylo beznadějně. Situace se samozřejmě nejevila dvakrát růžově; pokud se vědělo, po všech lodích Vesmírné gardy byla veta. Valkýra, Nautilus i Adonis se ocitly na seznamu ztrát a s nimi i komodor Higgins s většinou svých mužů. O Jarním přílivu nebyly žádné zprávy — což vlastně nic neznamenalo; to málo, co se dozvěděl, byly zpola pověsti a zpola oficiální propaganda Federace.

Letecká garda možná některé lodě zachránila a schovala v džungli, ale nebylo jasné, k čemu by teď byly nadzvukové raketové letouny, které mohou startovat jen z pevných katapultů. Co se týče Armády, přinejmenším polovina jí byla zajata nebo zničena na základně na Buchananově ostrově a v menších posádkách. Obyčejné vojáky sice zase propustili, ale jediní dosud svobodní důstojníci byli ti, kteří v době útoku jako poručík Busby plnili mimo základny nějaký úkol. Busbyho jednotka obsluhovala radarovou stanicí kousek od Nového Londýna; zachránil ji tím, že teď už zbytečnou stanicí opustil.

Civilní vláda vznikající republiky samozřejmě rovněž vzala za své, téměř všichni její činovníci byli zajati. Stejně tak bylo mimo provoz i velitelství, které padlo do zajetí hned prvním útokem. To u Dona vyvolalo velký údiv - Busby se totiž nechoval, jako by všichni jeho nadřízení zmizeli; dál se tvářil, že je velitelem jednotky, jež je součástí fungující armádní organizace, a znal svůj úkol i postavení. Mezi jeho muži byl rozhodně znát esprit de corps, očekávali měsíce či dokonce roky partyzánské války, napadání a zneklidňování federačních sil, ale zdálo se, že všichni také čekají konečné vítězství.

Jak řekl jeden z nich Donovi: "Nemůžou nás chytit. My tyhle bažiny známe a oni ne. Nedostanou se ani dvacet kilometrů od města, i kdyby měli na člunech radary a navigační přístroje. A v noci my proklouzneme k nim, podříznem jim krky a zase se odporoučíme, právě včas na snídani. Nedostanou odsud ani tunu jaderného paliva, ani gram léčiv. Budou za všechno platit tak draze, až je to nakonec omrzí a odejdou domů."

"Budou mít plné zuby boje s mlhou, jak říká poručík Busby," přikývl Don. "Busby?"

"Co? No, to je přece váš velitel, poručík Busby."

"On se tak jmenuje? To mi uniklo." Don se zatvářil zmateně a muž vysvětlil: "Jsem tu jenom od rána, ne?"

Pustili mě spolu s ostatními vojedy ze základny, ploužil jsem se domů a cítil se jako po výprasku. Zastavil jsem se tu, abych sehnal trochu jídla od Wonga, a našel jsem tu poručíka - Busby jsi říkal? - s rozjetou akcí. Vzal mě zpátky do služby a začlenil ke své jednotce. Hned se mi lip dýchalo! Máš oheň?"

Než šel toho večera spát - spolu s dvěma tucty vojáků ve stodole pana Wonga - Don zjistil, že většina jich vlastně nepatří do původní Busbyho jednotky, která se skládala z pěti mužů, samých elektroniků. Zbytek byli štvanci, kteří teď utvořili partyzánskou četku. Málokdo z nich měl zatím vlastní zbraň, ale nedostatečnou výzbroj vynahrazovali zvýšenou morálkou.

Než usnul, Don se rozhodl. Přemýšlel, že by rovnou zašel za poručíkem, ale pak si řekl, že by ho tak pozdě v noci neměl vyrušovat. Když se ráno vzbudil, vojáci byli pryč. Vyběhl ven, našel paní Wongovou, jak krmí kuřata, a ta ho poslala ke břehu. Tam Busby dohlížel na nalodování své jednotky. Don k němu přiběhl: "Poručíku! Mohu si s vámi promluvit?"

"Mám naspěch," odvrátil se Busby.

"Jen na chvíli, prosím."

"Tak povídej."

"Chci se jen zeptat - kde se můžu přihlásit?"

Busby se zamračil. Don si pospíšil s vysvětlením, že se zrovna chtěl přihlásit do armády, když přišel útok.

"Kdyby ses chtěl opravdu přihlásit, pak bys to udělal už předtím. A stejně, podle toho, cos vyprávěl, jsi většinu života prožil na Zemi. Nejsi jedním z nás."

"Ale jsem!"

"A já si myslím, že jsi kluk, kterému popletly hlavu romantické myšlenky na slávu. Vždyť ani nejsi dost starý na to, abys mohl jít k volbám."

"Jsem dost starý na to, abych mohl bojovat."

"Co umíš?"

"No, ehm, dost dobře střílím, teda alespoň z pistole."

"Co ještě?"

Don rychle přemýšlel; nenapadlo ho, že voják by potřeboval něco navíc kromě ochoty jít do toho. Ježdění na koni? To tady bylo k ničemu.

"Jo, taky umím pravdivou řeč' - docela dobře."

"To by se hodilo - potřebujeme lidi, kteří se domluví s draky. Co ještě?"

Don se chtěl zmínit, že dokázal uniknout divočinou -ale to už poručík věděl; vzal to jako důkaz, že přes svůj pomíchaný původ je Don opravdu mlhožrout. Měl taky pocit, že Busbyho moc nezajímá, co se naučil ve škole na ranči.

"No, taky umývám nádoby."

Busby si dovilil letný úsměv. "Tak to je rozhodně něco, co správný voják potřebuje. Přesto si nejsem jist, že jsi na to stavěný, Harvey. Tohle nebudou žádné přehlídky a cvičení. Budeme se živit tím, co najdeme, a svůj žold asi neuvidíme. Takže budeme hladovět, žít ve špině, pořád v pohybu; jestli někoho zajmou, bude popraven jako zrádce."

"Je mi to jasné, pane, takhle nějak jsem si to včera večer sesumíroval."

"A přesto chceš do toho?"

"Ano, pane."

"Zdvihni pravou ruku."

Don tak učinil a Busby začal předříkávat: "Přisaháš na svou čest, že budeš dodržovat a bránit ústavu Venušské republiky proti všem nepřátelům, vnitřním i vnějším; a že budeš věrně sloužit armádě republiky po dobu této nouzové situace, pokud nebudeš dříve uvolněn odpovědným orgánem; a že budeš poslouchat rozkazy nadřízených, které jsou v souladu se zákony?"

Don se zhluboka nadechl: "Přisahám."

"Velmi dobře, vojine - a teď do člunu."

"Ano, pane!"

Přišlo pak mnoho okamžiků, kdy Don litoval, že se přihlásil - ale tak to bylo s každým, kdo kdy

dobrovolně narukoval do armády. Většinu času byl docela spokojený, i když by to upřímně popřel - dosáhl už totiž značného mistrovství v tom nejrozšířenějším koníčku mezi vojáky: nadávání na válku, počasí, jídlo, bláto a hloupost velení. Tato prastará, všeobecně rozšířená a neškodná forma umění dokáže zkušenému vojákově nahradit zábavu, odpočinek a občas dokonce i jídlo.

Také se naučil partyzánskému životu - proniknout beze zvuku, kam potřebuje, tiše udeřit, pak se zase vytratit do tmy a mlhy, než vyhlásí poplach. Ti, kteří se to naučili, přežili; ti ostatní ne. Don přežil. Naučil se i další věci: usnout na deset minut, když se naskytne příležitost, probudit se okamžitě a potichu při sebemenším dotyku nebo zvuku, obejít se noc bez spánku, nebo i dvě a občas tři. V koutcích rtů se mu vytvořily vrásky, na které byl moc mladý, a levé předloktí mu zdobila bílá svaštělá jizva.

S Busbym dlouho nezustal, přeložili ho do rotý pěchoty operující na gondolách mezi CuiCui a Novým Londýnem. Říkali si hrdě "Marstenovi piráti"; jeho zařadili jako rotního tlumočnicka "pravdivé řeči".

Většina kolonistů dokázala zahvízdat pár frází - nebo alespoň porozumět natolik, aby dokázali prodat a koupit - ale jen málo z nich umělo plyně hovořit. Don sice strávil dlouhá léta na Zemi bez možnosti opakování, ale naučil se tomu jako dítě a učil ho drak, kterého úkol zaujal a dost se mu věnoval. Jeho rodiče hvízdali stejně dobře a stejně často jako hovořili anglicky, takže Don "pravdivou řeč" používal až do svých jedenácti let denně doma.

Draci byli pro odboj velmi užiteční. I když se sami nepovažovali za bojující stranu, jejich sympatie stály na straně kolonistů - přesněji řečeno, neměli rádi vojáky Federace. Kolonisté se dokázali na Venuši usadit díky domluvě s draky - což byla osvětlená politika vlastního zájmu iniciovaná samotným Cyrem Buchananem. Žádný člověk, který se narodil na Venuši, ani na chvíli nepochyboval, že draci jsou další civilizovanou rasou, stejně inteligentní, bohatou a pokročilou jako lidé. Většina vojáků Federace ale byla na planetě nováčky a draci pro ně byli jen ošklivé, nemyté potvory neschopné promluvit, které se vytahovaly a chtěly privilegia, na něž zvířata nemají nárok.

Tenhle přístup byl zcela podvědomý a žádný rozkaz, který obdrželi, žádné tresty, jež byly uvaleny, na tom nemohly nic změnit. Bylo to silnější a více pudové než kdy jaké analogické pozemské pocity - bílí proti černým, křesťané proti židům, Římané proti barbarům a mnoho dalších. Ani důstojníci, kteří tyto rozkazy vydávali, to nedokázali správně vnímat, neboť se nenarodili na Venuši. Dokonce ani hlavní politický poradce guvernéra, jinak prohnáný a schopný Stanley Bankfield, nakonec nepochopil, že se drakům nezavděčí, když je bude, obrazně řečeno, drbat na hlavě a šišlat na ně jako na děti.

Hned v den útoku se staly dva vážné incidenty, které udaly tón budoucnosti. Jeden drak v Novém Londýně -shodou okolností ten, kterého Don viděl číst zprávy - byl vážně zraněn plamenometem; přitom to byl tichý partner v místní bance a pronajímal množství bohatých dolů s thoriem. Co horšího, v CuiCui draka dokonce zabili — a to raketou, protože měl náhodou zrovna otevřenou tlamu. A tenhle drak byl po vedlejší větvi příbuzný s potomky Prvního vejce.

Není zrovna dobrý nápad znepřátelit si tvory, z nichž každý je fyzický ekvivalent řekněme tří nosorožců nebo středního tanku. Nestali se nicméně válčící stranou, neboť pro pozemský pojem války neměla jejich kultura termín. Dosahovali svých cílů jinými prostředky.

Když se v rámci svých povinností setkal s draky, Don se někdy ptal, zda dotyčný příslušník dračího lidu nezná "Sira Isaaca" - samozřejmě vždy pískal jeho pravé jméno. Zjistil, že i ti, kteří se s ním neznali osobně, o něm alespoň slyšeli; zjistil také, že jeho známost se "Sirem Isaacem" zvyšuje jeho vlastní prestiž. Nepokoušel se ale o poslání vzkazu; nebyl k tomu už žádný důvod - nemělo smysl snažit se dostat do Vesmírné gardy, která už neexistovala.

Snažil se ale znovu a znovu zjistit, co se stalo s Isobel Costellovou - od uprchlíků, od draků, od stále početnějších lidí z odboje, kteří se dokázali hravě prosmýknout z jedné strany na druhou. Nikdy ji ale nenašel. Jednou zaslechl, že je v zajateckém táboře na Východní výspě; jindy zase, že byla s otcem deportována na Zemi - ale ani jednu z těch pověstí se mu nepovedlo potvrdit. Jeho vlastní nepříjemné podezření bylo, že zahynula při prvním útoku Federace.

Rmoutil se nad Isobel samotnou - ne nad prstenem, který si u ní schoval. Pokusil se uhádnout, co na tom prstenu asi bylo, že ho kvůli němu honili z planety na planetu. Nic ale nevymyslel, a tak došel k závěru, že přes všechnu svoji nafoukanost se Bankfield spletl; ve skutečnosti šlo o ten balící papír, ale F. B. I. nebyla dost chytrá na to, aby ho našla. Pak na to přestal myslet; prsten byl pryč a tím to haslo.

Co se týče jeho rodičů a Marsu - jednoho dne se tam určitě dostane. Jednoho dne, až bude po válce a znovu se rozletí loď - proč by si s tím ale mezitím měl lámat hlavu?

Jeho rota teď byla rozhozena po čtyřech ostrovech na jiho-jihovýchod od Nového Londýna; trčeli tam už tři dny, asi nejdéle, co zůstali na jednom místě. Don byl jako součást velení umístěn na stejném ostrově jako kapitán Marsten a zrovna odpočíval na visutém lůžku, které si zavěsil mezi dva stromy.

Tam ho našla rotní spojka a probudila - stála přitom opatrně opodál a zatřásla jedním ze závěsných provazů. Don okamžitě procitl a v ruce se mu objevil nůž.

"Klídek," zchladil ho voják, "starý tě chce vidět."

Don vyjádřil jen teoretický a velmi nevděčný návrh, co si kapitán může, a tiše se postavil na zem. Sroloval lůžko a zastrčil ho do kapsy - vážilo jen asi deset deka a federační vládu stálo nemalé peníze. Don si na něj dával dobrý pozor; jeho předchozí majitel si pozor nedával a teď už lůžko nepotřeboval. Don ještě posbíral své zbraně a vykročil.

Velitel rotě seděl u přenosného stolku pod střechou z větví. Don se nahlásil a čekal. Po chvíli Marsten vzhlédl: "Mám pro tebe speciální práci, Harvey. Vyrazíš okamžitě."

"Změna plánu?"

"Ne, nejedeš s námi dnes v noci na přepad. Nějaký pohlavár mezi draky potřebuje tlumočníka. Máš to být ty. A to hned."

Don se zamyslel. "Krucí, kapitáne, já se tak těšil na dnešní noc. Odjedu zítra - jím to vadit nebude, oni jsou trpěliví."

"To by stačilo, voják. Napíšu ti dovolenku; podle zprávy z velení to vypadá, že možná budeš dlouho pryč."

"Jestli tam jdu na rozkaz, pak to není dovolená, ale převelení."

"Harvey, ty ses narodil právníkem."

"Ano, pane."

"Odevzdej zbraně a sundej si označení; první část cesty poputuješ jako farmářský pomocník. Nástroje si vyzvedneš ve skladu a Larsen tě odveze. To je vše."

"Ano, pane." Jak se Don otáčel, dodal: "Dobrý lov dnes večer, kapitáne."

"Díky, Done," poprvé se usmál Marsten.

První část cesty se plavili kanály tak úzkými a zakroucenými, že ani elektronické vyhledávací zařízení by nevidělo dál než pouhé oko. Don většinu prospal s pytlím kukuřice pod hlavou. Nepřemýšlel nad tím, co ho čekalo - důstojník, pro kterého má překládat, na něj bude určitě čekat a všechno mu řekne.

Druhého dne po poledni se přiblížili k Velkému jižnímu moři a Don přestoupil na bláznivý povoz, což bylo označení týkající se jak lodí, tak i posádky. Šlo o plochý talíř asi pět metrů v průměru, poháněný tryskou a s osádkou dvou extrovertů, kteří se nebáli lidí ani bahna. Nástavbu pokrýval nízký kužel z vyleštěného plechu, který měl odrážet vlny povrchového radaru vzhůru. Nechránilo to loď proti radaru shora - ale oni stejně nejvíc spoléhali na rychlost.

Don si lehl na dno, chytil se madel a brzy toužebně vzpomínal na výhody letu raketou, zatímco bláznivý povoz poskakoval po hladině moře. Tři sta kilometrů zvládli za necelé dvě hodiny, pak člun zpomalil a doklouzal ke břehu.

"Konečná, vystupovat," zavolal kapitán. "Připravte si zavazadlové lístky. Ženy a děti mají vyhrazeno schodiště uprostřed." Pak zvedli protiradarový kryt.

Don se roztřeseně postavil. "Kde to jsme?"

"Drakovil nad Bahnem. Táhle čeká uvítací výbor. Pozor na schod, pane."

Don se zadíval do mlhy. Zdálo se, že na břehu stojí několik draků. Překročil bort lodi a hned zapadl do bahna až nad boty, pak se dobrodil na pevnou zem. Na bláznivém povozu okamžitě spustili kryt a vyrazili ohromnou rychlostí pryč.

"Mohli mi aspoň zamávat," zamručel Don a otočil se zpět k drakům. Byl trochu zmaten, protože tam neviděl žádné lidi a neměl žádné rozkazy. Napadlo ho, jestli ten důstojník, kterého očekával, že tam najde, neměl cestou problémy.

Bylo tam sedm draků, kteří teď vykročili k němu. Prohlédl si je a zapískal zdvořile na pozdrav, zatímco rozjímal nad tím, jak stejně všichni draci vypadají. Pak se ten uprostřed ozval hlasem, který přiváděl na

mysl čistokrevnou britskou aristokracii:

"Donalde, drahý chlapče! Jaké štěstí pociťuji nad tím, že tě zase vidím! Kruci!"

Kapitola 14

"Tak mi to dej."

Don polkl, chvíli zíral a pak skoro zapomněl na správné vychování. "Sire Isaacu! Sire Isaacu!" klopýtal k drakovi.

Není zrovna praktické snažit se drakovi potřást pravicí, políbit jej nebo obejmout. Don se spokojil s tím, že Siru Isaacovi bušil pěstí do obrněného boku, zatímco se snažil trochu sebrat. Roztřásl jej dlouho potlačované emoce, až mu zamlžily zrak i hlas. Veneřan trpělivě vyčkal, nakonec začal:

"Donalde, mohu-li mít tu čest představit ti svou rodinu—"

Don se sebral, pročistil si krk a navlhlil pšťalku. Ostatní draci neměli hlasery; bylo dost možné, že ani nerozuměli anglicky.

"Necht' všichni skončí krásnou smrtí."

"Děkujeme ti."

Byla to dcera, syn, vnučka, vnuk, pravnučka, pravnuk - započítáme-li i Sira Isaaca, bylo to přivítání čtyřmi generacemi, jen o jednu méně než vrchol dračího protokolu; Don byl unesen. Věděl, že k němu Sir Isaac cítí náklonnost, ale usoudil, že takováhle pocta musí být kvůli jeho rodičům.

"Můj otec a moje matka vám děkují za laskavost, kterou jste prokázali jejich vejci."

"Jaké je první vejce, takové je i poslední. Jsme velmi rádi, že tě tady máme, Donalde."

Kdyby byl návštěvníkem drak, čekala by jej pohodlně pomalá chůze k rodinnému sídlu v doprovodu členů rodiny. Dračí procházka ale pro člověka znamenala klus. Sir Isaac se zastavil:

"Jak by se ti líbilo si zapůjčiti mé nohy, drahý chlapče? Ještě je to značně daleko."

"Já tam dojdu!"

"Prosím — bude to pro mě čest."

"No..."

"Hup nahoru! Pokud si tedy tu frázi dobře pamatuji."

Don se vyšplhal na hřbet a usadil se hned za posledním párem očí; ty se otočily a ujistily se, že je vše v pořádku. Don zjistil, že Sir Isaac si nechal prozíravě přinýtovat dvě madla na krční pancíř.

"Připraven?"

"Ano."

Drak se znovu postavil a vykročili; Don se cítil jako Tůmé, Miláček slonů.

Šli docela frekventovanou dračí stezkou, která byla tak stará, že nebylo jasné, zda šlo o zázrak stavebního umění nebo o přírodní úkaz. Asi dva kilometry vedla podél břehu a potkávali draky na cestě do práce na jejich mokřých polích; pak stezka odbočila do vnitrozemí. Po nějaké době uhnuli z cesty do tunelu. Tohle bylo rozhodně umělé; šlo o jednu z těch podlah, které tiše a rychle kloužou směrem, kterým po nich někdo jde (pokud tedy chodec váží tolik co drak); Don neměl představu, o kolik se dračí poklus urychlil, ani kolik urazili, ale byl si jist, že se pohybovali opravdu rychle.

Nakonec došli do ohromné haly, velké i z dračího pohledu; pohyblivá podlaha se tam nepostřehnutelně nořila do podlahy místnosti a zastavila se. Zde čekal zbytek kmene, zastupován na prvním setkání oněmi sedmi draky. Od Dona se ale nečekalo, že si bude namáhat mozek komplimenty, protože zcela v souladu s etiketou jej okamžitě odvedli do jeho vlastní komnaty, aby si mohl odpočinout a dát se do pořádku.

Podle dračích měřítek byl jeho pokoj útulný, ale Donovi samozřejmě připadal ohromný. Hloubka válečího koryta uprostřed místnosti nepřesahovala dva metry jen u vstupní rampy a měl tam dost místa na několik temp - což si hned s velkým potěšením vyzkoušel. Voda byla tak čistá, jak špinavé bylo moře, které zrovna překročil, také teplota byla ideální; pokud mohl posoudit, musela se pohybovat zhruba

kolem teploty lidského těla.

Otočil se na záda a chvíli se vznášel ve vodě, pohled upřený na umělou mlhu zakrývajícím vzdálený strop. Tomu říkám život, pomyslel si. Tohle byla nejlepší koupel od... no, od lázně v Hiltonu v Novém Chicagu, jak dávno to vlastně bylo? Náhle si s nostalgickou bolestí uvědomil, že jeho spolužáci už všichni dávno odmaturovali.

Ale i ten luxus ho časem unavil, a tak vylezl ven.

Pak si v nádrži vypral šaty, jak nejlépe dokázal, zatímco toužil po prášku na praní nebo alespoň šedém domácím mýdle používaném na farmách. Bosý začal brousit kolem a přemýšlel, nač by šaty pověsil. Když došel k "malému" odpočinkovému pokoji, zarazil se.

Čekala tam večeře. Někdo pro něj připravil stůl, kompletní včetně ubrousků - i když to byl karetní stůl s nápisem "Velké peřeje" po straně. Stejný nápis byl vyražen i zespoda na židli; Dona napadlo se podívat.

Uspořádání stolu bylo zcela v souladu s lidskými zvyklostmi. Pravda, polévka byla v šálku a talíř plný kávy, ale Don neměl náladu se zabírat detaily - obojí bylo horké. Horká byla i topinka z kynutého těsta a míchaná vajíčka - určitě domácí.

Rozprostřel své mokré šaty na teplou vykachlíčkovanou podlahu, rychle je uhladil, zasedl a pustil se do jídla.

"Máte pravdu, kapitáne," zamumlal pro sebe, "nikdy jsme se neměli tak dobře."

V jiném výklenku téže místnosti byla pěnová matrace; Don ani nemusel hledat popisku, aby věděl, že je to pozemská vojenská matrace pro důstojníky. Chyběla postel a příkrývka, ale nebylo jich třeba. Věděl, že nebude vyrušován a ani se od něj nečeká, že se objeví v rodině, dokud mu to nebude po chuti, a tak se v pohodě rozvalil na lůžku. Uvědomil si teď, jak je unavený, a měl hodně věcí k rozmyšlení.

Znovuobjevení Sira Isaaca vyneslo na povrch dávno pohřbené vzpomínky. Rozpomněl se na školu; kdepak je asi jeho spolubydlicí. Nechal se naverbovat - pro druhou stranu? Doufal že ne, ale v duchu věděl, že Jack do armády vstoupil. Každý dělal, co považoval za nutné - ze svého pohledu. Jack nebyl jeho nepřítelem, nemohl být. Doufal, že je nějaká šílená náhoda nesvede tvář v tvář.

Jestlipak se na něj ještě Lench pamatuje?

A pak zase viděl, jak se Charlieho obličej náhle rozletěl na kusy, a opět přitom pocítil ten starý hněv. No, však jim za Charlieho odplatil i s úroky. Chvíli se taky rmoutil pro Isobel.

Nakonec zapřemýšlel nad rozkazem až z vrchního velení, který jej poslal za Sirem Isaacem. Opravdu tu čekala nějaká vojenská práce? Nebo prostě Sir Isaac zjistil, kde je, a poslal pro něj? To se zdálo pravděpodobnější. Vzhledem k tomu, jak byli draci pro vojenské operace důležití, Vrchní velitelství by i jen přání prince z Vejce považovalo za vojenskou nutnost.

Poškrábal se na jizvě na levé paži a usnul.

Snídaně byla stejně uspokojujivá jako večeře. Také se vyřešila záhada jejich objevení v místnosti, protože viděl, jak stolek dovnitř vnáší mladá dračice - že je mladá, poznal Don podle toho, že její zadní pár očí zatím jen rašil jako pupence z kůže na hlavě; určitě za sebou neměla víc než venušské století. Don zapískal své díky; ona zdvořile odpověděla a odešla.

Dona napadlo, jestli Sir Isaac nezaměstnává lidské sluhy - protože draci zkrátka nevařili. Dávali přednost čerstvé stravě, nejlépe i s trochou bláta ode dna, dodávalo to ten správný šmak. Dovedl si tak ještě představit, jak drak vyzbrojen stopkami vaří vejce, protože u toho byl čas přesně stanoven, ale nic složitějšího by určitě nezvládl. Lidská kuchyně je esoterické a rasově podmíněné umění.

Tyto úvahy mu ovšem nezabránilly v tom, aby si na snídani nepochutnal.

Po jídle si zvedl sebevědomí čistým oblečením v relativně rozumném stavu a začal sbírat síly k seznamování s početnou rodinou Sira Isaaca. I když už si zvykl na svou roli překladatele "pravdivé řeči", byl teď nervózní při představě, že bude hrát hlavní a ještě improvizovanou roli v komplikovaném ceremonálu. Doufal, že se s tím vypořádá způsobem, který neuvrhne hanbu na jeho rodiče a neuvede do rozpaků jeho hostitele.

Neměl zrcadlo, a tak se jen nahrubo oholil; zrovna když se chystal vyjít ven, někdo ho zavolal. To ho překvapilo; věděl totiž, že jako nový host rodiny nesmí být vyrušen, i kdyby se u sebe v pokoji rozhodl

zůstat týden, měsíc, nebo třeba navždy.

Dovnitř se vevalil Sir Isaac.

"Drahý chlapče, odpustíš spěchajícímu starci, že s tebou jedná stejně neformálně jako obvykle zachází se svými dětmi?"

"No... samozřejmě, Sire Isaacu." Don byl ještě pořád zmaten. Pokud byl Sir Isaac drak, který spěchal, pak byl první v dějinách.

"Pokud ses již občerstvil, tak mne prosím následuj."

Což Don učinil a uvědomil si, že ho asi nějak pozorovali; jinak se nedal skvěle načasovaný příchod Sira Isaaca vysvětlit. Starý drak ho vyvedl z jeho pokojů, prošli chodbou a skončili v místnosti, kterou by draci považovali za útulnou, protože neměla napříč ani třicet metrů.

Tohle bude asi studovna Sira Isaaca, pomyslel si Don, když uviděl zdi plné polic s knižními svitky a otočný stůl ve výši drakových chapadel. Na jedné zdi nad policemi bylo něco, co Don odhadl jako nástěnnou malbu, ale celek sestával z barevných skvrn bez jakéhokoliv ladu a skladu; napomohly tomu tři barvy infračerveného spektra, které draci ještě vnímají, ale lidé už ne. Pak ho napadlo, že ten obraz vlastně ani nemusí opravdu nic představovat; vždyť i spousta lidského umění nemělo konkrétní význam.

Co ho ale zaujalo nejvíce, v místnosti nebylo jedno nýbrž dvě lidská křesla.

Sir Isaac ho vyzval, aby se posadil. Don tak zjistil, že jde o ten nejkvalitnější mechanický nábytek, který si odměřil jeho tvary a automaticky se přizpůsobil. Hned také zjistil, na koho čeká druhé křeslo - vešel totiž muž kolem padesátky, štíhlý s vypracovaným břichem a s řídkou svatozáří bílých vlasů kolem lysiny. Pohyboval se spoře a úsečně a vyvolával dojem, že je zvyklý, že jeho rozkazů je vždy uposlechnuto.

"Bréjitro, pánové." Pak se otočil k Donovi. "A ty jsi Don Harvey. Jmenuji se Phipps - Montgomery Phipps."

Řekl to tónem, jako by tím bylo všechno jasné.

"Vyrosl jsi. Když jsme se viděli naposledy, musel jsem ti naplácat, protože jsi mě kousl do palce."

Dona mužovo chování odpuzovalo. Musel to být nějaký známý jeho rodičů z doby, kdy byl ještě hodně malý, ale nemohl si vzpomenout.

"Měl jsem k tomu kousnutí důvod?" zeptal se.

"Cože?" Muž se náhle rozesmál. "To bude asi záležet na úhlu pohledu. Ale jsme si kvit, naplácal jsem ti za to. Přijde i Malath?" otočil se k Siru Isaacovi.

"Řekl mi, že se pokusí. Měl by tu být během chvilky."

Phipps se svalil do křesla a začal bubnovat na jeho opěrky. "Pak tedy musíme počkat, i když nechápu, proč je jeho přítomnost nutná. Měli jsme se setkat včera v noci - už tak máme příliš velké zpoždění."

"Včera v noci?" Siru Isaacovi se podařilo z hlaseru vyloudit šokovaný tón. "Sotva náš host dorazil?"

"Nic jsem neřek', " pokrčil rameny Phipps. "Chutnala ti večeře?" otočil se zase k Donovi.

"Byla velmi dobrá."

"Vařila ji moje žena. Teď má zrovna práci v laboratoři, ale potkáš ji později. Je špičkový chemik - v kuchyni i v labu."

"Rád bych jí poděkoval," poznamenal Don upřímně. "Mimochodem, řekl jste v laboratoři?"

"Cože? Oh, ano - skvělá laboratoř. Později ji uvidíš. Jsou tu nejlepší talenty z Venuše. Pro Federaci ztráta, pro nás zisk."

Donovi se do hlavy drala spousta otázek, ale hned se zase vykouřily; do místnosti totiž cosi vjelo. Málem mu vypadly oči z důlků, když uviděl, že je to "perambulák" - autonomní jednotka osobního životního prostředí, bez které Mart'an nedokáže přežít ani na Zemi, ani na Venuši. Vozík k nim přijel a zařadil se do kruhu; postava uvnitř se za pomoci mechanických posilovačů napřímila, pokusila se trochu rozprostřít svá pseudokřídla a promluvila tichým, tenkým hlasem zesíleným aparaturou: "Zdraví vás Malath da Thon, přátelé."

"Malathe, měl bys být zpátky v nádrži, takhle se zabiješ," postavil se Phipps.

"Budu žít tak dlouho, jak je nutné."

"Tady je ten Harveyho kluk. Vypadá trochu jako jeho táta, ne?"

Sir Isaac byl šokován takovou neformálností a vmísil se do hovoru, aby všechny řádně představil. Don se rychle snažil rozpomenout na něco z vznešené mart'anštiny, pak to vzdal a spokojil se s "Rád vás

poznávám, pane."

"Je mi ctí, pane," odpověděl unavený hlas. "Vysoký otec vrhá dlouhý stín."

Don přemýšlel, jak odpovědět, ale zatím ho jen napadlo, že uvolněné mravy uhňáků mají něco do sebe.

"No, dejme se do práce, než se Malath unaví k smrti," vložil se Phipps. "Sire Isaacu?"

"Dobrá. Donalde, ty víš, že jsi v mém domě kdykoliv vítán."

"Ehm... děkuji, Sire Isaacu."

"Pamatuješ, že jsem tě pozval, když jsem o tobě ještě nevěděl nic kromě tvého dobrého původu a chrabrého ducha?"

"Ano, pane. Chtěl jste, abych vás vyhledám. Zkoušel jsem to, opravdu - ale nevěděl jsem, kde jste přistál. Zrovna jsem se chystal zahájit pátrání, když přistáli zelení. Omlouvám se." Don se cítil nepříjemně, protože věděl, že to odkládal do chvíle, kdy sám něco chtěl.

"Já jsem se zase snažil najít tebe, Donalde - a naskytl se mi tentýž problém. Až teď jsem se dozvěděl z pověstí plujících mlhou, kde jsi a co děláš." Sir Isaac zaváhal, jako by měl problémy s nalezením správných slov. "Když teď víš, že můj dům je i tvým domem a že jsi tu vždy vítán, odpustíš mi, že jsem tě sem zavola z určitého praktického důvodu?"

Don měl pocit, že tohle si říká o hvízdavou řeč: "Jak by mohly oči urazit ocas? Jak by mohl otec urazit syna? Jak mohu pomoci, Sire Isaacu? Už mi došlo, že se něco chystá."

"Jak bych měl začít? Mám připomenout Cyruse Buchanana, který zemřel daleko od svého lidu, ale zemřel šťastný, protože věděl, že udělal i nás svým národem? Mám se zmínit o podivném a komplikovaném zvyku vašeho lidu, který někdy - jak se nám to alespoň jeví - způsobí, že se čelisti zakousnou do vlastní nohy? Možná bych měl přejít rovnou k věcem, které se zde odehrály od dob, kdy jsme spolu poprvé sdíleli bláto."

Phipps se nespokojeně zavrtěl. "Mohu se toho ujmout, Sire Isaacu? Tento mladík a já jsme stejné rasy; nemusíme dlouho chodit kolem horké kaše, mohu mu to podat dvěma slovy. Nejde o nic komplikovaného."

"Jak si přejete, příteli," přikývl Sir Isaac svou ohromnou hlavou.

Phipps se obrátil k Donovi. "Mladíku, nevěděl jsi o tom, ale když tě tví rodiče volali na Mars, měl jsi sloužit jako kurýr."

"Ale já jsem o tom věděl!" podíval se na něj ostře Don. Rychle přemýšlel a snažil se přizpůsobit nové situaci.

"Opravdu? Tím lépe! Tak mi to dej."

"Co?"

"No přece ten prsten. Dej nám ho."

Kapitola 15

"Nesud' podle zdání"

(Jan 7.24)

"Počkat, to se pletete. Víím, o jakém prstenu mluvíte, ale o ten nešlo; důležitý byl balící papír a F. B. I. ho zabavila."

Phipps se zatvářil zmateně a pak se rozesmál.

"Zabavili papír, jo? Tak to udělali tu samou chybu co ty. Důležitý je ale ten prsten, tak mi ho dej."

"Určitě se pletete. Nebo možná nemluvíme o tom samém prstenu." Zamyslel se. "Je možné, že F. B. I. prsteny prohodila, ještě než se ten balík ke mně dostal. Je ale jisté, že ten prsten, co ke mně dorazil, nemohl obsahovat žádný vzkaz. Byl z průhledné umělé hmoty - asi styrenu - a nebyla v něm ani tečka. Žádný vzkaz. A taky žádné místo, kam by se dal schovat."

Phipps se netrpělivě zavrtěl. "Nehádej se teď se mnou o tom, jestli tam mohl nebo nemohl být vzkaz -

můžeš si být jistý, že je to ten správný prsten. My víme, že je F. B. I. nevyměnila."

"A jak to víte?"

"Krucinál, kluku! Tvým úkolem bylo doručit prsten, nic víc. Se vzkazem v prstenu se budeme trápit my."

Don si začínal být jistý, že když tenkrát kousl Phippse do palce, musel být v právu. "Tak počkat! Ano, měl jsem doručit prsten, o to mě doktor Jefferson — znáte ho?"

"Vím, kdo to je. Nikdy jsme se nepotkali."

"To po mně doktor Jefferson chtěl. Je mrtvý - alespoň mi to tvrdili. Každopádně jsem se nemohl dozvědět víc. Ale zdůraznil mi jednu věc, a to komu mám tu věc doručit - svému otci. Ne vám."

"Já vím. Já vím!" Phipps uhodil do opěrky. "Kdyby šlo všechno tak, jak mělo, doručil bys prsten svému otci a ušetřili bychom si spoustu problémů. Ale ty horké hlavy v Novém Londýně musely — to je jedno. Když vzpoura vypukla, zaneslo tě to sem místo na Mars. Já se teď zase snažím dát věci do kupy. Nemůžeš už prsten doručit otci, ale dosáhneš stejného účelu, když ho dáš mně. Tvůj otec a já pracujeme pro stejnou věc."

Don zaváhal, než odpověděl.

"Nechci být nezdvořilý - ale to byste mi musel nejdřív nějak dokázat."

"Ehmm!" Sir Isaac ze svého hlaseru vyloudil zvuk, jako když si člověk odkašle. Oba se k němu otočili.

"Možná bych se mohl vložit do diskuse. Znáám se s Donaldem, mohu-li to tak říci, současněji, drahý Phippsi."

"No — tak do toho."

Sir Isaac otočil většinu svých očí na Dona.

"Drahý Donalde, důvěřuješ mi?"

"Myslím, že ano, Sire Isaacu - ale obávám se, že tady musím trvat na důkazu, protože to není můj prsten."

"Máš k tomu pádný důvod. Tak se zamysleme nad tím, co by mohlo posloužit jako důkaz. Kdybych řekl —"

Don jej přerušil, protože začal mít pocit, že se debata vymkla z ruky.

"Je mi líto, že jsem to obrátil v hádku. Ono na tom vlastně nezáleží."

"Jak to myslíš?"

"No, víte, já už ten prsten nemám. Je pryč."

Následovalo dlouhé ticho, pak se ozval Phipps: "Myslím, že Malath omdlel."

Vzápětí nastal rozruch, když Marťana odváželi do jeho pokoje, pak napětí, dokud jim neoznámili, že se zase vznáší ve své speciální posteli a odpočívá. Konference pokračovala ve třech.

"Je to tvoje vina," zamračil se Phipps na Dona. "To, co jsi řekl, mu vzalo sílu žít."

"Moje vina? To nechápu."

"Byl také kurýrem - a ztroskotal tu stejně jako ty. Má druhou polovinu toho vzkazu - toho, co jsi ztratil. A teď jsi mu vzal poslední naději, že se domů dostane dřív, než ho gravitace zabije. Už teď je nemocný - a tys mu podtrhl nohy."

"Ale—" začal Don, jenže ho přerušil Sir Isaac.

"Není to Donaldova chyba. Mladé bychom měli obviňovat jen v odůvodněném případě a po chladné rozvaze, jinak na to rodina doplatí."

Phipps pohlédl na draka a pak zase na Dona. "Omlouvám se. Jsem unavený a ve špatné náladě. Co se stalo, stalo se. Důležité teď je, co se stalo s prstenem. Je nějaká šance jej najít?"

"Obávám se, že ne," zatvářil se Don nešťastně. Pak vysvětlil, jak se mu snažili prsten ukrást a že jej neměl kam schovat. "Nevěděl jsem, jak je to důležité, ale chtěl jsem vyplnit doktorovo přání - možná jsem někdy tvrdohlavý. Tak jsem udělal to nejlepší, co mě napadlo: dal jsem to někomu do úschovy. Myslel jsem, že je to ta nejlepší metoda, protože po něm nikdo nebude pátrat u někoho, kdo s tím nemá nic společného."

"Rozumné," souhlasil Phipps. "Komu jsi to ale dal?"

"Jedné mladé dámě," zesmutněl Don. "Myslím, že ji zabili během útoku zelených."

"Víš to jistě?"

"Docela. V současnosti mám spousty možností vyptávat se - a nikdo ji od útoku neviděl. Určitě je mrtvá."

"Třeba se pleteš. Kdo to byl?"

"Isobel Costellová. Její otec vedl místní filiálku Interiéru."

Phipps vypadal jako v šoku, pak se zvrátil v křesle a bouřlivě se rozesmál. Nakonec si utřel oči: "Slyšel jste to, Sire Isaacu? Slyšel jste to? Tomu říkám nehledaný poklad ve vlastním domě. U bábínych brejlí!"

Don se díval z jednoho na druhého. "O čem to mluvíte?" zeptal se uraženě.

"O čem to mluvím? Synku, Jim Costello je i s dcerou tady, dostali se sem dva dny po útoku. Nikam nechod!" vyskočil z křesla. "Hned jsem zpátky."

A taky byl.

"Vždycky mám s těmi vašimi telefony problémy, Sire Isaacu," postěžoval si. "Ale už jsou na cestě." Pak se posadil a zhluboka si oddychl. "Občas mám pocit, že bych se měl dobrovolně přihlásit do blázince."

Pak zmlkl, jen občas se tlumeně pochechtával. Sir Isaac vypadal, jako by rozjímal nad svým neexistujícím pupkem. Donovi se honily hlavou myšlenky a úleva příliš velká na to, aby byla radostná. Isobel je naživu!

Když se trochu uklidnil, začal: "Podívejte, není na čase, aby mi někdo řekl, o co tady vlastně jde?"

Sir Isaac zvedl hlavu a chapadla mu zatančila nad klávesami hlaseru. "Omlouvám se, drahý chlapče. Zrovna jsem myslel na něco jiného. Dávno tomu, když byla naše rasa mladá a ta vaše se ještě—"

"Omlouvám se, příteli," skočil mu do řeči Phipps, "ale dokážu to trochu zkrátit, detaily mu pak můžeš doplnit později." Nečekal na souhlas a otočil se k Donovi. "Harvey, existuje organizace - kabala, konspirace, tajná lože, říkej tomu, jak chceš - které my říkáme prostě 'Organizace'. Jsem jejím členem, stejně jako Sir Isaac, Malath a rovněž oba tvoji rodiče. Byl jím také doktor Jefferson. Jsou to většinou vědci, ale ne všichni. Všichni máme jednu věc společnou - věříme v důstojnost a přirozenou hodnotu svobodné mysli. Mnoha různými způsoby jsme se snažili bojovat - bohužel bez úspěchu - proti historickému vývoji posledních dvou staletí, kdy osobní svoboda zanikala pod tlakem všepřonikajících organizací, jak vládních, tak polovládních."

Na Zemi naše skupina vyrostla z mnoha zdrojů - asociace vědců bojujících proti utajování a potlačování svobody výzkumu, umělci bojující proti cenzuře, společnosti nabízející právnickou pomoc a mnoho dalších organizací, většina neúspěšná, některé přímo pitomé.

Asi před sto lety bylo tohle všechno zatlačeno do ilegality; ti slabší odpadli, povídaví byli zatčeni a zlikvidováni - zbytek se konsolidoval.

Zde na Venuši jdou naše počátky až ke sblížení mezi Cyrusem Buchananem a domorodci. Na Marsu se Organizace - která má i tam hodně lidí, ale o těch později - spojila se skupinou 'kněží', i když to není nejlepší překlad, nejsou to knězi, možná by lepší bylo 'soudci'."

"Starší bratři," nabídl Sir Isaac.

"No, možná je to přiměřeně poetické vyjádření. To je jedno. Hlavní je, že se celá Organizace, ať už na Zemi, Marsu nebo Venuši, snažila—"

"Počkat," vložil se Don. "Možná by se to zjednodušilo, kdybyste mi odpověděli na jednu otázku. Jsem vojákem Venušské republiky a máme tady válku. Chci tedy vědět, jestli nám tahle Organizace - myslím tady na Venuši - pomáhá s vykopnutím zelených?"

"No, ne zcela. To máš tak—"

Ale Don se nedověděl, co má tak, protože Phippse přerušil jiný hlas: "Done! Donalde!"

A pak na něj zaútočil poněkud menší a ženský příslušník jeho vlastní rasy. Měl pocit, že se Isobel rozhodla zlomit mu vaz. Don se styděl a nelíbilo se mu to a byl strašně šťastný. Jemně odmotal její ruce ze svého krku a snažil se předstírat, že se nic nestalo, když si všiml, že se na něj její otec nějak divně kouká.

"Ehm, dobrý den, pane Costello."

Costello přikročil a potřásl mu rukou. "Jak se máte, pane Harvey? Jsem rád, že vás zase vidím."

"Nápodobně. Ani nevíte, jakou mám radost, že jste naživu a v pořádku. Už jsem myslel, že jste to

schytali."

"Nic takového. Ale bylo to o fous."

"Done, vypadáš teď starší," ozvala se Isobel. "A jsi nějaký pohublý!"

"Zato ty vypadáš pořád stejně, babičko," usmál se na ni.

"Nerad ruším při další epizodě rodinného shledání," přerušil je Phipps, "ale nemáme čas. Slečno Costellová, chceme ten prsten."

"Prsten?"

"Ten co jsem si u tebe nechal," vysvětlil Don.

"Prsten?" zopakoval pan Costello. "Pane Harvey, vy jste dal mojí dceři prsten?"

"No, ne zcela. Já jsem—"

"Je to ten prsten, Jime," přerušil znovu Phipps. "Ten se zprávou. Harvey byl druhý kurýr - a vypadá to, že z tvé dcery udělal třetího kurýra."

"Cože? Musím přiznat, že nevím, co se děje." Podíval se na dceru.

"Máš ho?" zeptal se Don. "Neztratila jsi ho?"

"Ztratit tvůj prsten? Samozřejmě že ne, Done. Ale já myslela - no nic; chceš ho teď zpátky." Rozhlédla se a spočítala, kolik na ni hledělo očí - i se Sirem Isaacem to bylo čtrnáct - pak poodešla a otočila se k nim zády. Téměř okamžitě se otočila zpět a natáhla ruku.

"Tady je."

Phipps po něm sáhl. Isobel uhnula a podala prsten Donovi. Phipps otevřel ústa, pak je zase zavřel, nakonec je znovu otevřel. "No dobře - tak mi ho tedy dej, Harvey."

Don zastrčil prsten do kapsy. "Vlastně jsme se nedostali k tomu, proč bych vám ho měl dát."

"Ale—" Phipps zrudl jako rak. "To je absurdní! Kdybychom věděli, že je tady, tak jsme pro tebe ani nemuseli posílat, rovnou bychom si ho vzali."

"Vůbec ne!"

Phipps se otočil k Isobel. "Cože, slečno? Proč ne?"

"Protože bych vám ho v životě nedala. Don mě varoval, že se mu prsten někdo snaží vyfouknout, akorát jsem nevěděla, že jste to vy!"

Phipps byl už předtím rudý, teď málem dostal infarkt.

"Už mám toho dětinského blbnutí kolem vážných věcí dost!" Dvěma kroky se ocitl u Dona a popadl ho za paži. "Přestaň vyvádět a dej nám tu zprávu!"

Don ho setřásl a zároveň ustoupil o půl kroku, vše jediným vládným pohybem - a Phipps najednou zjistil, že se jeho břicha dotýká špička nože. Don ho držel uvolněně mezi palcem a dvěma prsty jako muž, který rozumí oceli.

Zdalo se, že Phipps tomu nemůže uvěřit. "Ruce pryč," řekl tiše Don.

Phipps ucouvl. "Sire Isaacu!"

"Ano," souhlasil Don. "Sire Isaacu, musím si tohle nechat líbit ve vašem domě?"

Drakova chapadla uhodila do kláves, ale ozvalo se jen zmatené kvílení. Počkal a zkusil to znovu, tentokrát pomaleji.

"Donalde, toto je i tvůj dům. Zde jsi vždy v bezpečí. Prosím tě, při vzpomínce na pomoc, kterou jsi mi poskytl, abys schoval tu zbraň."

Don pohlédl na Phippse, narovnal se a jeho nůž náhle zmizel. Phipps se uvolnil a otočil se k drakovi.

"Tak co, Sire Isaacu, co s tím uděláte?"

Sir Isaac se ani neobtěžoval použít hlaser. "Opusťte nás!"

"Co?"

"Vnesl jste do tohoto domu rozkol. Nepovažoval jsem vás snad za člena svého domu a své rodiny? A přesto jste mu vyhrožoval. Prosím odejděte, než způsobíte ještě více zármutku."

Phipps chtěl promluvit, pak si to rozmyslel a odešel.

"Sire Isaacu," začal Don, je mi opravdu líto, že—"

"Nechme vodu, ať to překryje. Nechť to pohltí bahno. Donalde, drahý chlapče, jak tě mám přesvědčit, že po tobě chceme právě to, co by ti poradili rodiče, kdyby tady byli?"

Don se nad tím zamyslel. "To je asi právě ten problém, Sire Isaacu - já nejsem váš 'drahý chlapec'. Já

už nejsem ničím, drahý chlapec'. Moji rodiče tady nejsou a i kdyby byli, nejsem už si jist, že bych si od nich nechal poroučet. Teď už jsem dospělý muž - i když nejsem tak starý jako vy, a to o pěkných pár století. Ani podle lidských měřítek nejsem moc starý - pan Phipps mě pořád považuje za kluka a právě tady udělal chybu. Ale já už nejsem kluk, potřebuju vědět, oč tady jde, a sám se rozhodnout. Zatím jsem slyšel jenom spoustu propagandy a slovních útoků. To nestačí; potřebuju znát fakta."

Než stihl Sir Isaac odpovědět, byli přerušeni jiným zvukem - Isobel tleskala. "Co ty na to, Isobel?" zeptal se Don. "Co o tom všem víš?"

"Já? Vůbec nic. Nemohla bych vědět míň, ani kdybych měla amnézii. Jen se mi líbí tvůj postoj."

"Má dcera o tom neví nic," vložil se suše pan Costello. "Ale já vím - a zdá se, že máte právo na nějaké odpovědi."

"Rozhodně by přišly vhod!"

"Mohu, Sire Isaacu?" Drak mohutně přikývl a Costello pokračoval: "Tak se ptejte, zkusím vám odpovědět."

"Dobře... co je to v prstenu za zprávu?"

"No, na to nemohu odpovědět, jinak bychom ten prsten nepotřebovali. Víím jenom, že je to něco ohledně jistých oblastí fyziky - gravitace, setrvačnost, rotace a podobné věci. Teorie pole. Určitě je to velmi dlouhé a komplikované a asi bych tomu nerozuměl, i kdybych přesně věděl, co tam je. Já jsem jenom obyčejný inženýr přes spojení, který už toho hodně zapomněl, rozhodně ne špičkový teoretický fyzik."

"To nechápu," zatvářil se Don zmateně. "Někdo nacpe učebnici fyziky do prstenu a pak si hrajem na celníky a zloděje po celé soustavě. Zní to jako blbost. A navíc nemožné." Znovu vytáhl prsten a důkladně si ho prohlédl - světlo jím jasně prosvítalo. Byla to jen obyčejná tretka, jak by v ní mohla být schovaná důležitá fyzikální práce?

"Donalde, drahý—" Sir Isaac se zarazil. "Omlouvám se. Kruci! Zaměnil jsi jednoduchý vzhled za jednoduchost. Mohu tě ujistit, že je to tam. Je teoreticky možné připravit matici, ve které má každá molekula význam - jako je mají jednotlivé paměťové buňky ve tvém mozku. Kdybychom byli tak jemné práce schopni, mohli bychom schovat celou encyklopedii do hlavičky špendlíku - vlastně by se jí ta hlavička stala. Ale tohle je ještě lehčí."

Don se na prsten znovu podíval a dal ho zpátky do kapsy. "No dobrá, když to říkáte. Ale pořád nechápu, proč se kolem toho dělá tolik povyku."

"To my taky ne, tedy úplně," odpověděl pan Costello. "Tahle zpráva měla jít na Mars, kde už byli připraveni ji využít. Já sám jsem se o projektu dozvěděl, až když jsem sem přišel. Ale v zásadě jde o tohle: Zpráva obsahuje rovnice, které popisují, jak je prostor složený dohromady - a jak jím manipulovat. Nedokážu si ani představit, co všechno z toho půjde odvodit - ale o pár věcech už víme. Za prvé, očekáváme, že dokážeme vyrobit silové pole, které zastaví cokoliv, včetně jaderného výbuchu, a za druhé, šlo by vytvořit pohon, vedle kterého by se cesta raketou zdála jako slimáčí plazení. Zeptejte se Sira Isaaca."

"Zeptej se mě, až si přečtu tu zprávu," poznamenal drak suše.

Don nic neřekl a na chvíli zavládlo ticho, které přerušil Costello: "Tak co? Chcete se ještě na něco zeptat? Vlastně ani nevím, co všechno víte; nemohu tedy sám začít něco povídat."

"Pane Costello, když jsme spolu mluvili v Novém Londýně, věděli jste o té zprávě?"

Costello zavrtěl hlavou. "Věděl jsem, že organizace vkládá velké naděje do výzkumů, které probíhaly na Zemi. Věděl jsem, že je chtěli dokončit na Marsu. Byl jsem jenom něco jako poštovní schránka pro komunikaci s Venuší, protože jsem měl přístup k meziplanetárnímu kanálu. Nevěděl jsem, že jste kurýr - a rozhodně jsem netušil, že jste svěřil zprávu mé jediné dceři." Suše se usmál. "Měl bych dodat, že jsem si vás dokonce ani nespojil se dvěma členy naší organizace, jinak by nebylo pochyb o doručení vašeho vzkazu, ať už byste zaplatil nebo ne. Měli jsme rozpoznávací znaky používané ve vzkazech pro organizaci, které v tom vašem chyběly. A Harvey je docela běžné jméno."

"Zdá se mi," řekl Don pomalu, "že kdyby mi doktor Jefferson řekl, co vezu — a kdybyste se svěřil Isobel s tím, co se děje, mohli jsme si ušetřit spoustu trápení."

"Možná. Ale lidé zemřeli, protože věděli příliš mnoho. A naopak, co člověk neví, neprozradí."

"No, asi ano. Ale stejně by měl být nějaký způsob, jak zorganizovat svět, aby lidi nemuseli mít tajemství a bát se promluvit."

Drak i muž sklonili hlavu, pak Costello dodal: "Přesně něco takového v zásadě chceme. Někaký takový svět."

"Sire Isaacu," otočil se Don ke svému hostiteli, "když jsme se potkali na Cestě slávy, věděl jste, že mě doktor Jefferson použil jako poslíčka?"

"Ne, Donalde - i když mě to mohlo napadnout, když jsem se dozvěděl, kdo jsi." Po chvíli dodal: "Ještě něco, co bys rád věděl?"

"Spíš ne, potřebuju přemýšlet."

Věci se děly moc rychle, příliš mnoho věcí, příliš mnoho nových myšlenek. Třeba to, co Costello řekl o prstenu; uměl si představit, co by to mohlo znamenat - pokud tedy Costello věděl, o čem mluví. Rychlý mezihvězdný pohon, který by jim umožnil hrát si jako kočka s myši s loděmi Federace... ochrana proti atomovým bombám - kdyby měla Republika tyhle věci, mohla by poslat Federaci do háje!

Ale ten nezdvořák Phipps přiznal, že tohle není určeno k boji proti zeleným. Chtěli to všechno poslat na Mars, ať už to bylo cokoli. Proč Mars? Lidé tam neměli ani stálé osídlení - jen vědecké týmy a expedice, jako ty, co v nich pracovali jeho rodiče. Nebylo to místo vhodné pro lidi. Tak proč Mars?

Komu mohl věřit? Isobel, to je jasné - věřil jí, a vyplatilo se to. Její otec? Isobel a její otec jsou dva různí lidé a Isobel ani nevěděla, co její otec dělal. Podíval se na ni; oplatila mu pohled, oči měla vážné. Pak se podíval na jejího otce. Nevěděl, prostě nevěděl.

Malath? Jen hlas z nádrže! Phipps? Možná byl hodný na děti a měl srdce ze zlata, ale Don neměl důvod mu věřit.

Všichni tihle lidé evidentně věděli o doktorovi Jeffersonovi, zdálo se, že vědí o jeho rodičích - ale to Bankfield taky! Potřeboval důkaz, ne slova. Teď už věděl dost a taky toho dost zažil, aby si byl jist, že má u sebe předmět vrcholné důležitosti. Nesmí udělat chybu!

Napadlo ho, že je tady způsob, jak se přesvědčit: Phipps mu řekl, že Malath má u sebe půlku vzkazu, zatímco druhou má v sobě jeho prsten. Kdyby se ukázalo, že ty poloviny navazují, asi by to znamenalo, že na tu zprávu mají právo.

Jenže je tu problém - tenhle test byl, jako když člověk musí rozbít vejce, aby se přesvědčil, zda není zkažené, aby ho zbytečně nerozbíjel. Musel si být jist ještě předtím, než jim prsten předá. Se systémem rozdělené zprávy se už setkal; byla to standardní vojenská metoda, ale používaná pouze v případě, že je nesmírně, naprosto smrtelně důležité, aby se vzkaz nedostal do špatných rukou, takže se raději počítá s možností, že k jeho doručení nedojde, než aby se riskovalo, že celý padne do rukou nepřátel.

"Sire Isaacu?" vzhlédl na draka.

"Ano, Donalde?"

"Co by se stalo, kdybych odmítl prsten vydat?"

Sir Isaac odpověděl hned, ale vážně a s rozmyslem:

"Jsi mým vejcem, ať už se stane cokoli. Toto je tvůj dům, kde můžeš přebývat v míru, nebo v pokoji odejít, jak budeš chtít."

"Děkuji, Sire Isaacu," zapískal Don, samozřejmě používaje drakovo pravé jméno.

"Pane Harvey—" začal Costello naléhavě.

"Ano?"

"Víte vlastně, proč se jazyku dračího lidu říká pravdivá řeč?"

"No... ne zcela."

"Protože to je pravdivá řeč. Já jsem náhodou studoval srovnávací sémantiku, a mohu vám potvrdit, že hvízdavá řeč dokonce ani nemá symbol pro lež. A člověka nemůže napadnout něco, pro co nemá symbol. Tak se ho zeptejte, pane Harvey. Zeptejte se ho jeho řečí. A pokud vám odpoví, tak mu můžete věřit."

Don se podíval na starého draka. Napadlo ho, že Costello měl vlastně pravdu - v dračí řeči neexistoval symbol pro "lež", draci asi nikdy nepřišli na ten nápad, nebo to nikdy nepotřebovali. Mohl Sir Isaac lhát? Mohl se tak polidštit, že by myslel a choval se jako člověk? Díval se na Sira Isaaca a zpátky na něj hledělo osm prázdných očí. Jak může člověk poznat, na co drak myslí?

"Zeptejte se ho!" naléhal Costello.

Nemohl věřit Pippsovi, takže nemohl logicky ani věřit Costellovi. A Isobel byla mimo. Ale člověk někomu věřit musí, alespoň jednou! Nikdo nedokáže jít životem sám -tak ať je to tedy drak, se kterým "sdílel bahno".

"Není třeba," řekl náhle a sáhl do kapsy. "Tady," navlékl prsten na jedno z chapadel Sira Isaaca. Chapadlo se kolem prstenu zavřelo a vtáhlo jej do chumlu ostatních.

"Děkuji ti, Milho nad vodami."

Kapitola 16

Multum in Parvo

Don se podíval na Isobel; stále se tvářila vážně, ale zdálo se, že souhlasí.

"Uf!" sedl si její otec těžce do křesla. "Pane Harvey, vy jste ale tvrdý oříšek. Už jsem se začínal bát."

"Promiňte. Musel jsem si to rozmyslet."

"To už je teď jedno." Obrátil se k Siru Isaacovi. "Asi bychom měli sehnat Phippse, co říkáte?"

"Není třeba," ozvalo se za nimi. Všichni se otočili -tedy kromě Sira Isaaca, který tělem pohnout nemusel. Phipps stál hned za dveřmi. "Přišel jsem, zrovna když ses o mě zmiňoval, Jime. Jestli mě potřebujete, tak mě tady máte."

"Ano, pojd' dál."

"Ještě moment, přišel jsem vlastně z jiného důvodu." Otočil se na Dona. "Pane Harvey, dlužím vám omluvu."

"Ale, to je v pořádku."

"Ne, nechť mě domluvit. Neměl jsem právo vás nutit ke spolupráci. Nevykládejte si to špatně, my ten prsten opravdu potřebujeme - my ho prostě musíme mít, a já vás hodlám přemlouvat, dokud ho nedostaneme. Ale byl jsem v poslední době pod značným tlakem a dal jsem se do toho ze špatného konce. Velký stres - to je má jediná omluva."

"No, když o tom tak přemýšlím, tak moje taky. Zapomeňme na to. Mohu, Sire Isaacu?" otočil se ke svému hostiteli. Natáhl dlaň k chapadlům a dostal na ni prsten; otočil se a podal jej Pippsovi.

Phipps na něj chvíli bezmyšlenkovitě zíral. Když vzhlédl, Don ke svému překvapení uviděl, že má v očích slzy. "Nepoděkuji vám, protože až uvidíte, co s tímhle dokážeme, bude to pro vás znamenat víc, než jakékoli díky. Sám uvidíte, že obsah tohoto prstenu je záležitostí života a smrti pro mnoho lidí."

Dona mužovy neskrývané emoce uvedly do rozpaků. "Něco už si umím představit," poznamenal mrzutě. "Pan Costello mi řekl, že z toho bude ochrana proti bombám a rychlejší lodě - a já si vsadil na svůj pocit, že vy a já nakonec skončíme na stejné straně. Jenom doufám, že jsem se v tom nespletl."

"Nespletl? To tedy rozhodně ne - a nejen 'nakonec', jak říkáte, ale hned teď. Když máme tohle—" pozvedl prsten, "naskýtá se nám šance zachránit naše lidi na Marsu."

"Na Marsu?" zopakoval Don. "Počkat, co to máte s Marsem? Koho chcete zachraňovat? A před čím?"

Phipps vypadal stejně zmateně. "Cože? Ale nepřesvědčilo vás právě to, abyste nám dal prsten?"

"Právě co?"

"Cožpak vám Jim Costello—"

"Ale já myslel, že vy už jste—" a Sir Isaac se do toho vložil hlaserem: "Pánové, evidentně jste oba předpokládali, že—"

"Ticho!" zařval Don. A když Phipps zase otevřel pusku, rychle dodal: "Zdá se, že se nám věci zase trochu popletly. Mohl by mi někdo - ale jen jeden - říct, o co jde?"

Costello se toho ujal. Po mnoho let Organizace nenápadně budovala výzkumné středisko na Marsu. Bylo to jediné místo v soustavě, kde většina obyvatel sestávala z vědců. Federace tam udržovala jen jednu malou základnu s nezbytně nutným personálem. Mars nepokládali za nijak důležitý - jen místo, kde

se neškodní vědátory vrtali v rozvalinách a studovali prastaré zvyky vymírající rasy.

Tajní z F. B. I. nevěnovali Marsu pozornost, poněvadž se nezdálo být proč. Občas tam zabrousil agent, kterého provedli laboratořemi a nepustili k ničemu, co by mohlo mít vojenský význam.

Marsovská skupina neměla mamutí zdroje, které byly k dispozici na Zemi - kolosální počítače, bezednou studnici energie, supersilné urychlovače částic, rozsáhlé laboratoře - ale měli svobodu. A tak na Marsu vyvinuli teoretický základ pro nový rozvoj fyziky, inspirováni určitými záhadnými záznamy z dob První říše - toho téměř mystického období, kdy celá Sluneční soustava tvořila jeden politický celek. Dona potěšilo, když slyšel, že v této fázi výrazně přispěli jeho rodiče. Bylo známo - tak to alespoň naznačovaly staré mart'anské záznamy — že lodě První říše cestovaly mezi planetami nikoli měsíce, ale během dnů.

Nalezli i rozsáhlé popisy těchto lodí a jejich pohonu, ale rozdíl v jazyce, základních pojmech a technologii působily takové problémy, že by se z toho srovnávací sémantik sesypal - což se taky některým stalo. V porovnání s těmito záznamy by zběžné pojednání o moderní elektronice napsané ve verších ve starém sanskrtu vypadalo naprosto srozumitelně.

Nešlo prostě tyto prastaré záznamy jen přeložit. Byla to otázka interpretace. Chybějící části museli doplnit vlastní vynálezavostí a tvrdou prací.

Když dovedli teoretickou část projektu tak daleko, jak jen to šlo, poslali ho tajně prostřednictvím členů Organizace na Zemi pro testování a přechod od teorie k možnostem využití při současné technologii. Zpočátku docházelo k plynulé výměně informací mezi planetami, ale jak věc nabývala na významu, členové Organizace začali méně cestovat ze strachu z prozrazení. V době Venušské krize už několik let posílali klíčové informace po kurýrech, kteří nebyli do věci zasvěceni a tudíž nemohli nic prozradit - jako Don, nebo po mimozemšťanech, jež byli fyzicky imunní vůči metodám výlechu používaných pozemskou policií; uplatnit "třetí stupeň" na venušského draka se zdálo nejen fyzicky nemožné, ale přímo směšné. Z přesně opačného ale stejně jasného důvodu to nepřicházelo v úvahu ani u Mart'anů.

Sám Don byl příležitostí, která se naskytla na poslední chvíli, když Venušská krize zamíchala kartami. Jak pořádně je zamíchala, netušil nikdo až do senzačního přepadení Circum-Tery komodorem Higginsem. Technická data zoufale očekávaná na Marsu tak doputovala na Venuši, kde se navíc Donova polovina ztratila ve zmátcích povstání a následné snahy o jeho potlačení. Vzbouření kolonisté sice směřovali ke stejnému cíli jako Organizace, ale nevědomky překazili svou nejlepší šanci, jak se zbavit Federace.

Komunikaci mezi pobočkami Organizace na Marsu, Venuši a Zemi se nakonec podařilo nouzově obnovit přímo pod nosem policie Federace. Organizace měla své členy v řadách pracovníků Intertelu, jako byl třeba Costello. Tomu nakonec pomohli utéct, protože věděl příliš mnoho, nemohli si tedy dovolit riskovat, že bude vyslýchán; ustanovili ale novou "poštovní schránku" v podobě jednoho komunikačního specialisty federační armády. K němu šly informace přes draka, který měl kontrakt na odvoz odpadků ze základny zelených. Drak sice neměl hlasy a seržant neznal hvízdavou řeč - ale chapadlo může předat zprávu lidské ruce.

Komunikace tedy byla možná, byť obtížná a nebezpečná. Cesta mezi planetami nepřicházela v úvahu - zatím byla obnovena jen linka mezi Měsícem a Zemí. Skupina na Venuši se tedy snažila o téměř nemožnou práci; musela dokončit projekt, jehož přípravné fáze byly určeny pro Mars. Nebylo to zcela nemožné; pokud by se jim povedlo získat chybějící polovinu vzkazu, mohli by vybavit nějakou loď novým pohonem, poslat ji na Mars a tam práci dodělat. V to také doufali až do nedávné doby, kdy ze Země dostali katastrofální zprávu. Policie tam infiltrovala Organizaci a zatkla jednoho vysoce postaveného člena, který věděl až příliš mnoho a nebyl schopen včas spáchat sebevraždu.

Speciální útočná skupina lodí Federace už byla na cestě k Marsu.

"Počkat, já myslel - pane Costello, neřekl jste mi ještě v Novém Londýně, že Federace už zabrala Mars?"

"Ne zcela. Řekl jsem vám, že soudím, že Federace převzala stanici Schiaparelli, místní pobočku Intertelu. Což taky udělali, ve smyslu cenzury veškerého spojení a úplného zastavení komunikace s Venuší. To ovšem mohli zvládnout i s družstvem vojáků z té malé posádky, co tam mají. Ale teď chystají

regulérní velký útok. Hodlají zcela eliminovat Organizaci."

Eliminovat Organizaci - Don si ten jazykolam přeložil do lidské řeči: zabít všechny lidi, co jsou proti nim. Tedy i jeho rodiče.

Potrásal hlavou, aby si ji pročistil. Ta myšlenka se ho uvnitř nijak nedotkla. Bylo to už mnoho let, co je naposledy viděl, nemohl si dokonce ani vybavit jejich tváře a nedokázal si je představit jako živé bytosti. Napadlo ho, jestli už sám uvnitř nezemřel a neztratil všechnen cit. Ale to se teď zdálo vedlejší - bylo třeba něco udělat.

"A co teď? Jak je můžeme zastavit?"

"Tím, že přestaneme ztrácet čas," odpověděl Phipps.

"Už jsme ztratili půl dne. Sire Isaacu?"

"Ano, příteli, pospěšme."

Byla to opravdu laboratoř, ale dračích rozměrů. Což bylo také potřeba, jelikož v ní přebýval rovný tucet draků a taky nějakých padesát mužů a několik žen. Každý, kdo měl čas, chtěl vidět otevření prstenu. Dokonce i Malath da Thon tam byl, seděl podepřen pomocnou konstrukcí ve svém vozítku a přes křehké tělo se mu přelévaly barvy emocí.

Don s Isobel se vyškrábali na vršek vstupní rampy, odkud dobře viděli, aniž se někomu pletli pod nohy. Přímo naproti byla velká obrazovka, sice zapnutá, ale nic neukazovala. Pod ní stál mikromanipulátor ve dračím stylu; i zbytek místnosti zaplňovaly různé aparatury a nástroje. Většina Donovi připadala podivná; ne proto, že byly vyrobeny draky a pro draky, což stejně neplatilo pro všechny, ale laboratorní vybavení připadá laikovi vždycky záhadné. Navíc byl na dračí předměty zvyklý; tyto dvě technologie se již zkřížily tak úspěšně, že se člověk - zvláště pokud žil na Venuši - ani nedivil, když třeba součástky pojily namísto šroubů prolínající se ovoidy.

U mikromanipulátoru stál Sir Isaac, chapadla připravená nad ovladači, hlavu zastrčenou v rámu s osmi zvětšovacími průzory. Dotkl se ovládacího panelu a obrazovka ožila; objevil se prsten, v barvě a trojrozměrný. Vypadal, jako by měl tři metry v průměru. Teď jeho obroučka vyběhla z obrazu a zůstal jen detail: velké II vyryté do plastiku a vyplněné smaltem, zarámované v kruhu z bílého smaltu.

Obraz zablikal a změnil se, teď už bylo vidět jen část iniciály, ale tak zvětšenou, že smalt vypadal jako rozrytá dlažba. Jako stín se objevil zašpičatělý válec, kromě špičky rozostřený; na jeho konci se vytvořila malá kapička olejovité kapaliny, ukápala na smalt a ten se začal bortit.

Montgomery Phipps vystoupal na rampu, zahlédl Dona s Isobel a sedl si na hranu vedle nich. Zdálo se, že se snaží chovat přátelsky.

"O tomhle jednou budete vyprávět vnoučatům," poznamenal. "Starý dobrý Sir Isaac při práci, nejlepší mikrotechnik v Soustavě - moc nechybí, aby si uměl vypíchnout jednotlivou molekulu a nechal ji panáčkovat."

"Docela mě to překvapilo," přiznal Don. "Nevěděl jsem, že Sir Isaac je laboratorní technik."

"On je mnohem víc, je to velký fyzik; copak jste si neuvědomil význam jména, které si vybral?"

Don se cítil jako pitomec. Věděl sice, podle jakého klíče si draci vybírají vyslovitelná jména, ale bral to už za samozřejmost, stejně jako mu přišlo samozřejmé jeho veneřanské jméno.

"Celý jeho kmen tíhne k vědě," pokračoval Phipps. "Má vnuka, který si říká 'Galileo Galilei'; nepotkal jste ho? Pak je tu 'Doktor Einstein', 'Madam Curie' a integrační chemička, která si říká 'Šáleček', snad jen Vejce ví proč. Ale Sir Isaac tomu všemu šéfuje - na Zemi letěl, aby pomohl s prací na tomhle projektu. Ale to jste věděl, ne?"

Donald přiznal, že důvod cesty Sira Isaaca na Zemi mu zůstal utajen.

"Pane Phippsi," vložila se Isobel, "jestli Sir Isaac pracoval na Zemi, jak to, že neví, co je v prstenu?"

"No, on to ví i neví. On na tom dělal po teoretické stránce. V prstenu ale najdeme - leda by nás čekalo nesmírné zklamání - podrobné konstrukční návody optimalizované pro lidské nástroje a postupy. To je něco jiného."

Don se nad tím zamyslel. Pro něj byly "inženýrství" a "věda" více méně totéž; neměl dostatek vzdělání, aby dokázal rozeznat ohromný rozdíl mezi nimi. Začal o něčem jiném: "Vy taky děláte v laboratoři, pane Phippsi?"

"Já? Kdepak! Jsem ohromný nešika. Mým oborem je dynamika dějin. Dříve teoretická - nyní

aplikovaná. No, tahle díra je už prázdná." Přitom se díval na obrazovku; ředidlo, kterého tam dali zdánlivě celé sudy, vyčistilo část písmene II od smaltu; bylo teď vidět dno zářezu, holé, jantarové a průhledné.

"Nedokážu sedět," postavil se Phipps, "jsem moc nervózní. Omluvte mě, prosím."

"Jistě."

Po rampě se valil drak a zastavil se u nich, zrovna když se měl Phipps k odchodu. "Ahojky, pane Phippsi. Můžu tu zaparkovat?"

"Samozřejmě. Znáte tyhle lidi?"

"Dámu už jsem potkal."

Don se představil oběma jmény a na oplátku se dozvěděl drakova - zněly Osvěžující déšť a Josef.

"Říkejte mi Joe." Joe byl po Siru Isaacovi prvním drakem, kterého Don viděl s hlaserem, takže se na něj se zájmem podíval. Jedno bylo jisté: Joe se naučil anglicky od jiného učitele než byl bezejmenný Londýňan Sira Isaaca... a určitě pocházel z Texasu.

"Je mi ctí být ve vašem domě," pozdravil Don.

Drak se pohodlně rozvalil a snížil hlavu na úroveň jejich ramen. "Todle není můj dům. Tihle snobové by mě tu nesnesli, kdyby tu nebylo něco, co zvládám kapku líp než nějaký jiný hombre. Jen tu makám."

"Oh." Don se chtěl Sira Isaaca zastat, ale pak se rozhodl nemíchat do sporů mezi draky. Raději se zadíval na obrazovku. Obraz se přesunul na část prstence ohraničujícího H, snímal z něj asi patnáct či dvacet stupňů. Rozlišení se opět zvětšilo a rozpouštědlo začalo odplavovat smalt.

"Teď se snad někam dohrabem," komentoval to Joe.

Smalt se rozpouštěl jako sníh v jarním dešti, ale tentokrát po něm namísto čistého jantaru zbylo něco tmavého - vypadalo to jako svazek černých trubek uložených v mělkém výkopu.

Následovalo naprosté ticho - pak někdo zajásal. Don si uvědomil, že zadržuje dech. "Co je to?"

"Drát," odušil Joe, "co jiného byste čekal?"

Sir Isaac ještě víc zaostřil a opatrně, jako když matka koupe novorozeně, očistil vrchní vrstvu smotaného drátu. Pak se objevil mikroskopický pařátek a jemně vytáhl jeden konec.

"Čeká mě rachota," postavil se Joe, "tohle je moje narážka." Pak se začal valit dolů po rampě. Don si všiml, že si nechává růst novou nohu uprostřed na pravoboku; ještě mu zcela nedorostla, takže se kolébal, jako když má auto jedno kolo prázdné.

Jemně vytahovali, čistili a navíjeli obsah prstenu, až více než o hodinu později byli odměněni drátem něco přes metr dlouhým a tak tenkým, že nebyl prostým okem vidět - a to ani dračím.

Sir Isaac vysunul hlavu z držáku okulárů. "Je Malathův drát připraven?"

"Ano."

"Výborně, přátelé. Tak jen do toho."

Zavedli dráty do speciálních paralelně propojených mikromagnetofonů. U kontrolek seděl nervózní muž se sluchátky na uších - pan Costello. Cívky se začaly pomalu otáčet a z reproduktoru se ozvalo vysoké brblání, občas přerušované pískotem.

"Nejsou dobře synchronizovány," usoudil pan Costello. "Přetočte je."

Operátor, který seděl před ním, se nejspíše ozval: "Nerad bych je přetáčel, Jime. Ty jsou schopny se přetrhnout, jen na ně dýchneš."

"No tak se přetrhnou - Sir Isaac je zase slepí. Přetočit!"

"Nedal jsi jeden z nich pozpátku?"

"Zmlkni a přetáčeš."

Za chvíli se zase ozvalo blábolení, které Donovi připadalo stejné, jako předtím, ale pan Costello přikývl. "To je ono. Nahráváme od začátku?"

"Je to v kishně," ozval se Joe s texaským přízvukem.

"Tak jo, necháme to přehrávat a mezitím se podíváme na to, co už máme. Zkuste zpomalení dvacet ku jedné."

Costello něco zmáčkł a blábolení utichlo, i když se cívky dále otáčely. Za chvíli se ozval lidský hlas, ale byl hluboký, tlumený a tak pomalý, že mu nebylo rozumět. Joe to stopl, něco opravil a začal znovu. Ozval se jasný, příjemný a pečlivý kontraalt.

"Název: Několik poznámek k aplikacím Horst-Milneových rovnic. Obsah: Část první - Návrh generátoru bezfrikční molární translace. Část druhá - Generování nespojitostí v časoprostoru - otevřených, zavřených, složených. Část třetí - Generování pseudo-akceleračního fokusu. Část první, kapitola první - Kritéria pro návrh jednoduchého generátoru a řídicího systému. Jak je zřejmé z rovnic v Příloze A—"

Hlas pokračoval, bez únavy a bez konce. Dona by to ohromně zajímalo, ale nerozuměl tomu. Už skoro usínal, když hlas skončil a ozvalo se: "Následuje schéma."

Costello zastavil přehrávání: "Kamery připraveny?"

"Už jedou!"

"Přepínám!"

Na obrazovce se postupně objevil zmatený obrázek; Don usoudil, že je to schéma nějakého elektrického zapojení - nebo talíř špaget. Pak se zase rozhovořil onen hlas.

Asi po dvou hodinách se Don otočil k Isobel:

"K ničemu tady nejsem a v hlavě už mám z toho úplný guláš. Což takhle někam vypadnout?"

"Nemám nic proti."

Sešli po rampě a vydali se tunelem vedoucím k obytným místnostem. Cestou potkali Phippse, který přímo zářil štěstím. Don kývl hlavou a chtěl pokračovat, ale Phipps jej zastavil.

"Zrovna vás hledám."

"Mě?"

"Jo. Myslel jsem, že byste chtěl tohle," a podal mu prsten.

Don si ho zvědavě prohlédl. V jedné nožičce II byla malinká mezera a z kroužku kolem zbyl mělký zářez, tak úzký, že se do něj nedokázal dostat nehtem.

"Už vám to k ničemu není?"

"Vycucali jsme to do sucha. Jednoho dne to budete moci střílet do muzea za pěkné peníze."

"Kdepak. Asi to nakonec přeci jen doručím otci - až přijde čas."

Kapitola 17

Vynulovat hodiny

Don opustil své gargantuovské komnaty a přestěhoval se mezi ostatní lidi ze skupiny. Sir Isaac by ho tam samozřejmě nechal okupovat akr životního prostoru, dokud by Slunce nevychladlo, ale Donovi připadalo trapné zabírat tolik místa a navíc mu to bylo i trochu nepohodlné - ohromné otevřené prostory vyhovující drakovi vyvolávaly ve vojákově zvyklém bojovat tělo na tělo v divočině neklid.

Lidští hosté byli ubytováni v jednom dračím bytě, jehož ohromné místnosti byly přepážkami rozděleny v pokojíky. Válec koryto jim sloužilo jako společný bazén a měli tu i společnou jídelnu. Donův spolubydlící se jmenoval Dr. Roger Conrad, byl to vysoký a rozcuchaný mladík s věčným úsměvem. Dona trochu překvapilo, když zjistil, že Conrad požívá vysoké úcty mezi ostatními vědci.

Moc si jej ale neužil, ani ostatních lidí - dokonce i Isobel byla pořád zaměstnaná nějakým papírováním. Skupina dřela ve dne v noci s úžasným nasazením. Prsten už vydal svá tajemství a oni mohli začít pracovat - a mezitím se k Marsu blížil útočný svaz. Nikdo nevěděl - nikdo nemohl vědět - jestli se jim podaří dokončit práci včas, aby stihli zachránit své kolegy.

Conrad to zkusil jednou večer Donovi vysvětlit, když se vrátil z práce, aby si zdříml. "Nemáme tu dostatečné zázemí. Instrukce ve zprávě byly kalibrované na pozemské a mart'anské postupy. Draci všechno dělají jinak. My tu máme strašně málo našich nástrojů a věcí a je hrozně těžké nějak z improvizovat to, co potřebujeme, z dračí technologie. Původně se počítalo s tím, že se to všechno vestaví do — znáš ta malá letadélka, co s nimi lidi skáčou po Marsu?"

"Viděl jsem je na obrázku."

"Já jsem je ani neviděl. Raketu z nich člověk neudělá, ale mají přetlakovou kabinu a jsou dost velká pro

naše účely. A teď to musíme adaptovat pro místní raketové letadlo."

Jeden superstratosférický raketový kluzák už čekal v zarostlé zátoce před rodinným sídlem Sira Isaaca, křídla uřezaná a odvezená pryč. Teď ho museli připravit na výlet na Mars.

"Je to pořádný problém."

"Dokážeme to?"

"Musíme! Nemůžeme navrhovat od základů novou konstrukci, protože nemáme dost výpočetních kapacit, i kdybychom na to měli čas - což nemáme."

"Na to jsem se právě ptal. Dokážeme to včas?"

"To kdybych tak věděl," vzdychl si Conrad.

Všichni se cítili pod tlakem. V jídelně pověsili ohromnou mapu s vyznačenými pozicemi Země, Slunce, Venuše a Marsu. V poledne se vždycky značky přesunuly podél naznačených oběžných drah na nové pozice; Země se posunula o stupeň, Venuše o trochu víc, Mars o něco málo přes půl stupně.

Dlouhá tečkovaná čára se vinula od místa na dráze Země až k dráze Marsu - nejpravděpodobnější odhad dráhy a načasování útočné skupiny Federace. S jistotou znali jen čas odletu; dráha i okamžik setkání s Marsem byly odhadnuty podle relativní pozice obou planet a podle tipovaného maximálního výkonu lodí Federace, pokud by je doplnili palivem na oběžné dráze kolem Země.

Pro raketu jsou některé dráhy možné a některé nemožné. Vojenská loď s naléhavým úkolem si samozřejmě nevybere eliptickou úspornou dráhu, která zabere ze Země na Mars 258 pozemských dní. Ale i když se rozhodnou pro některou z hyperbol a velké plýtvání palivem, pořád zůstávají hranice, za něž se loď s reaktivním pohonem nedostane.

U mapy visel pozemský kalendář a hodiny ukazující Greenwichský čas. A vedle se skvělo číslo, které měnili každou pozemskou půlnoc, jejich nejvěrohodnější odhad počtu dnů chybějících do dne M. Teď ukazovalo třicet devět.

Don si užíval vojákova ráje: pravidelné teplé jídlo, dobře uvařené a v libovolném množství, času na spaní kolik chtěl, čisté šaty, čistá kůže, žádné povinnosti a žádné riziko. Jediný problém spočíval v tom, že se mu to začínalo jídat.

Při vši horečné aktivitě kolem něj začal cítit silné nutkání nějak přiložit ruku k dílu, protože už se začínal stydět. Taky trochu pomáhal - dokud nezjistil, že si pro něj vymýšlejí zbytečnou práci, aby se ho zbavili. Ve skutečnosti neměl jak pomoci; upocení odborníci měli už tak málo času na rozchození nemožných obvodů, než aby jim ještě nějaký zbyl na zaučení amatérského pomocníka. Nakonec to vzdal a vrátil se k lenošení, dokonce zjistil, že dokáže prospat celé odpoledne, ale pak zase nespál v noci.

Vrtalo mu hlavou, proč si nedokáže užít tak báječné dovolené. Nebylo to tím, že by se obával o rodiče—

Vlastně se obával. Jejich obraz v jeho paměti vybledl, ale svědomí mu pořád připomínalo, že nedělá nic, čím by jim pomohl. Proto chtěl vypadnout z tohoto místa, kde byl k ničemu, a vrátit se ke své jednotce, k tomu, co uměl. Zpátky tam, kde se nemusel ničím trápit mezi akcemi - a veškeré napětí si vybil při nich. Jen tma a zvuk dechu kamaráda po pravici a po levici, pomalý postup vpřed, snažit se zjistit, jaké triky tentokrát technici zelených vykoumali, aby si zajistili bezpečný spánek... pak rychlý úder - nakonec úprk zpátky ke člunu.

Jak rád by byl zase zpátky.

Rozhodl se zajít za Phippsem a chytil ho v kanceláři.

"To jste vy? Chcete cigaretu?"

"Ne, díky."

"To je pravý tabák, žádné ty vaše 'bláznivé bylinky'."

"Ne, děkuju, nekouřím."

"No, možná máte pravdu. Ta chuť v puse po ránu..."

Phipps si zapálil, pohodlně se usadil a čekal.

"Hele, vy jste tady šéf, že jo."

Phipps vyfoukl kouř a pak jej opatrně opravil: "Řekněme, že jsem tady jako koordinátor. Rozhodně se nesnažím plést do odborných věcí."

"Z mého pohledu jste tedy šéf. Podívejte, pane Phipps, já jsem tady zbytečný. Nemůžete zařídit, abych se dostal zpátky ke své jednotce?"

Phipps pečlivě vyfoukl kouřový kroužek. "To je mi líto, že se tak cítíte. Mohl bych pro vás najít práci. Dělal byste mi výkonného zástupce."

"Už mám po krk toho ,vezmi tuhle hromádku a přelož ji támhle'," zavrtěl hlavou Don. "Chci pořádnou práci -svoji práci. Jsem voják a venku je válka - a tam patřím. Kde bych tady sehnal dopravu?"

"Nikde."

"Co?"

"Pane Harvey, nemohu vás nechat odejít; příliš mnoho toho víte. Kdybyste nám rovnou dal ten prsten a neptal se, mohl jste se hned vrátit ke své jednotce - jenže vy jste musel všechno vědět. Ted' nemůžeme připustit, aby vás zajali. Víte, že zelení každého zajatce plně vyslechnou; tohle si nemůžeme dovolit riskovat, zatím ještě ne."

"Ale — já bych se kruci nikdy nenechal zajmout, pane! V tom jsem si udělal jasno už hodně dávno."

"Nevadí nám, pokud se necháte zabít," pokrčil rameny Phipps. "Jenže na to nelze spoléhat, ať už jste rozhodnut jakkoli pevně. Nemůžeme riskovat, v sázce je příliš mnoho."

"Nemůžete mě tu držet! Nemáte nade mnou žádnou pravomoc!"

"To ne. Ale nesmíte odejít."

Don otevřel pusku, zase ji zavřel a odešel.

Dalšího rána se vzbudil rozhodnutý, že s tím něco udělá. Ale doktor Conrad se vzbudil ještě před ním a než odešel, přerušil jeho myšlenky: "Done?"

"Co je, Rogere?"

"Pokud se dokážeš vyvalit z postele, mohl by ses dneska zastavit v laborce. Bude tam něco k vidění - doufám."

"No... v kolik?"

"Řekněme okolo deváté."

Don se tam ukázal a s ním snad každý člověk z okolí, taky asi polovina početné rodiny Sira Isaaca. Roger Conrad šéfoval představení. Stál u ovládacího pultu, ze kterého by nebyl nezasvěcený pozorovatel nijak moudrý. Chvilí tam s něčím manipuloval, pak vzhlédl a oznámil:

"Koukněte na tohle, lidi - támhle nad stolem." Pak zmáčkl tlačítko.

Nad stolem se objevil stříbrný balón něco přes půl metru v průměru a vznášel se bez zjevné podpory. Zdálo se, že je to dokonalá koule a také že dokonale odráží světlo, ze všeho nejvíc to Donovi připomínalo vánoční ozdobu. Conrad se vítězně usmál. "Tak jo, Tony - obuj se do toho."

Tony Vincente, nejsilnější z týmu, zvedl velikou sekeru. "Jak to chceš rozpůlit, shora dolů nebo vodorovně?"

"Vyber si."

Vincente zvedl sekeru nad hlavu a vši silou jí mávl dolů.

Odrážela se od koule. Ta se ani nezachvěla, její dokonalý povrch zůstal bez poskvrny. Conradův chlapecký úsměv se ještě rozšířil.

"Konec prvního jednání," oznámil a zmáčkl jiné tlačítko. Sféra zmizela a nic po ní nezůstalo.

"Druhé jednání," sklonil se nad pultem. "Ted' použijeme jen polovinu sféry. Odstupte od stolu." Po chvíli vzhlédl: "Připravit, pozor, teď!" Objevila se polosféra, stejně dokonalého tvaru jako předtím.

"Připrav exponát, Tony."

"Hned to bude, jen si zapálím." Vincente zapálil cigaretu, pořádně ji rozdýmal a pak ji položil na popelník, který i s cigaretou zasunul pod polokouli. Conrad se věnoval řídicímu pultu, polosféra sestoupila na stůl a přikryla dýmající cigaretu. "Nechce někdo vyzkoušet sekyrku, nebo případně něco jiného?"

Nikomu se evidentně nechtělo zahrávat si s neznámem. Conrad se zase věnoval knoflíkům a sféra se vznesla, pod ní stále ještě kouřila nepoškozená cigareta. "Jak by se vám líbilo položit takovouhle pokličku na hlavní město Federace na Bermudách - a nechat ji tam, dokud nepřijdou k rozumu?"

Conradův nápad se setkal s jednohlasným souhlasem. Všichni - nebo téměř všichni - přítomní členové Organizace byli kolonisté z Venuše a ať už pracovali na čemkoliv, jejich srdce byla s povstalcí. Vzrušené

komentáře přerušila Phippsova otázka: "Doktore Conrade, mohl byste nám poskytnout nějaké laické vysvětlení toho, co jsme viděli? Mám na mysli, jak to funguje, ohromný potenciál pro využití už si asi umíme všichni představit sami."

Conrad zvažněl. "No... Šéfe, asi nejsrozumitelnější by bylo říct, že fasarta moduluje grblab v takové fázi, že se z toho trimagén vybastí - nebo ještě jinak, že někomu utekla myš z klece. Ale teď vážně, nedá se to laicky vysvětlit. Pokud byste byl ochoten se mnou strávit pět let studiem vyšší matematiky, možná bych vás dovedl dostat na tutéž úroveň tuposti a zmatku, v níž se teď nacházím já. Některé z tenzorových rovnic, které jsou v tom zamíchané, jsou, mírně řečeno, unikátní. Ale návod byl dostatečně srozumitelný na to, abychom to zvládli."

"Děkuji - řekl bych," přikývl Phipps. "Zkusím se zeptat Sira Isaaca."

"Výborný nápad. Taky bych si rád poslechl jeho vysvětlení."

Důkaz, že lidé z laboratoří dokázali spíchnout alespoň něco ze vzkazu na drátech, nikterak neulehčil Donovo trápení. Každý den mu nástěnka v jídelně připomněla, jak jim ubývá času - a on si mezitím válel šunky. Už nepřemýšlel nad tím, jak je přemluvit k tomu, aby ho poslali zpátky do války; teď plánoval, jak se tam dostat sám.

Viděl kdysi mapy Velkého jižního moře, a zhruba tedy věděl, kde je. Na sever bylo území, kde nesídlili ani draci - zato tam ale žili jejich masožraví příbuzní. Považovalo se za nepřekročitelné. Kdyby to vzal přes jižní konec moře, měl by to mnohem delší, ale země draků tam sahala až k prvním lidským farmám. Kdyby měl dost jídla, aby tak týden vydrželo, pak by se se svou znalostí hvízdavé řeči protloukl až k nějakému osadníkovi, přes kterého už by se dostal dál. Co se týkalo zbytku, měl svůj nůž a své znalosti - a teď už toho o bažinách věděl mnohem víc, než když utíkal před Bankfieldovými hrdlořezy.

Začal vynášet jídlo z jídelny a ukrývat ho v pokoji.

Den a noc před plánovaným pokusem o útěk si ho zavolal Phipps. Napadlo ho, že by nemusel jít, ale pak si spočítal, že by to vzbudilo podezření, a tak šel.

"Posaďte se," začal Phipps. "Cigaretu? Vlastně ne, zapomněl jsem. Copak jste dělal poslední dobou? Našel jste si něco?"

"Není tu co dělat!"

"To je mi líto. Pane Harvey, přemýšlel už jste nad tím, v jakém světě asi budeme žít, až tohle všechno skončí?"

"No, ne zcela." Už na to myslel, ale jeho představy byly určitě příliš naivní, než aby se s nimi někomu svěřoval. Co se jeho týkalo, jednoho dne válka skončí, a pak se konečně dostane k tomu, aby našel své rodiče. Ale co pak...

"Co za svět byste rád?"

"Cože? No... to nevím." Zamyslel se. "Nějak se o politiku nezajímám. Je mi jedno, jak to bude fungovat, ale - no, mělo by to být nějak volnější. Chápete - aby si člověk mohl dělat, co chce, a nikdo ho nebuzeroval."

Phipps přikývl. "Máme víc společného, než jste si možná myslel. Sám nejsem zrovna honěný v politické teorii. Kdykoliv se vláda moc rozroste, začne lidi otravovat. To se stalo Federaci - ona totiž začala docela rozumně - a teď nastal čas trochu jí přistříhnout křídla. Aby si občané mohli užít trochu volnějšího života."

"Možná mají draci pravdu," poznamenal Don, "a nemá smysl organizovat nic většího, než je rodina."

"Co funguje pro draky, nemusí být nejlepší pro lidi," zavrtěl hlavou Phipps. "Navíc může rodina utlačovat stejně jako vláda. Jen se podívejte na ty mladé tady; musí čekat pět set let, než si mohou bez povolení zakašlat. Ptal jsem se vás na váš názor, protože sám neznám odpověď - a to jsem studoval dynamiku dějin déle, než vy jste naživu. Vím teď jediné: chystáme se vypustit do světa zdroje síly, následky jejichž použití si neumíme představit."

Donna to překvapilo. "Vždyť už teď máme vesmírnou dopravu; nechápu, proč by mělo mít nějaký velký význam, že se urychlí. Co se týče toho druhého triku, přijde mi jako dobrý nápad dát nad město pokličku, aby to do něj nikdo nemohl napálit atomovkou."

"To je samozřejmě pravda. Ale to je jen začátek. Začal jsem si dávat dohromady seznam věcí, které

nás čekají - alespoň o kterých si to myslím. Rozhodně mám dojem, že výrazně podceňujete význam urychlení dopravy. Co se týče dalších možností, je toho na mě moc. Už jsem příliš starý a moje představivost by potřebovala promazat. Ale je tady něco jako předkrm: mohli bychom být schopni přepravit vodu, hodně vody, odsud na Mars."

Zamračil se. "Možná bychom dokázali pohnout i samotnými planetami."

Don prudce vzhlédl. Skoro totéž už někde slyšel... nedokázal si vzpomenout.

"No nic," pokračoval Phipps. "Jen jsem chtěl slyšet, jak to vypadá z jiného, mladšího pohledu. Zkuste se nad tím zamyslet. Rozhodně to nečekám od těch kluků z laboratoře. Tihle fyzici produkují zázraky - ale už nemyslí na to, jakým dalším zázrakům dají vzniknout ty první." Zamyslel se a dodal: "My teď nulujeme hodiny našeho času, ale nevíme, jaký čas budou ukazovat potom."

Když už nic dalšího nedodal, Don si ulehčeně pomyslel, že rozhovor je u konce, a začal se zvedat.

"Ne, ještě nechoďte," zastavil ho Phipps. "Ještě o něčem jsem chtěl s vámi mluvit. Vy se chystáte odejít, že jo?"

"Jak vás to napadlo?" vykoktal Don.

"Takže jsem měl pravdu. Jednoho rána bychom se vzbudili a vaše postel by byla prázdná. A já bych měl řídit práci s tím, jak vás najít a přivést zpátky, zrovna když máme tolik jiných starostí."

Don se uvolnil. "Conrad mě prásknul, co?"

"Conrad? Vůbec ne. Pochybuji, že si všimne čehokoli většího než je elektron. Kdepak, přiznejte mi taky trochu inteligence. Mou specializací jsou lidi. S vámi jsem to tedy popravdě řečeno nezahrál nejlíp, když jste sem přijel - ale pořád ještě musím vznést na svou obhajobu, že jsem byl k smrti unaven. Únava je jako mírné šílenství. Ale zpátky k věci: Vy chcete odejít a já vás nemohu zastavit. Znáám draky dost dobře na to, abych věděl, že by mi Sir Isaac nedovolil vás tu držet, kdybyste chtěl pryč. Jste 'jeho' zatracené 'vejce'. Ale já vás prostě nemohu nechat odejít, z důvodu, který jsem vám už vysvětlil. Takže - než bych vás nechal zmizet, musel bych vás zkusit zabít."

Don se předklonil a přesunul váhu na špičky.

"Myslíte, že byste to dokázal?" zeptal se tiše.

"Ne, nemyslím," zasmál se Phipps. "Proto jsem taky musel přijít s jiným nápadem. Určitě jste se doslechl, že dáváme dohromady posádku pro naši loď. Jak by se vám líbilo být v ní?"

Kapitola 18

Malý David

Don otevřel pusku a nechal ji tak. K jeho cti bylo nutno přiznat, že i když ho ta myšlenka už napadla, vůbec se jí nezabýval; nebyl natolik ješitný, aby si myslel, že se mu podaří letět na téhle lodi jen proto, že se mu chce.

"Upřímně řečeno, dělám to jen proto, abych se vás zbavil," pokračoval Phipps. "Musím vás někam uklidit a udržet z dosahu federační inkvizice, dokud to nepřestane být naléhavé. Ale myslím, že to mohu ospravedlnit. Chceme na Malého Davida dát co nejvíce kádrů pro posádky dalších lodí. Nemám tu ale zrovna nejlepší výběr - většina lidí z naší skupiny jsou buď staří, nebo jsou to krátkozrací podvyživení géniové, vhodní právě tak do laboratoře. Vy jste mladý, zdravý, máte rychlé reflexy - jak jsem se sám přesvědčil - a jste od dětství zvyklý na beztlisťový stav. Je samozřejmě pravda, že nemáte pilotní výcvik, ale to není zas takový problém; tyhle lodě budou nové pro každého. Pane Harvey, jak by se vám líbilo zaletět si na Mars a vrátit se jako 'kapitán Harvey', velitel vlastní lodi - lodi dost silné na to, aby se vypořádala s tou federační verbeží kolem Venuše?"

"No, přinejhorším zástupce kapitána," opravil se ještě Phipps s myšlenkou na to, že na lodi s dvoučlennou posádkou by Don mohl být těžko něco mín.

Jak by se mu to líbilo? Hodně! Don si málem zapletl jazyk, jak se rychle snažil nabídku přijmout, ale najednou jako by na něj někdo vylil kýbl ledové vody. I Phipps poznal z jeho výrazu, že je někde

problém.

"Co je?" zeptal se ostře. "Máte strach?"

"Strach?" odpálil Don naštvaně. "Jasně že budu mít strach. Měl jsem už strach tolikrát, že se nebojím mít strach ještě jednou. V tom to není."

"Tak co tedy? Vymáčknete se."

"No, věc se má takhle. Jsem pořád ještě ve službě. Nemohu si jen tak vyrazit na výlet dlouhý sto padesát miliónů kilometrů. Podle předpisů by to byla dezerce. Kdyby mě zase dostali do rukou, asi by mě nejdřív pověsili, a pak se teprv vyptávali."

"Aha," uvolnil se Phipps. "To se dá snadno zařídit. Nechte to na mě."

A dalo se to zařídit. Pouhé tři dny nato dostal Don nový rozkaz, tentokrát písemný a doručený nějakým tajným způsobem, o němž se mohl jen dohadovat. Stálo tam:

Pro: Harvey, Donald J., seržant-specialista I/C

Přes: kanály

1. Jste přidělen na speciální dočasný úkol neurčitého trvání.
2. Je vám povoleno cestovat, jak bude ke splnění úkolu zapotřebí.
3. Toto přidělení je k nejvyššímu prospěchu Republiky. Až bude úkol podle vašeho úsudku splněn, přihlásíte se nejbližším kompetentním úřadům a vyžádáte si dopravu, abyste se mohl hlásit osobně veliteli štábu.
4. Po dobu trvání tohoto přidělení jste povýšen do hodnosti poručíka.
plukovník J. S. Busby
jménem velícího generála

Potvrzení:

I. Doručeno kurýrem.

kapitán Henry Marsten

velitel 16. bojové skupiny (gondoly)

K rozkazu byla sponkou připevněna rukou psaná poznámka:

P.S.: Drahý "poručíku",

Tohle je ten nebláznivější rozkaz, jaký jsem kdy potvrdil. Na co se to k čertu chystáte? To jste se oženil s nějakou dračicí? Nebo jste zastihl nějakého hlavouna ve slabé chvílce? Každopádně si užijte zábavy - a dobrý lov!

Marsten

Don zastrčil rozkaz s poznámkou do náprsní kapsy a čas od času si na ně sáhl.

Dny pomalu ubíhaly; tečkovaná čára se stále více blížila k Marsu a všichni ve skupině byli stále nervóznější. Na nástěnce se objevilo další datum: do té doby musel být Malý David hotov, pokud chtěli dorazit na Mars včas.

Právě tohle datum už bylo na kalendáři, když konečně nastupovali. Dvacet minut před odletem byl Don ještě pořád v pracovně Sira Isaaca (ale jeho skromná zavazadla už čekala na palubě). Zjistil, že loučení se Sirem Isaacem je těžší, než čekal. Neměl hlavu popletenou frázemi jako "otcovský vzor"; byl si prostě vědom, že tenhle drak je celou jeho rodinou, že je mu mnohem bližší než ten vzdálený pár na planetě, kam letí.

Proto cítil téměř úlevu, když pohlédl na hodinky a zjistil, že už je skoro pozdě.

"Musím jít, devatenáct minut."

"Ano, drahý Donalde. Vaše krátce žijící rasa pořád někam spěchá."

"Tak... na shledanou."

"Sbohem, Mlho nad vodami."

Před pracovním Sira Isaaca se zastavil, aby se vysmrkal a dal dohromady. Zpoza masivního sloupu vystoupila Isobel.

"Done— chtěla jsem se s tebou rozloučit."

"Cože? No jasně - ale copak se nepůjdeš podívat na start lodi?"

"Ne."

"No, jak chceš, babi, ale už musím běžet."

"Už jsem ti řekla, ať mi tak neříkáš."

"No tak sis zalhala o tom, kolik ti je. Teď už se toho nezbavíš - babi."

"Ty tvrdohlavý osle! Done - vrať se. Rozumíš?"

"No jasně! Budeme zpátky, než se naděješ."

"No jen aby! Ještě nemáš dost rozumu na to, aby ses o sebe uměl postarat. No - nebe bez mraků!"
Popadla ho za uši a vlepila mu pusy; pak odběhla.

Don za ní hleděl a otíral si rty. Holky jsou ještě divnější než draci, napadlo ho. Asi je to taky jiná rasa.

Pak už utíkal k lodi. Mezitím se tu už zřejmě shromáždila celá kolonie, a on byl poslední z posádky, čímž si vysloužil pomračený pohled od kapitána Malého Davida Rhodese. Ten byl nejdříve u Meziplanetární, teď u Letecké gardy a objevil se před třemi dny; moc nemluvil a celou tu dobu strávil s Conradem. Don se dotkl kapsy; má u sebe Rhodes rozkaz, znějící stejně divně jako ten jeho?

Malého Davida vytáhli na břeh, kde ho položili na saně. Nepotřebovali žádný katapult, a taky žádný nebyl k dispozici; všechny tři odpalovací katapulty na Venuši byly v rukou Federace. Loď skrývala řada stromů; jejich větve teď prořezali, takže se otevřela volná obloha ke startu.

Donovi loď připadala spíše jako přerostlá a neobyčejně odpudivá míchačka na beton. Z boků smutně čouhaly zbytky amputovaných křídel a namísto jejího uříznutého špičatého nosu teď vepředu trčel vypouklý kryt speciálního radaru. Trup byl porůznu zohyzděn jizvami po sváření, protože úpravy se dělaly ve spěchu a nebyl čas věci zarovnat, začistit a vyřešákovat. Raketové trysky také zmizely a tam, kde byly nádrže na raketové palivo, teď vězel jaderný reaktor; většinu bývalého prostoru pro cestující pak zabírala masivní přepážka a antiradiační štít chránící posádku před smrtelným zářením reaktoru. Všude po povrchu znetvořovaly původně hladký tvar lodi různé miskovité diskoidy — Conrad jim říkal "antény" - kterými měli zdeformovat samotný tvar prostoru. Donovi to jako antény zrovna nepřipadalo.

Malý David měl posádku o devíti mužích: Rhodes, Conrad, Harvey a šest dalších, všichni mladí a všichni učedníci, tedy kromě Rogera Conrada, kterému říkali krátce "oficír přes serepetičky" namísto správného "důstojník pověřený péčí o speciální vybavení". Loď nesla i jednoho cestujícího, starého Maletha. Nebylo ho vidět a Don ho nevyhledal; připravili pro něj izolovanou kajutu, kde vytvořili řídkou, suchou a studenou atmosféru, jak ji potřeboval.

Všichni nastoupili, dveře byly utěsněny a Don se posadil. Hodně prostoru zabralo nové vybavení, ale zůstalo tam dost původních křesel na to, aby se všichni vešli. Kapitán Rhodes se usadil v pilotním křesle a vyštěkl: "Pozor! Připravte se na zrychlení! Připoutat se!"

Don tak hned učinil.

Pak se Rhodes otočil k Conradovi, který ještě stál a teď začal konverzačním tónem: "Dvě minuty do startu, pánové. Protože jsme neměli čas na zkušební let, bude tohle hodně zajímavý experiment. Stane se asi jedna ze tří možností," zamyslel se.

"Ano? Pokračujte," pobídl ho Rhodes.

"Tak předně je možné, že se nestane nic. Stačí, aby někdo něco malého přehlédl v teoretických výpočtech, a je to. Nebo to bude fungovat. A taky můžeme vybuchnout. Má někdo zájem o malou sázku?" usmál se.

Nikdo neodpověděl. Podíval se na přístroje a řekl:

"Tak jo, kapitáne - šlápněte na pedál!"

Don měl náhle pocit, že nastala noc a během mžiku přešli do beztlakého stavu. Jeho žaludek, který už si

dlouho zvykal na gravitaci Venuše, si začal stěžovat.

Conrad, který se nepřipoutal, se vznášel kabinou a držel se jednou rukou svého panelu.

"Omlouvám se, pánové, malé přehlédnutí. Zkusíme teď nastavit naše prostředí na marsovskou tíži, abychom vyhověli našemu cestujícímu." Pak si začal hrát s ovladači.

Donův žaludek se vrátil na své přirozené místo a náhle měli víc než dostačující tíži asi třetiny pozemské gravitace.

"Výborně, kapitáne; můžete je nechat odpoutat."

"Co se děje?" ozval se někdo za Donem. "Nevyšlo to?"

"Ale ano, vyšlo," odpověděl Conrad. "Po pravdě řečeno zrychlujeme—" zarazil se a chvíli studoval přístroje "asi dvaceti géčky od doby, co jsme opustili atmosféru."

Lod' zůstala utopena ve tmě, odříznuta od zbytku vesmíru "nespojností prostoru", až na několik minut každých pár hodin, kdy Conrad vypnul pole, aby kapitán Rhodes viděl ven a mohl zaměřit jejich polohu. Během těchto okamžiků se nacházeli v beztížném stavu a hvězdy jasně svítily za průzory. Pak se zase vrátila temnota a Malý David se uzavřel do vlastního malého světa.

Kapitán se brzy naučil pravidelně tiše klít po každém zaměření a všechno nejmíň třikrát přepočítávat.

Mezitím Conrad pořádal "vyučovací hodiny" tak často, jak jen to šlo. Dona většina vysvětlení mátl stejně jako to, které poskytl Conrad Phippsovi.

"Prostě to nechápu," přiznal se jednou svému učiteli poté, co jim tutéž věc vysvětlil už potřetí.

Conrad pokrčil rameny a usmál se. "Nenech se tím odradit. Než bude čas instalovat to zařízení do tvé vlastní lodě, budeš to znát i pozpátku. Zkusíme to znovu."

Kromě učení tam nebylo co dělat a lod' byla tak jako tak příliš malá a namačkaná. Téměř neustále se hrály karty. Don neměl moc peněz a i o ty brzy přišel, takže už dál nehrál. Místo toho spal a přemýšlel.

Phipps měl pravdu, uvědomil si; cestování touhle rychlostí rozhodně hodně změní - lidi budou poletovat mezi planetami stejně běžně, jako dnes cestují mezi kontinenty na Zemi. Bude to asi jako když se přešlo od parníků k raketám, jenže ta změna nepotrvá tři staletí.

Možná se jednou vrátí za Zem; má to tam jisté výhody - například jízdu na koni. Jestlipak si na něj ještě Lenoch pamatuje? Hrozně rád by naučil Isobel jezdit. Chtěl by vidět, jak by se tvářila, až by poprvé uviděla koně!

Jednou věcí si ale byl jistý: i kdyby se vrátil, na Zemi nezůstane. Taky nezůstane na Venuši - ani na Marsu. Věděl, kam patří - do volného prostoru, kde se narodil. Planety pro něj byly jen něco jako hotely, vesmír byl jeho domovem.

Možná by se mohl vydat Průkopníkem ke hvězdám. Měl pocit, že pokud tohle přežijí, členové původní posádky Malého Davida by se dokázali dostat mezi jedince vybrané pro Dlouhou cestu. Účast byla sice omezena jen na páry, ale to asi nebude problém. Nějak cítil, že než dojde k výběru, bude už ženatý, jen si nebyl vědom, kdy a jak k tomuhle závěru došel. A Isobel byla ten pravý průkopnický typ, ta by ho zpátky nedržela. Průkopník tak jako tak hned tak neodletí; jakmile se jeho stavitelé dozvědí o novém pohonu, budou muset počkat, než ho budou moci zabudovat.

Každopádně se hodlal po válce porozhlédnout kolem a trochu si zacestovat. Až se vrátí, určitě ho přeloží do Vesmírné gardy, a tahle zkušenost mu pak přijde vhod, až ho propustí do civilu. Vlastně, když se to tak vezme, z praktického hlediska byl ve Vesmírné gardě už teď.

McMasters měl rozhodně pravdu; na Mars se dalo dostat jediným způsobem - ve výsadkovém oddíle.

Rozhlédl se. Pořád se samozřejmě mastily karty a dva z jeho kolegů hráli kostky na podlaze, ty se v nízké gravitaci točily dost líně. Conrad sklopil opěradlo a spal s otevřenou pusou ve svém křesle. Tohle tedy rozhodně nepůsobilo jako jednotka chystající se spasit svět; spíš to tu vypadalo jako jedna velká neustlaná postel.

Plánovali, že "vystoupí" jedenáctý den, blízko Marsu a co nejbližší lodím Federace - pokud tedy dobře odhadli jejich dráhu; měli by dorazit k Marsu současně. Místo vyučovacích hodin teď trénovali na bojových stanovištích. Rhodes si vybral jako druhého pilota Artu Frankela, který už měl trochu zkušeností; Conradovi zase pomáhal další fyzik Franklyn Chiang. Další dva muži byli u rádia, dva u radaru. Don měl své místo na jakémsi sedle uprostřed lodní kabiny hned za křesly pilotů - místo "mrtvého

muže". Zde měl na starosti pružinou opatřený vypínač, známý po staletí jako "vypínač mrtvého muže", neboť se zapnul pouze v případě, že muž, který jej měl na starosti, zemřel.

Při prvním cvičení se Conrad postaral o ostatní a pak se vrátil k Donovi.

"Víš, co máš dělat?"

"Jasně. Odjistím bombu a pak nepustím vypínač mrtvého muže."

"Ale ne, ne! Nejdřív zmáčkneš ten vypínač, pak teprve odjistíš nálož."

"Já vím, akorát jsem to špatně řekl."

"Hlavně abys to špatně neudělal! Pamatujte na jedno, poručíku; jestli ten vypínač pustíte, tak letíme všichni."

"Jasně. Hele, Rogere, ta nálož, to je atomovka?"

"Ne. Nemůžeme tolik plýtvat. Je to klasická výbušnina, ale mohu tě ujistit, že je jí na tuhle kocábku dost. Než se nechat zajmout, raději to všechno vyhodíme do vzduchu - ale v žádném jiném případě ten vypínač nepouštěj. Pokud tě bude něco svrbět, vydrž to bez poškrábání."

Přišel kapitán Rhodes a pohybem hlavy odeslal Conrada dopředu. Pak se otočil na Dona hlasem tak tichým, aby ho ostatní neslyšeli: "Harvey, jste spokojen se svým úkolem? Nevadí vám?"

"Ne, nevadí. Víím, že ostatní mají lepší technické vzdělání. Tohle je pro mě přiměřenější."

"Tak jsem to nemyslel. Jste schopni zastoupit všechny kromě mě a doktora Conrada. Chci se ujistit, že jste schopni tohle udělat."

"Proč by ne? Přehodím vypínač, pak zmáčknu tenhle a držím se ho jako klíště. Na to člověk rozhodně nepotřebuje vyšší matematiku."

"To jsem taky nemyslel. Neznám vás, Harvey. Pokud vím, účastnil jste se bojových operací. Ti ostatní ne - proto máte tuhle práci. Ti, co vás znají, si myslí, že na to máte. Já se nebojím o to, že byste to nedokázal udržet zmáčknuté. Já chci vědět tohle: pokud by bylo třeba ten vypínač pustit, dokážete to?"

Don odpověděl skoro okamžitě, ale předtím mu ještě hlavou proletělo několik myšlenek. Vzpomněl si na doktora Jeffersona, který téměř určitě spáchal sebevraždu, na starého Charlieho, jemuž se třásla brada, ale ne ruka se sekáčkem - a na mohutný hlas v mlze: "Za Venuši a svobodu!"

"Myslím, že když bude třeba, dokážu to."

"Výborně. Nejsem si totiž jist, jestli bych to dokázal já. Kdyby došlo k nejhoršímu, spoléhám na vás, pane, že má loď nepadne do rukou Federace." Pak odešel dopředu.

Napětí rostlo a začali být popudliví. Neexistoval žádný způsob, jak zajistit, zda se opravdu vynoří poblíž útočné skupiny Federace; ta totiž mohla použít jiné dráhy, než kterou očekávali. Nemohli dokonce ani vyloučit, že vojáci Federace už jsou na Marsu, ovládli ho a teď bude obtížné je odtud vystřadit. Technické zázraky na Malém Davidovi byly určeny pro boj mezi loďmi ve vesmíru, nikoli k pronásledování pozemních sil na povrchu planety.

Conrada trápila ještě jedna věc, se kterou se nikomu nesvěřil: zbraně nemusely fungovat tak, jak očekávali. Víc než kdo jiný znal rizika, jež vzniknou, když se člověk spoléhá na teoretické předpoklady. Věděl, jak často byly i ty nejbrilantnější výpočty na nic kvůli nějakému dosud neodhalenému přírodnímu zákonu. Testování se prostě nedalo nijak nahradit - a tyto zbraně vyzkoušeny nebyly. Přestal se usmívat a dokonce se jednou dostal do vzteklé hádky s Rhodesem ohledně vypočítaného času, kdy se měli "vynořit".

Nakonec se dohodli; o půl hodiny později se Rhodes tiše ozval: "Pánové, už je skoro čas. Všichni na svá bojová stanoviště." Usedl do křesla, připoutal a vyštěkl: "Hlaste se!"

"Druhý pilot."

"Rádio!"

"Radar!"

"Zbraně připraveny."

"Mrtvý muž," uzavřel Don.

Pak dlouho čekali, zatímco vteřiny pomalu odtikávaly do minulosti. Rhodes tiše promluvil do mikrofonu; varoval Malatha, aby se připravil na beztlisový stav.

"Připravit!" vykřikl potom a Don pevněji uchopil vypínač.

Náhle ztratil váhu. Před ním a po stranách se v průzorech objevily hvězdy. Neviděl Mars a usoudil, že bude asi "pod" nimi. Slunce bylo někde za zády, protože mu nesvítalo do očí. Viděl ale skvěle dopředu; protože Malý David začal svou kariéru jako letadlo, měl vpředu před pilotními křesly velký průzor. Don seděl tak, že viděl stejně dobře jako Rhodes a jeho druhý pilot a mnohem lépe než ostatní.

"Radar?" zeptal se Rhodes.

"Není třeba spěchat, kapitáne. I světlo potřebuje čas na— Ale ale! Kontakt!"

"Souřadnice a vzdálenost!"

"Theta je tři pět sedm celá dva; fi je mínus nula celá osm; vzdálenost šest osm nula—"

"Vkládám to automaticky do počítače," vmísil se Conrad.

"Zaměření?"

"Ještě ne."

"V dostřelu?"

"Taky ne. Myslím, že bychom neměli nic dělat a přiblížit se, jak nejvíc to půjde. Třeba nás ještě nezaměřili."

Již dříve zpomalili, aby mohli lépe manévrovat; přesto se ke "kontaktům" blížili rychlostí přes sto padesát kilometrů za sekundu. Don napínal oči a snažil se zahlédnout lodě, pokud to tedy byly ony, co způsobilo radarové odrazy. Ale k ničemu to nevedlo - jeho oči z protoplasmy se nemohly rovnat elektronickým smyslům.

A tak čekali, nervy napjaté k prasknutí a žaludek sevřený, stále blíž a blíž, až už je začalo napadat, že odrazy možná nejsou lodě, ale nějaký nezmapovaný asteroid - když se ozval radiový signál projíždějící všechny komunikační frekvence. "Vemte to!" zvolal Rhodes.

"Hned to bude.

Chtějí, abychom se identifikovali. Jsou to oni!"

"Přepněte je sem," pak se Rhodes otočil k Conradovi. "Tak co?"

"Měli bychom se ještě přiblížit. Zdržte je." Conradův zpocený obličej zešedl.

Rhodes zmáčkl knoflík a promluvil do svého mikrofону: "Kdo jste vy? Identifikujte se."

Odpověď pustili do reproduktoru, takže všichni slyšeli: "Identifikujte se, nebo zahájíme palbu."

Rhodes se znovu podíval na Conrada, ale ten měl moc práce na to, aby zvedl oči. "Zde je Malý David, korzár Venušské republiky. Okamžitě se vzdejte."

Don se snažil lépe zaostřit. Měl pocit, že vpředu vidí tři nové "hvězdy".

Odpověď dostali hned: "Vlajková loď Federace Mírotvůrce přikazuje pirátské lodi Malý David: vzdejte se nebo vás zničíme."

Rhodes se zase zeptal a Conrad se zatvářil nejistě.

"Je to pořád ještě dost daleko. Nemůžu se pořádně zaměřit. Mohu minout."

"Není čas. Pal!"

Teď už je Don viděl - mohutné lodě, které rychle rostly. Pak se znenadání jedna proměnila ve stříbrnou kouli, pak druhá a třetí. V místech, kde visely tři mohutné válečné lodi, se teď rozpínaly koule podobné monstrózním vánočním ozdobám, pak vlna záření prolétla kolem oken - a bylo po "bitvě".

"Tak to by bylo," řekl roztřeseně Conrad. Pak se otočil: "Done, všichni bychom si oddechli, kdybys zase zajistil tu nálož. Už ji nebudeme potřebovat."

Pod nimi se vznášel Mars, červený a nádherný. Stanice Schiaparelli se svým silným meziplanetárním vysílačem Intertelu už měla nad sebou stříbřitou polosféru, aby se jejich úder uchoval v tajnosti. Kapitán Rhodes se spojil s jinou slabší stanicí a upozornil na jejich přilet. Za necelou hodinu přistanou poblíž da Thonu - i sám Malath se vynořil ze své ledničky, teď už ne unavený a nemocný, ale čiperný jako kobyłka; rozhodl se risknout teplý, hustý a vlhký vzduch v kabině, aby se mohl podívat na svůj domov.

Don zase seděl na svém bojovém stanovišti, ze svého sedla měl skvělý výhled. Úžasné canali už byly viditelné pouhým okem; viděl, jak se proplétají měkkou zelení a dominantní oranžovou a cihlově červenou. Na jihu vládla zima; planeta nesla svou polární čapku hrdě jako šéfkuchař svou čepici. Tahle asociace mu připomněla Charlieho; myslel na něj s trochou melancholie, vzpomínku už otupilo všechno, co se od té doby odehrálo.

Konečně na Marsu... možná se ještě dnes setká s rodiči - a dá otci ten prsten. Takhle to určitě

neplánovali.

Příště to zkusí vzít kratší cestou.